

SATURS

1. Mežizglītības pirmsākums Latvijā	2
2. Latvijas Universitātes Lauksaimniecības fakultātes mežkopības.....	3
nodaļa– Mežsaimniecības fakultātes priekštece	3
2.1. Latvijas Augstskolas dibināšana	3
2.2. Mežkopības nodaļas atvēršana	4
2.3. Pirmais mežkopības nodaļas darba gads	6
2.4. Iecere par patstāvīgu Mežsaimniecības fakultāti	9
2.5. Pirmie mežkopības nodaļas absolventi	10
2.6. Inženieru mežkopju iesaistīšanās mežkopības nodaļas darbā.....	11
2.7. Mācību mežniecība studentu apmācībai	11
2.8. Mežkopības nodaļas likvidācijas mēģinājumi.....	13
2.9. LU fakultāšu izvietojuma grūtības un problēmas risinājums	17
3. Jelgavas Lauksaimniecības akadēmijas Mežsaimniecības fakultāte	18
3.1. Lēmums par Lauksaimniecības akadēmijas dibināšanu.....	18
3.2. Lauksaimniecības akadēmijas Satversmes izstrādāšana	19
3.3. Lauksaimniecības akadēmijas Satversme	20
3.4. Jelgavas Lauksaimniecības akadēmijas darba uzsākšana	23
3.5. JLA iesvētīšana	26
3.6. JLA Mežsaimniecības fakultāte tās pirmajā patstāvīgas darbības gadā.....	27
3.7. JLA 1940./41. māc. gadā.....	33
3.8. JLA 1941.-1944. gados	38
4. Mežsaimniecības fakultāte Latvijas Lauksaimniecības akadēmijas sastāvā.....	42
5. Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultātes dibināšana.....	44
6. Apvienotā Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāte.....	46
7. LLU Meža fakultāte.....	49
8. Katedru vēsture.....	55
8.1. Mežkopības katedra	57
8.2. Meža izmantošanas katedra.....	59
8.3. Kokapstrādes katedra	64
8.4. Darba vides katedra.....	66
9. Pasniedzēju biogrāfijas	68
10. Mežsaimniecības, mežinženieru un kokapstrādes specialitāšu absolventi.....	102

1. Mežizglītības pirmsākums Latvijā

1810. gada sākumā Rīgas meža skolu pievienoja grāfa Orlova 1808. gadā, Pēterburgā, Jelagina salā, nodibinātajam Praktiski teorētiskajam meža institūtam. Rīgas meža skola līdz tam atradās Igaunijas un Vidzemes oberforstmeistara fon Blūma pārziņā. Nav ziņu par Rīgas meža skolas atrašanās vietu, dibināšanas gadu, pasniedzējiem un audzēkņiem. Iespējams, ka Rīgas meža skola dibināta pamatojoties uz 1802. gada “Nolikumu par mežiem”, vai arī tā izveidojās uz Katrīnas II dibinātās Rīgas navigācijas skolas pamata.

“Nolikumā par mežiem” Mežu departamentam bija uzdots dibināt meža skolas. Savukārt, pie Jūras kadetu korpusa atvēra forstmeistaru klasi, jo kuģu būvei Krievijā bija nepieciešami kvalitatīvi kokmateriāli. Tādā veidā navigācija bija saistīta ar meža audzēšanu.

Komisija, kura 1833. gada 29. jūlijā bija nodibināta Kurzemes guberņas mežu apsaimniekošanas uzlabošanai, savā iesniegumā Valsts īpašumu departamentam ieteica nodibināt Jelgavas cildenajā ģimnāzijā klasi, kurā tiktu gatavoti meža mērnieki un mežziņi. Un tā 1835. gadā, pēc 1834.g. 6. jūlijā cara apstiprinātā Valsts padomes iesnieguma, Jelgavas cildenajā ģimnāzijā nodibināja divas meža klases. No šīm klasēm ik gadus Meža un merniecības institūta augstākajā klasē iestājās 2 – 4 audzēkņi. 1843. gadā meža klases pārvērta par meža nodaļu, kura pastāvēja līdz 1863. gadam.

Meža nodaļas likvidēšanas laiks sakrita ar Rīgas politehniskā institūta nodibināšanu 1863. gadā. Mācītu mežkopju trūkumu centās kompensēt lasot samērā plašu meža zinību kursu Rīgas politehniskā institūta agronomijas nodaļā. Praktiskai agronomu apmācībai mežsaimniecībā institūtam 1906.g. piešķīra mežniecību 1142 desetinu platībā.

1899. gadā Vidzemes vispārderīgā ekonomiskā biedrība nosūtīja iesniegumu Krievijas Zemkopības un valsts īpašumu ministrijai ar labi argumentētu lūgumu nodibināt pie RPI meža nodaļu.

Šī iecere netika realizēta.

Zemākā un vidējā līmeņa meža speciālistu sagatavošanai 1901. gadā tika atvērta meža skola Vijciemā. 1906. gadā to slēdza un tās darbību atjaunoja 1910. gadā. Pirmā pasaules kara laikā skola beidza pastāvēt.

Līdz Latvijas Republikas nodibināšanai mežkopjus ar augstāko izglītību sagatavoja Vācijas un Krievijas augstskolas.

Pirmie Pēterburgas mežu institūtu 1890. gadā beigušie latvieši bija P.Delle, J.Bērziņš un J.Vilmanis un tikai P.Delle pēc Pirmā pasaules kara atgriezās dzimtenē un strādāja Latvijas Republikas mežu resorā.

2. Latvijas Universitātes Lauksaimniecības fakultātes mežkopības

nodala– Mežsaimniecības fakultātes priekštece

2.1. Latvijas Augstskolas dibināšana

1919.g. 11. jūlijā Latvijas izglītības biedrības augstskolas sekcija pieņēma profesoru un mācītspēku A.Kiršteina, K.Kundziņa, P.Lejiņa, P.Nomala un P.Sniķera izstrādāto Latvijas Augstskolas dibināšanas projektu un 14. jūlijā to iesniedza izglītības ministram K.Kasparsonam. 2. augustā Pagaidu valdība pieņēma lēmumu par bijušā Rīgas Politehniskā institūta pārņemšanu valdības rīcībā un nodibināja komisiju šī darba veikšanai.

1919.g. augustā bijušā Rīgas Politehniskā institūta reorganizēšanas komisijas pirmajā sēdē, kurā piedalījās ministriju un fakultāšu pārstāvji, tika lemts par termiņu, kad uzsākas mācības, par augstskolas uzņemšanas noteikumiem un par augstskolas iedalījumu fakultātēs.

Nolēma mācības uzsākt septembra vidū. Mācībām bija jānotiek latviešu valodā, izņemuma gadījumos arī vācu un krievu valodā. Par studentiem būtu uzņemami tie, kuri beiguši pilnu vidusskolas kursu; par hospitantiem tie, kuriem vēl nebija pietiekamas iepriekšējās izglītības pakāpes. Hospitantiem bija dotas tiesības klausīties visus priekšmetus, bet viena gada laikā viņiem bija jānokārto visu neabsolvēto priekšmetu eksamens. Brīvklauvētāji varēja klausīties visus priekšmetus, bet viņiem bija jānokārto ārpus augstskolas attiecīgie eksameni nepieciešamās iepriekšējās izglītības iegūšanai.

Komisija nolēma atstāt visas sešas agrāk pastāvošās fakultātes. Agronomijas fakultāti, vadoties no reālā speciālistu pieprasījuma nolēma papildināt ar meža zinību nozari vai katedru.

Reorganizēšanas komisija savā 19. augusta sēdē nolēma nodibināt subkomisijas atsevišķās fakultātēs. Lauksaimniecības fakultātes subkomisija, kurā bija četri locekļi, mežkopju pārstāvja nebija.

Mācību spēku piesaistīšanu organizēja šādā veidā. Izglītības ministrs iecēla pagaidu dekānus visām fakultātēm. Pagaidu dekāni ar attiecīgo ieinteresēto resoru pārstāvjiem sastādīja centrālo kolēģiju. Šī kolēģija pēc pagaidu dekānu priekšlikuma ievēlēja katrai

fakultātei 3-5 locekļus, pagaidu dekānu ieskaitot. Ievēlēto sastāvu apstiprināja izglītības ministrs. Turpmāk dekāns ieteica mācību spēkus centrālajai kolēģijai un pēc tās piekrišanas mācību spēku sastāvu apstiprināja izglītības ministrs.

Pēc fakultāšu galīgas noorganizēšanas centrālā organizācijas komisija, kura bija izveidota reorganizācijas komisijas vietā, savas funkcijas nodeva Augstskolas organizācijas padomei.

1919.g. 28. septembrī svinīgi tika atklāta Latvijas Augstskola, kura ar tās 1922. gadā apstiprināto Satversmi tika oficiāli pārdēvēta par Latvijas Universitāti. Lekcijas Lauksaimniecības fakultātē sāka lasīt 29. septembrī.

2.2. Mežkopības nodaļas atvēršana

1920. gadā septembrī Mežu departaments nosūtīja vēstuli Latvijas Augstskolas organizācijas padomei, kurā lūdza atvērt pie augstskolas mežsaimniecības fakultāti. Mežu departaments piedāvāja tā izstrādāto fakultātes mācību plāna projektu. Projektā bija paredzēts četrgadīgs apmācību ilgums ar 30 mācību disciplīnām, no kurām 10 bija saistītas tieši ar meža nozari. Par mācību spēkiem fakultātē departaments ieteica meža nozares speciālistus A.Ansonu, B.Jurevicu, A.Kalniņu, F.Kīgleru un E.Ostvaldu. Visi ieteiktie mācību spēki tajā laikā bija Mežu departamenta darbinieki.

Fakultātes nepieciešamības pamatojumā bija norādīts, ka tikai 35 % mežziņu un to palīgu bija ar speciālo augstāko, vidējo vai zemāko izglītību. Pārējie bija praktiķi bez speciālās izglītības.

Pēc Mežu departamenta aprēķina resora sekmīgai darbībai bija vajadzīgi 600-700 speciālisti, t.i. mācīti mežkopji ar augstāko izglītību un meža tehniķi ar meža skolas izglītību.

Latvijas Augstskolas Organizācijas padome ātri atsaucās uz Mežu departamenta iesniegumu.

Organizācijas padome tomēr izšķīrās par mežkopības nodaļas, ne fakultātes dibināšanu pie Lauksaimniecības fakultātes.

Izrakstā no Latvijas Augstskolas Organizācijas padomes 1920.g. 22. septembra sēdes protokola teikts: "Lauksaimniecības fakultātes dekāna vietas izpildītājs docents Lejiņš ziņo, ka fakultāte ir caurskatījusi Zemkopības ministrijas priekšlikumu par mežkopības fakultātes atvēršanu un konstatējusi, ka atveramas fakultātes I un II kursi sakrīt pilnīgi ar tiem pašiem kursiem lauksaimniecības fakultātē. Lai dotu II kursa beigušiem studentiem iespēju turpināt

savas zināšanas mežkopībā, fakultāte nākusi pie slēdziena, nodibināt pie lauksaimniecības fakultātes mežkopības nodaļas ar I un II kursu. Padome šim lēmumam piekrīt un lūdz fakultāti noskaidrot vajadzīgā kredīta, t.i. budžeta lielumu”.

1920.g. 11. oktobrī Lauksaimniecības fakultātes dekāns ziņoja Latvijas Augstskolas saimniecības komisijai, ka jau oktobrī pie fakultātes paredzēts atvērt mežkopības nodaļu ar I-III kursiem.

Vecākajosursos (II-III) paredzēja uzņemt citu specialitāšu studentus, kuri I vai II kursu bija beiguši. Šo iespēju, sākt studijas mežkopības nodaļā ar III kursu, izmantoja arī jau agrāk augstskolu beigušie diplomētie agronomi. Bija paredzēts 4 gadu apmācības laiks.

1919./20. mācību gadā lauksaimniecības fakultātes studentiem bija obligāti šādi priekšmeti:

I kursa studentiem – fizika, meteoroloģija un klimatoloģija, ķīmija, ķīmiskā laboratorija I, mineraloģija, botānika I un II, zooloģija, lauksaimniecības būvniecība, mērniecība, ievads politiskā ekonomijā, ievads tiesību zinātnē, ievads mācībā par agronomiju;

II kursa studentiem – ķīmiskā laboratorija II, mēslošanas līdzekļi, zemesmācība, lauksaimnieciskās ķīmijas laboratorija, augu fizioloģija, augu slimības, mikrobioloģija, entomoloģija, vispārējā lopkopība, kustoņu fizioloģija un ēdināšana, mācība par lauksaimniecības mašīnām, lauksaimnieciskā tehnoloģija ar kūdras izmantošanu, tehnoloģiskā laboratorija.

Ķīmiskās un mehāniskās mežu tehnoloģijas kurss ietvēra tādas jautājumus kā atsveķošanu, sveķu pārstrādi, ogļu dedzināšanu, potaša ražošanu, skuju ēterisko eļļu ieguvu, kokzāģēšanu, papīrrūpniecību. Attiecīgi mežu tehnoloģijas laboratorijās studentiem vajadzēja analizēt sveķu sastāvu, izpētīt terpentīna, darvas ratu smēres, bērza deguta, celmu malkas, lapu koku malkas un skuju sastāvu, pārbaudīt koksnes mehāniskās īpašības u.c. No 47 praktiskiem darbiem šinī disciplīnā studentiem obligāti bija jāizpilda vismaz 15 darbi.

1923./24. mācību gadā mežkopību III kursam lasīja 4 stundas nedēļā, mežu pārvaldīšanu IV kursam 2 stundas nedēļā.

Pirmajos divosursos bez tādām vispārīzglītojošām disciplīnām kā fizika, ķīmija u.c. pārējās bija lauksaimnieciska rakstura. Mācību disciplīnas un to saturs bija cieši saistītas ar nodaļas rīcībā esošo pasniedzēju specialitāti.

Četrus apmācībai paredzēto gadu laikā inženierus mežkopjus gatavoja plaša profila darbībai – sākot ar augsnes mācību un beidzot ar koksnes mehānisko apstrādi un koksnes ķīmiju.

Priekšmetu nosaukumi liecina, ka mežkopības nodaļa sākumā veidojās kā lauksaimniecības specialitātes novirziens ar plašu mežsaimniecisko profilu.

2.3. Pirmais mežkopības nodaļas darba gads

Pirmajā mežkopības nodaļas darbības gadā tajā bija pieteikušies 98 studenti.

Mežkopības nodaļai sākumā bija paredzētas 4 docentu, 2 asistentu un 2 subasistentu vietas. Docentūras dendroloģijā, speciālā mežkopībā un mežu izmantošanā bija vakantas. Šiem priekšmetiem Mežu departaments ieteica mācītos mācītos mežkopjus A.Ansonu, beigušu Pēterburgas meža institūtu un F.Kīgleru, Ebersvaldes (Vācija) meža akadēmijas absolventu. Dendroloģijas kursa lasīšanu piedāvāja tā laika izglītības ministram Dr.K.Kasparsonam.

Ar 1920.g. 1. novembri mežkopības nodaļā sāka strādāt docenti A.Kalniņš un E.Ostvalds, lektors B.Jurevics, ar 1. decembri lektors F.Kīglers un subasistents L.Gailītis entomoloģijā.

Pirmās ievadlekcijas mežzinībās Latvijas Augstskolas mežkopības nodaļā tika nolasītas 1920.g. novembrī un decembrī:

9. novembrī doc. A.Kalniņš “Augstākās mežizglītības specializācijas nozīme mežsaimniecībā”;

11. novembrī doc. E.Ostvalds “Über die Sparkraft des Waldes und ihre Bedeutung für die Forstertragsregelung” (Par meža uzkrāšanos un tā iespaidu meža peļņas regulēšanā);

13. novembrī lektors B.Jurevics “Latvijas mežsaimniecība”;

9. decembrī lektors F.Kīglers “Mežsaimniecības un meža zinātnes attīstības vēsture”.

Doc. A.Kalniņš lasīja meža tehnoloģijas, doc. E.Ostvalds – meža taksācijas, lektors F.Kīglers – mežu izmantošanas un aizsardzības, lektors B.Jurevics – vispārējās mežkopības kursu.

1921. gadā no Padomju Krievijas atgriezās Latvijā mācīts mežkopis K.Melderis un ar septembri viņu pieņēma par docentu mežkopībā un meža botānikā lektora B.Jurevica vietā. Par lektoru speciālā mežkopībā pieņēma mācītu mežkopi S.Grigorjevu. 1922. gadā par docentu meža politikā un izmantošanā sāka strādāt A.Teikmanis.

Pirmie mežkopības nodaļas pasniedzēji bija beiguši dažādas augstskolas. Doc. A.Kalniņš bija beidzis Rīgas Politehnisko institūtu (inž. ķīmiķis); doc. E.Ostvalds Tharandtas meža akadēmiju Vācijā (mežzinātnieks); K.Melderis, A.Teikmanis, S.Grigorjevs – Pēterburgas mežu institūtu (mācīti mežkopji); B.Jurevics – Novoaleksandrijas lauksaimniecības un mežkopības institūtu (mežzinātņu kandidāts); L.Gailītis – Pēterburgas universitāti (dabas zinātnieks). F.Kīglers – Ebersvaldes meža akadēmiju Vācijā; R.Liepiņš – Bāzeles universitāti Šveicē (ķīmiķis).

1. tabula

Priekšmeti un to pasniedzēji mežkopības nodaļā

1920./21. – 1924./25. māc.g.

Priekšmeta nosaukums	Pasniedzējs	No kura gada strādāja nodaļā
Meža taksācija	E.Ostvalds, doc.vec.doc., prof.	1920.
Meža taksācija un ierīcība	R.Markus, subasistents, jaun. asistents	1923.
Meža tehnoloģija	A.Kalniņš, doc.	1920.
Ķīmiskā un mehāniskā meža tehnoloģija	R.Liepiņš, subasistents	1921.
Vispārējā mežkopība	B.Jurevics, lektors K.Melderis, doc.	1920. 1921.
Speciālā mežkopība	S.Grigorjevs, lektors	1923.
Meža pārvaldīšana	S.Grigorjevs, lektors	1923.
Meža botānika	K.Melderis, doc.	1921.
Meža izmantošana un aizsardzība	F.Kīglers, lektors	1920.
Meža politika un izmantošana	A.Teikmanis, doc., vec.doc. A.Rozēns, subasistents, asistents	1922. 1924.
Entomoloģija (arī lauks.nod.)	L.Gailītis, asistents	1920.
Mežu apsardzība	N.Zemītis, jaun.asist. J.Gailītis, subasistents	1923.

Studentu skaits mežkopības nodaļā turpmākos gados strauji pieauga – no 98 studentiem 1920./21. mācību gadā līdz 380 studentiem 1927./28. mācību gadā. Pēc tam studentu skaits mežkopības nodaļā nostabilizējās un palika 1925. – 1929.g. līmenī.

2. tabula

Mežkopības nodaļas studentu skaits 1920./1929.g.

Studiju gads	Studentu skaits
1920./21.	98
1921./22.	157
1922./23.	193
1923./24.	259
1924./25.	307
1925./26.	361
1926./27.	375
1927./28.	380
1928./29.	363

Mežkopības nodaļas darbības sākums bija grūts – trūka mācībspēku, telpu, mācību bāzes. Straujais studentu skaita pieaugums vēl spiedīgāku padarīja vajadzību pēc papildus telpām visā augstskolā un sevišķi Lauksaimniecības fakultātē, īpaši jaundibinātā mežkopības nodaļā. 1921. gadā fakultātei, kopā ar mežkopības nodaļu bija ierādīta 21 darba telpa ar 154 kv. asu (1 kv. ass – 4,58 m²) kopējo platību. Pēc fakultātes aprēķina tai bija nepieciešamas 95 telpas ar 985 kv. asu lielu platību, t.i. 4,5 reizes vairāk telpu un ar 6,4 reizes lielāku platību.

Mežkopības nodaļas vajadzībām Mākslas akadēmija atļāva izmantot 4 tai piederošas telpas akadēmijas ēkā Kronvalda bulvārī 1. Arī Zemkopības ministrija un dažas biedrības atļāva izmantot savas telpas nodarbību vajadzībām.

Lauksaimniecības fakultāte atkārtoti griezās pie augstskolas Organizācijas Padomes pēc palīdzības telpu jautājumā. Beidzot 1921.g. novembrī fakultātei piešķīra bijušās Pētera I realskolas telpas, Kronvalda bulvārī 1, taču to atbrīvošana no iepriekšējiem lietotājiem ievilkās dažu mēnešu garumā. Taču arī tad mežkopības nodaļu, kura atradās Kronvalda bulvārī, 4. namā te nevarēja izvietot.

1924./25. mācību gadā mežkopības nodaļai ierādīja telpas Latvijas Universitātes jauniegūtajā namā Baznīcas ielā 5; 11. un 12. dzīvoklī. Kronvalda bulvārī, 4. namā palika tikai meža tehnoloģijas katedra.

2.4. Iecere par patstāvīgu Mežsaimniecības fakultāti

Mežkopības nodaļas studentu skaits, attiecīgi arī nodaļas mācības spēku skaits Lauksaimniecības fakultātē, bija apmēram viena trešā daļa no visu studentu un arī visu mācības spēku skaita. Laikā no 1920. gada līdz 1939.g. (ieskaitot) Lauksaimniecības fakultāti absolvēja 907 specialisti; 38,5 % no tiem bija mežkopji. Mežkopības nodaļa fakultātē ne vienmēr bija pietiekami atbalstīta tās priekšlikumos. Neviens no fakultātes dekāniem nebija mežsaimnieks. Dažkārt tas uzsauca zināmu neapmierinātību nodaļā. Fakultātes mežkopji aizstāvēja viedokli, ka mežkopības nodaļa savus uzdevumus jauno speciālistu sagatavošanā un zinātniskā darbībā varētu veikt daudz sekmīgāk, ja viņiem būtu dota lielāka patstāvība. To varētu panākt nodaļu pārorganizējot mežkopības fakultātē.

3. tabula

Latvijas Universitātes lauksaimniecības fakultātes dekāni (1919. – 1939.)

Dekāns	Gadi
Prof. A.Bušmanis	1919.
Prof. J.Bergs	1919.
Doc. P.Lejiņš	1920.- 21.
Doc. P.Delle	1921.- 22.
Doc. P.Nomals	1922.- 24.
Doc. A.Leppiks	1924.- 28.
Doc. P.Kulitāns	1928.- 30.
Doc. P.Lejiņš	1930.- 32.
Prof. P.Nomals	1932.- 34.
Prof. P.Lejiņš	1934.- 36.
Doc. P.Kulitāns	1936.- 38.
Doc. P.Kreišmanis	1938.- 39.

Fakultātes padome 1925.g. 8. maijā beidzot nolēma uzdot profesoram E.Ostvaldam, saziņā ar nodaļas mācību spēkiem, sagatavot materiālus par patstāvīgas mežsaimniecības fakultātes dibināšanas nepieciešamību un iespējām.

Prof. E.Ostvalds par paraugu mežsaimniecības fakultātes projektam bija izvēlējis Tharandtas meža akadēmiju. Projektā bija paredzētas 12 docentu vietas, no tiem četriem vajadzēja būt mežkopjiem. Pārējie bija dažādu citu specialitāšu pārstāvji – fiziķis, ķīmiķis, botāniķis, ģeologs, zoologs, tautsaimnieks, jurists, ģeodēzists.

Ja mežkopības nodaļai atvēlētais gada budžets bija 56,1 tūkst Ls, tad patstāvīgas mežsaimniecības fakultātes dibināšanas gadījumā vēl papildus gadā bija nepieciešams 48,9 tūkst Ls, kopā 105 tūkst Ls.

Prof. E.Ostvalda plašais, uz 13 lapaspusēm sagatavotais memorandums ietvēra ne tikai patstāvīgas fakultātes nepieciešamības pamatojumu, paredzamo fakultātes struktūru, mācību plānu un budžetu, bet arī zinātnisku pamatojumu mežsaimniecības mērķiem un ceļiem to sasniegšanai, kā arī mežzinātnes tālākās attīstības perspektīvas.

Patstāvīgas fakultātes nepieciešamību atbalstīja arī praktizējošie meža resora darbinieki. Latvijas mežkopju savienības valdes priekšsēdētājs K.Auškaps 1925. gada septembrī notikušajā savienības biedru pilnsapulcē arī izvirzīja priekšlikumu par mežkopības nodaļas pārveidošanu patstāvīgā fakultātē.

Beidzot 1925.g. novembrī Lauksaimniecības fakultātes dekāns A.Leppiks nosūtīja LU Padomei prof. E.Ostvalda sastādīto memorandu. Lauksaimniecības fakultāte šo ierosinājumu atbalstīja, bet LU Dekānu Padome bija pret šo priekšlikumu, daļēji aiz ekonomiskiem, daļēji aiz formāliem iemesliem. LU Padomē projekts netika pieņemts. Tikai pēc 14 gadiem beidzot tika noorganizēta patstāvīga Mežsaimniecības fakultāte.

2.5. Pirmie mežkopības nodaļas absolventi

1922. gada oktobrī, tikai 2 gadus pēc mežkopības nodaļas atvēršanas, Lauksaimniecības fakultātes dekāns ziņoja LU Padomei, ka mežkopības nodaļas kursu beigušajam Nikolajam Zemītim piešķirts mežzinātņu kandidāta grāds. N.Zemītis tad arī ir pirmais, kurš augstāko mežizglītību ieguva Latvijā. Tajā pašā mācību gadā, 1923.g. janvārī mežzinātņu kandidāta grādu piešķīra Arvīdam Zviedrim, Indriķim Rozentālam un Antonam Vinteram, bet 1923.g. maijā vēl arī Kārlis Auškaps saņēma diplomu par augstskolas beigšanu, šoreiz jau kā inženieris mēžkopis.

Mežzinātņu kandidāta nosaukums izrādījās nepietiekami atbilstošs iegūtajai specialitātei un turpmāk nodaļu beigušajiem piešķīra inženiera mežkopja nosaukumu. Arī

pirmie četri mežzinātņu kandidāta grādu ieguvēji pēc gada lūdza attiecināt uz viņiem inženiera mežkopja nosaukumu, attiecīgi apmainot diplomus ar jauno nosaukumu.

Mežzinātņu kandidāta grāds mežizgītības sistēmā pastāvēja jau agrāk. Lektoram B.Jurevicam pēc Novoaleksandrijas lauksaimniecības un mežkopības institūta beigšanas bija piešķirts mežzinātņu kandidāta grāds, kurš bija pielīdzināts I šķiras mācīta mežkopja grādam.

Latvijas Universitātē līdz 1940. gadam inženiera mežkopja diplomu saņēma 252 speciālisti, t.sk. 3 sievietes. Pirmā inženiere – mežkope Latvijā bija Elīze Ore – Melbārde (1925.g. absolvente), otrā Helga Lulle (1929.g.), trešā Zelma Cīrulis (1937.g.).

2.6. Inženieru mežkopju iesaistīšanās mežkopības nodaļas darbā

Mežkopības nodaļai trūka kvalificētu speciālistu apmācības procesa nodrošināšanai. 1923. – 1924. gados mežkopības nodaļā darbu uzsāka pirmie LU beigušie mežkopji – N.Zemītis, kurš papildus 1917. gadā Rīgas politehniskajā institūta iegūtajai agronoma specialitātei pabeidza mežkopības nodaļas kursu 1922. gadā un Rudolfs Markus – 1924. gada mežkopības nodaļas absolvents. Nākošajos gados turpinājās jauno, spējīgāko nodaļas absolventu iesaistīšana mācību darbā. 1925. gadā nodaļā sāka strādāt Andrejs Rozēns (1925. gada absolvents), 1928. gadā Vilis Eihe, Artūrs Kundziņš un Paulis Šreinerts (no 1940. gada Sarma) – visi 1928. gada absolventi; 1929. gadā Ernests Roze (1929. gada absolvents); 1933. gadā Voldemārs Lange (1933. gada absolvents); 1937. gadā Fricis Neilands – Leinerts (1932. gada absolvents); 1938. gadā Jānis Cīrulis un Pauls Mūrnieks (abi 1938. gada absolventi). Jaunie inženieri mežkopji darbu nodaļā uzsāka galvenokārt kā subasistenti.

Profesūrai un docentūrai pieaicināja arī ārzemju speciālistus. 1936.g. uz 3 gadiem par vecāko docentu mežzinībās no Vācijas bija uzaicināts baltvācietis Arturs Krūdener (Krūdener); norvēģu mežzinātnieks Otto Nienwejaar, ar ASV augstskolas izglītību; par vieslektoriem Aino Kaarlo Cajander – Helsinku universitātes mežzinātņu profesors, vēlākais Somijas ministru prezidents, LU mežkopības nodaļas gada doktors; Andres Mathiesens – Tartu universitātes profesors.

2.7. Mācību mežniecība studentu apmācībai

1906.gadā nodibinātā Rīgas Politehniskā institūta mācību mežniecība Pētermuižā (Peterhof), vāciešiem 1915. gadā iebrūkot Kurzemē, tika evakuēta. Daļu no Pētermuižas saimniecības inventāra aizveda uz prof. V.Knierīma (von Knierim), kurš tajā laikā pārzināja Pētermuižas saimniecību Skangales muižu pie Cēsīm. Pētermuižas mācību mežniecības

dokumentus 1915. gadā atveda uz Rīgas Politehnisko institūtu, kur tie arī saglabājās līdz kara beigām.

Saimniecība Pētermuižā pa kara laiku bija izpostīta un Lauksaimniecības fakultāte pēc kara no tās atteicās. Līdz ar to mācību mežniecības meži pārgāja valsts īpašumā. Fakultātē tanī laikā nebija mežkopju, kuri varēja paredzēt mācību mežniecības nepieciešamību nākotnē un aizstāvēt mācību mežniecības turpmāko pastāvēšanu. Tā mežkopības nodaļai 1920.g. sākot darbu vairs nebija savas mācību un pētījumu bāzes mežā.

Ap 10 gadu ilgā mācību mežniecības pastāvēšana pirms kara pierādīja tās lietderību studentu apmācībai meža zinībās.

1921. gada 13. septembrī Lauksaimniecības fakultātes dekāns P.Delle parakstīja iesniegumu zemkopības ministram, kurā lūdza nodot fakultātei mežu platības “mācības un pētījumu mežniecības” ierīkošanai. Iesniegumā bija norādīti vēlamie meža novadi un platības – 5800 pūrvietas Vecauces novadā, 400 – 500 pūrvietas Lielaucē novadā un ap 300 pūrvietas Vītiņa novadā. Šo iesniegumu sākumā izskatīja Mežu lietu padomē, kura piekrita minēto mežu nodošanai Lauksaimniecības fakultātes rīcībā. Zemkopības ministrs šo lēmumu apstiprināja un jau 1922. gada janvārī Mežu departamenta direktora v.i. K.Eihe parakstīja rīkojumu Benkavas virsmežzinim par apmēram 6500 pūrvietu (2373 ha) nodošanu Latvijas augstskolai Vecauces mācības un izmēģinājumu mežniecības dibināšanai.

Mežu pārņemšanai Latvijas Augstskola nozīmēja komisiju dekāna P.Delles, docentu J.Vārsberga un K.Meldera sastāvā 1922.g. marta beigās Benkavas virsmežzinis B.Jurevics nodeva un minētā komisija pieņēma Vecauces meža novada meža zemes, nederīgās zemes un dienestzemes 6113 pūrvietu platībā. Vecauces izvēli noteica tas, ka tur jau bija nodibināta mācību saimniecība Lauksaimniecības fakultātes studentu apmācībai.

Par pirmo mežniecības vadītāju Lauksaimniecības fakultāte iecēla docentu K.Melderi, no 1925.g. docentu A.Teikmani.

1925. gadā LU Padome pieņēma Vecauces mācības un izmēģinājumu mežniecības pārvaldīšanas noteikumus. Saskaņā ar šiem noteikumiem mežniecības vadītāju ievēlēja uz 3 gadiem.

1926. gada novembrī mežniecība pārņēma Centrālās zemes komitejas piešķirto Lielaucē pili ar tai piederošo parku un zemi 59 ha platībā.

1925. gadā Lauksaimniecības fakultāte ierosināja apmainīt Vecauces mežniecību pret Tukuma mežniecību, taču apmaiņa nenotika, kaut arī Mežu departaments tai piekrita.

Pēc doc. A.Teikmaņa ierosinājuma 1930. gadā mežniecību pārdēvēja par Latvijas Universitātes mācības un izmēģinājumu mežniecību.

Nākošais mēģinājums palielināt mācību mežniecības platību bija 1935. gadā, kad Lauksaimniecības fakultāte vēlējās pārņemt savā rīcībā Tomes novadu ar platību 4700 ha.

Vajadzība pēc šī novada bija motivēta ar to, ka te atradās priežu meži, kuru nebija Vecauces mežniecībā un blakus esošā Daugava dotu iespēju studentiem apgūt pludināšanas darbu praksi. Tomēr Tomes meža novads Lauksaimniecības fakultātei netika nodots, bet tā vietā agrāk pieprasītais Tukuma novads. 1937. gada maija beigās docents A.Teikmanis pieņēma Tukuma mežniecības mežus 3261 ha platībā.

Apvienoto Vecauces un Tukuma mežniecību vadīšanai bija nodibināta virsmežniecība ar nosaukumu “Latvijas Universitātes mācības un izmēģinājumu virsmežniecība”. Virsmežniecības “idejiskā vadība” (tā bija teikts instrukcijā par virsmežniecības vadīšanu) piekrita vadītājam, faktiskā vadība – virsmežzinim inženiera mežkopja personā. Virsmežniecības vadītāju ievēlēja no fakultātes padomes locekļiem – mežkopjiem uz trim gadiem. Arī virsmežzini iecēla fakultātes padome, bet apstiprināja Universitātes Padome.

1939. gadā LU Mācības un izmēģinājumu virsmežniecību nodeva jaundibinātās Jelgavas Lauksaimniecības akadēmijas pārziņā.

2.8. Mežkopības nodaļas likvidācijas mēģinājumi

Jau pirmajos mežkopības nodaļas pastāvēšanas gados izvērās debates par tās nepieciešamību. To izsauca izmaiņas valsts mežu pārvaldes sistēmā 1921. gadā, kad līdz tam pastāvošās vietējās mežu administrācijas sastāvā bija galvenokārt 2 personas: mežzinis un mežsargs, kā arī papildus mežziņa palīgs un virsmežsargi, tika ieviesta tā saucamā virsmežniecību sistēma. Tās sastāvā bija virsmežzinis – mežzinis – mežsargs un papildus mežziņa amata kandidāts un virsmežsargs, bet teritoriāli: virsmežniecība – mežniecība – apgaita. Pastāvēja uzskats, ka mežziņus sagatavotu mežsaimniecības vidusskola, bet 5-6 ikgadus izdienējošo virsmežziņu un resora augstāko ierēdņu, kuriem nepieciešama augstākā izglītība, nomaināi augstskolas mežkopības nodaļas uzturēšana būtu par dārgu.

Mežu lietu padome bija par mežkopības nodaļas pastāvēšanu un pat ieteica neierobežot mežkopības nodaļā uzņemamo studentu skaitu. Arī mežkopības nodaļas docētāji nepieļāva domu par nodaļas likvidēšanu.

Negaidīti pieauga draudi par augstākās mežsaimnieciskās izglītības likvidēšanu no mežu resora pārvaldes puses.

Ja 1920. gadā mežu departaments iestājās pat par patstāvīgās fakultātes atvēršanu Latvijas Augstskolā, tad 1925. gadā tas pats departaments, tikai cita direktora vadībā, bija par mežkopības nodaļas likvidēšanu. Šāda krasa nostājas maiņa bija izskaidrojama ar personīgas dabas motīviem, kaut arī to centās pamatot ar ticamiem argumentiem. Mežu departamenta direktoram K.Melderim, kurš amatu apvienošanas kārtībā bija arī mežkopības nodaļas docents, radās konflikts ar Latvijas Universitātes Padomi un viņam darbs mežkopības nodaļā bija jāatstāj: 1927. gadā Mežu lietu padomē, apspriežot mežizglītības jautājumus, K.Melderis apšaubīja vajadzību pēc mežziņiem ar augstāko izglītību. Pēc viņa domām Latvijas Universitātes mežkopības nodaļa tuvāko 6-7 gadu laikā sagatavos ap 300 speciālistu ar augstāko mežizglītību un Cīravas mežsaimniecības vidusskola ap 200 meža speciālistu ar vidējo izglītību. Tā kā viss vajadzīgais mežkopības speciālistu kontingents Latvijā esot ap 500 cilvēku, tad šis skaits būšot pietiekams 30-35 gadiem, rēķinot, ka katru gadu dienestu meža resorā atstās 2-3 % speciālistu. Jau 1927. gadā ap 60 kandidātu gaidot attiecīgas darba vietas, bet tiem, kuri izglītību iegūs pēc 5-6 gadiem, būšot jāgaida uz vakantām vietām līdz 20 gadiem. Mežu departaments katru gadu pieprasīšot ne vairāk kā 6-7 augstskolu beigušos speciālistus. Tamdēļ vajadzīgos 5-6 meža speciālistus ar augstāko izglītību varētu sagatavot ārzemju augstskolās, kas iznāktu daudz lētāk, nekā uzturēt mežkopības nodaļu pie Latvijas Universitātes.

Mežkopības nodaļas docents A.Teikmanis, aizstāvot augstākās mežsaimnieciskās izglītības nepieciešamību, pierādīja, ka pat tādās valstīs, kur mežu bija 2 līdz 7 reizes mazāk kā Latvijā (Holande, Dānija, Beļģija, Šveice, Igaunija, Lietuva) pastāvēja augstākās speciālās mežsaimnieciskās izglītības iestādes, kaut arī uzņemamo studentu mežkopju skaits nebija liels. Latvijai bija nepieciešami ap 500 speciālisti ar augstāko mežsaimniecisko izglītību – 85 virsmežziņi, 370 mežziņi, 25 mežu ierīkotāji – taksatori un apmēram 10 centra darbinieku. Pieņemot dabisko darbinieku samazināšanās daudzumu 4-5 % gadā, sastāva atjaunošanai vajadzēja ikgadus sagatavot ap 20-25 speciālistus. Meža speciālisti bija vajadzīgi arī koktirdzniecībā, kokapstrādē, komunālo un privāto mežu apsaimniekošanā. Šie faktori runāja par labu mežkopības nodaļas pastāvēšanai.

Meža departamenta mežierīcības daļas vadītājs J.Ozols atzina, ka mežziņiem būtu vēlama augstākā izglītība, jo to apsaimniekošanā katram ir ap 5000 ha mežu, bet lauksaimniecībā pat pie daudz mazākām platībām strādā speciālisti ar augstāko izglītību.

Pēc docenta A.Teikmaņa aprēķina mežsaimniecības speciālistu sagatavošana universitātē ikgadus izmaksāja ap 50 tūkst. latu. Vidēji katru semestri studēja ap 370 studentu, kuru mācību maksa 140 Ls gadā, ņemot vērā to, ka apmēram 25 % studentu bija atbrīvoti no mācību maksas, bija ap 39 tūkst Ls. Pēc viņa aprēķina valsts piemaksa bija tikai 11 tūkst Ls gadā, t.i. ap 30 Ls uz vienu studentu gadā.

1925.-1927. gados mežkopības nodaļu gadā beidza vidēji ap 14 inženieru mežkopju, tātad viena inženiera mežkopja izglītošana izmaksāja valstij ap 800 Ls. Cīravas mežsaimniecības vidusskolā audzēkņu skaits bija mazāks un līdz ar to izdevumi viena vidējās izglītības speciālista sagatavošanai bija apmēram trīs reizes lielāki.

Docenta A.Teikmaņa dotais aprēķins nebija visai korekts, jo Cīravas mežsaimniecības vidusskola ar vidējo izglītību bija tikai 1926./27. gadā uzsākusi darbu.

Augstākās izglītības nepieciešamību diktēja arī tas apstāklis, ka, piemēram, uz 1925.g. 1. aprīli no visiem 492 virsmežziņiem, mežziņiem un mežziņa amata kandidātiem tikai 9,8 % bija ar augstāko, 8,7 % ar vidējo un 26,6 % ar zemāko speciālo izglītību. Pārējiem speciālās mežsaimnieciskās izglītības vispār nebija.

Mežu lietu padomes sēdes protokola norakstu nosūtīja Izglītības ministrijai zināšanai. Padome tieši nenorādīja uz mežkopības nodaļas likvidēšanas nepieciešamību, taču secinājumi par vidējās speciālās izglītības priekšrocībām un par mazu pieprasījumu pēc speciālistiem ar augstāko izglītību, netieši liecināja par padomes vairākuma viedokli, proti, par Latvijas Universitātes mežkopības nodaļas nevajadzīgumu.

Tomēr, kā rādīja balsojumi, ne visi padomes locekļi piekrita vairākuma secinājumiem.

1928.g. februārī Saeimas izglītības komisija izskatīja jautājumu par mežsaimniecisko izglītību Latvijā. Sēdēs piedalījās arī Mežu departamenta un Latvijas Universitātes pārstāvji. Mežu departaments atkārtoja savus argumentus – ik gadus tam vajagot tikai 6-7 speciālistus ar augstāko mežsaimniecisko izglītību un 10-12 ar vidējo mežsaimniecisko izglītību; jau uz doto brīdi esot meža speciālistu pārprodukcija.

Šādu Meža departamenta viedokli Saeimas izglītības komisija neatbalstīja.

Cīravas mežsaimniecības vidusskolas pārveidošana 1926. gadā par vidējās izglītības mācības iestādi mežziņu sagatavošanai netieši gatavoja pamatu Latvijas Universitātes mežkopības nodaļas slēgšanai.

Noklausoties deputātu domas komisija nāca pie slēdziena, ka Cīravas mežsaimniecības vidusskola, kura bija iecerēta kā četrgadīga mācību iestāde, pārveidojama

par zemāka tipa meža skolu mežsargu sagatavošanai. 1928. gadā Cīravas mežsaimniecības vidusskola tika slēgta. Mežziņu sagatavošanai tagad palika mežkopības nodaļa.

Pēc dažiem gadiem mežkopības nodaļas pastāvēšana atkal bija dienas kārtībā.

Mežkopju savienība, kurā ietilpa tikai neliela meža resora darbinieku daļa, galvenokārt augstāka ranga, bet ar dažādu izglītības pakāpi – Krievijas un Vācijas augstskolās, Krievijas meža skolās, cita tipa skolās – uzskatīja, ka gatavojot meža speciālistus pēc tā pieprasījuma, kāds bija Latvijas mežsaimniecības organizēšanas sākumā, jau 1932. gadā radījusi speciālistu pārprodukciju.

Konkurence uz izdevīgām vakantām vietām, nepamatota paaugstināšana amatā, pārcelšana uz citu darba vietu – tas radīja neveselīgu atmosfēru meža darbinieku korpusā un tieksmi nodrošināties pret jaunu speciālistu pieplūdumu. Lielu lomu spēlēja arī piederība pie kādas partijas un šīs partijas iespaids meža resorā.

1932.g. apspriežot Izglītības ministrijas budžetu Saeimas budžeta komisijā, pēc deputāta A.Egliša priekšlikuma bija nolemts slēgt LU mežkopības nodaļu, sākot likvidāciju nākošā gadā ar nodaļas 3. kursu, vienlaicīgi samazinot darba algu fondu fakultātei par Ls 15000. Budžeta līdzekļu trūkums izraisīja šo priekšlikumu.

Latvijas Universitāte uz to sniedza mežkopības nodaļas pastāvēšanas nepieciešamības pamatojumu, kurā atjauninātā variantā atkārtojās vairāki jau agrāk izteiktie argumenti. 1932. gadā no 82 virsmežziņiem tikai 44 % bija augstākā mežsaimnieciskā izglītība, bet 102 mežziņi un mežziņa amata kandidāti bija bez jebkādas speciālās meža izglītības. Mežkopības nodaļas likvidēšana radītu nepieciešamību pēc Cīravas mežsaimniecības vidusskolas atjaunošanas mežziņu sagatavošanai. Tas prasītu jaunu laboratoriju, kabinetu, jaunu skolas ēku būvi un iekārtošanu. Viens Cīravas mežsaimniecības vidusskolas beidzējs valstij izmaksāja Ls 2880,- bet viens inženieris mežkopis Ls 820,-.

Arī mežkopības nodaļas studenti reaģēja uz Saeimas budžeta komisijas lēmumu. Studentu sapulce iesniedza savu memorandu LU Padomei, kurā, starp citu norādīja, ka ieteiktās studijas ārzemju augstskolās vienam studentam izmaksātu ap Ls 5000,- (3 gadi × 9 mēn. × 180 Ls mēnesī = Ls 4860,-). Memorandu parakstīja 8 sapulces pilnvarotie studenti, t.sk. J.Cīrulis, P.Maike, Z.Šneiders (Sūna) u.c.

Studentu delegāciju šinī jautājumā pieņēma K.Ulmanis un apsoltīja savu atbalstu mežkopības nodaļai.

Studējošo mežkopju biedrība “Šalkone”, LU studentu padome un meža resora sabiedriskās organizācijas – Latvijas Mežu darbinieku biedrība, Latvijas Mežkopju savienība, Latvijas mežzinātniskā biedrība un “Šalkones” vecbiedru biedrība – kopējā apspriedē iesniedza Saeimai un valdībai motivētu memorandu, norādot kā aplamu mežkopības nodaļas slēgšanu.

Visu šo aktivitāšu rezultātā Saeimas izglītības komisija nolēma, ka mežkopības nodaļa nav slēdzama.

Tagad jau varēja spriest par sagatavojamo mežkopju kvalifikācijas paaugstināšanu.

Ar 1934./35. mācību gadu Lauksaimniecības fakultātē bija nolemts pagarināt studijas no 4 uz 4,5 gadiem.

Ja pēc līdzšinējā mācību plāna mežkopjiem prakse bija pēc III un IV kursa beigšanas pavasarī un vasarā, tad pēc jaunā mācību plāna III kursa mācību prakses laiks no 15. aprīļa līdz 1. jūlijam palika nemainīts, bet IV kursa praksi pārcēla uz rudens – ziemas meža darbu sezonu – no 15. septembra līdz 15. decembrim. Prakses programmā III kursa ietilpa darbi mežkopībā un taksācijā, mācību ekskursijas dendroloģijā un entomoloģijā, kā arī demonstratīva rakstura darbi mežu izmantošanā un tehnoloģijā.

Pēc IV kursa bija paredzētas ekskursijas meža bioloģijā vairākās virsmežniecībās, rudens darbi mežkopībā, mežu meliorācijā, ceļu un tiltu būvē, mežu izmantošanā zāģētavās, cirsmu iestigošanā, novērtēšanā un izsniegšanā, kā arī prakse kancelejas darbos.

Turpmāk jautājums par mežkopības nodaļas slēgšanu vairs netika cilāts. Mežkopības nodaļa bija pilnībā apliecinājusi savas tiesības uz pastāvēšanu un pārtapšanu patstāvīgā mežsaimniecības fakultātē.

2.9. LU fakultāšu izvietojuma grūtības un problēmas risinājums

Universitātei paplašinoties arvien grūtāka kļuva fakultāšu izvietojuma Rīgā. Tajā pašā laikā dažas Latvijas pilsētas piedāvāja telpas universitātes fakultāšu izvietojumam.

Iespējams, ka pirmo impulsu Lauksaimniecības fakultātes pārcelšanai uz Jelgavu deva Jelgavas pilsētas dome, kura 1929.g. 16. oktobrī nolēma uzdot pilsētas valdei griezties pie Saeimas, Ministru kabineta un Latvijas Universitātes ar lūgumu pārcelt dažas universitātes fakultātes uz Jelgavu. Šo lūgumu dome motivēja ar to, ka Jelgavas pils, kurā jau bija ieguldīti lieli valsts līdzekļi, stāv nepabeigta un neizmantota un tajā pašā laikā daudzus jauniešus, t.sk. arī jelgavniekus, neuzņem augstskolā vietu trūkuma dēļ.

Jelgava nebija pirmā pilsēta, kura izteica tādu priekšlikumu. 1925. gadā Liepājas pilsētas valde lūdza pārcelt uz Liepāju daļu no Medicīnas fakultātes, t.i. fakultātes pēdējo kursu. Pilsētas valde piedāvāja nodot praktiskai studentu apmācībai Liepājas pilsētas slimnīcu ar apmēram 400 vietām. Šo piedāvājumu kā nereālu LU noraidīja.

Universitāte noraidīja arī Jelgavas piedāvājumu, jo daudzām fakultātēm bija kopēji pasniedzēji, grāmatas, laboratorijas un pati pārcelšanās tehniski grūti izpildāma. Bez tam nebija paredzēta pārceļamo fakultāšu atdalīšana no Universitātes, kas radītu papildus grūtības studentiem viņu attiecībās ar augstskolu. Humanitāro fakultāšu (filoloģijas un filozofijas; tautsaimniecības un tiesību zinātņu; teoloģijas) pārcelšanai būtu mazākas tehniskas grūtības, taču tām trūktu bibliotēku, arhīvu un attiecīgo prakses vietu.

Četru fakultāšu pārcelšanai uz Jelgavu bija nepieciešams ap 2,4 milj. Ls, bez tam katru gadu fakultāšu uzturēšanai no budžeta bija nepieciešams ap 0,3 milj. Ls.

1934. gada septembrī Finanšu ministrija skaidroja jautājumu par vajadzīgo telpu platību valsts iestādēm. Šajā sakarībā bija aptaujātas arī Izglītības ministrijas iestādes par to vajadzībām pēc papildus telpām. Izglītības ministrija paredzēja iespēju izvietot daļu no tās iestādēm Jelgavas vai Rundāles pilī. Universitātei pēc fakultāšu datiem papildus esošai 27,9 tūkst.m² platībai vēl bija vajadzīgas telpas vismaz 8,2 tūkst.m² (bez Veterinārmedicīnas fakultātes) platībā, t.sk. Lauksaimniecības fakultātei vien 2,9 tūkst.m², un no tās mežkopības nodaļai 0,6 tūkst.m². Lauksaimniecības fakultāte ieteica celt jaunu ēku uz tā gruntsgabala Kronvalda bulvārī, kurš jau atradās fakultātes rīcībā.

Atkal izvirzījās jautājums par dažu fakultāšu pārcelšanu uz Jelgavas pili. Neviena no paredzamām 4 fakultātēm – filoloģijas un filozofijas; tautsaimniecības un tiesību zinātņu; lauksaimniecības un teoloģijas – pārcelšanai nepiekrīta.

3. Jelgavas Lauksaimniecības akadēmijas Mežsaimniecības fakultāte

3.1. Lēmums par Lauksaimniecības akadēmijas dibināšanu

1935.g. Ministru kabinets apsprieda Jelgavas pils telpu sadalīšanas projektu. Finanšu ministrijas Valsts saimniecības departaments 1935.g. aprīlī sasauca starpresoru apspriedi par augstskolas dažu fakultāšu pārcelšanu uz Jelgavu. Universitātes pārstāvji šajā apspriedē pārcelšanas iespēju noraidīja. Arī rektors J.Auškāps noraidīja dažu fakultāšu pārcelšanas iespēju.

Neraugoties uz šiem protestiem, Ministru kabinets 1936.g. 26. jūnijā sēdē nolēma, ka uz Jelgavu pārceļama Latvijas Universitātes Lauksaimniecības fakultāte, pārvēršot to par patstāvīgu Lauksaimniecības akadēmiju un tās rīcībā nododot tās telpas Jelgavas pilī, kuras paliks brīvas pēc Latvijas Lauksaimniecības kameras izvietojuma. Lauksaimniecības kamerai Jelgavas pilī bija piešķirtas telpas vairāk kā 4 tūkst.m² platībā. Ar šo Ministru kabineta lēmumu Iekšlietu ministrijai bija uzdots izstrādāt fakultātei vajadzīgo telpu izbūves projektu.

1936.g. 14. jūlijā Ministru kabinets uzdeva Latvijas Universitātei izstrādāt projektu par Lauksaimniecības akadēmiju. Savukārt, 1936.g. septembrī LU rektors uzdeva Lauksaimniecības fakultātei izstrādāt Latvijas Lauksaimniecības akadēmijas Satversmes projektu. 1937.g. 6. martā LLA Satversmes projekts tika iesniegts Rektoram.

3.2. Lauksaimniecības akadēmijas Satversmes izstrādāšana

Lauksaimniecības fakultāte izstrādāja divus Satversmes projekta variantus. Divus variantus izstrādāja arī Dekānu Padome. Fakultātes izstrādātie varianti paredzēja divas atsevišķas fakultātes, t.i. Lauksaimniecības un Mežsaimniecības.

LU Dekānu Padome, iepazīsies ar Lauksaimniecības fakultātes izstrādāto LLA Satversmes projektu, savā 1937.g. 5. aprīļa sēdē nolēma, ka nav pietiekoša pamata Akadēmijas sadalīšanai divās atsevišķās Lauksaimniecības un Mežsaimniecības fakultātēs. Dekānu Padome ieteica organizēt vienu fakultāti ar divām nodaļām. Fakultātes variantā bija paredzētas divas koleģiālas iestādes – akadēmijas padome un akadēmijas prezidijs. Akadēmijas padome sastāvēja no vecākiem mācību spēkiem un diviem jaunāko un ārstata mācību spēku delegātiem. Padomei bija jāsanāk vienu reizi semestrī, izšķirot principiālas lietas ar ilgstošu nozīmi. Akadēmijas prezidijam, bija paredzēti pieci locekļi – rektors, prorektors, sekretārs un divi dekāni. Prezidijam bija jāizlemj kārtējās lietas. Rektoru paredzēja vēlēti uz 3 gadiem, bet ne uz vienu gadu, kā tas bija Latvijas Universitātē. Pirmais gads – orientācijai un darbības virziena nospraušanai, otrs – plāna realizēšanai, trešais – sasniegtā nostiprināšanai. Rektoru varēja ievēlēt vēl uz trim gadiem, bet ne ilgāk.

Lauksaimniecības fakultātes dekāns P.Kulitāns 1937.g. 12. martā iesniedza LU Rektoram provizorisku Latvijas Lauksaimniecības Akadēmijā paredzamo priekšmetu un mācību spēku sarakstu. Visus priekšmetus P.Kulitāns sadalīja trīs grupās:

- 1) abām fakultātēm (Lauksaimniecības un Mežsaimniecības) kopēji;
- 2) tikai Lauksaimniecības fakultātei;
- 3) tikai Mežsaimniecības fakultātei.

Pirmajā grupā ietilpa 24 priekšmeti. Šo priekšmetu pasniegšanai bija paredzēti 15 profesori, resp., docenti un 20 asistenti.

Otrajā grupā arī ietilpa 24 priekšmeti un to pasniegšanai bija paredzēti 11 štata profesori, resp., docenti, 3 ārštata profesori, resp., docenti, vai lektori un 18 asistenti.

Trešajā grupā ietilpa 12 priekšmeti. To pasniegšanai bija paredzēti 8 profesori, resp., docenti un 7 asistenti.

Pavisam akadēmijā paredzēja nodarbināt 82 profesorus, docentus un asistentus 60 priekšmetu pasniegšanai.

Abām fakultātēm plānotie kopīgie priekšmeti bija: fizika, meteoroloģija, neorganiskā un analītiskā ķīmija, mineraloģija, geoloģija, botānika, augu fizioloģija, zooloģija, tautsaimniecība, tautsaimniecība un finanses, Latvijas saimnieciskā ģeogrāfija un statistika, mērniecība, augsnes zinība, būvniecība, mikrobioloģija, entomoloģija, augu slimības, purvi un kūdras izmantošana, ievads tehnoloģijā, dārzkopība, biškopība un grāmatvedība.

Bez tam katrai fakultātei bija atsevišķi pasniedzamie speciālie priekšmeti.

3.3. Lauksaimniecības akadēmijas Satversme

Beidzot 1938.g. 1. decembrī Universitātes Podome pieņēma Latvijas Lauksaimniecības akadēmijas Satversmi. Izglītības ministrija šo projektu iesniedza Ministru kabinetam pieņemšanai. 1938.g. 20. decembrī Ministru kabinets pieņēma un Valsts Prezidents 23. decembrī izsludināja likumu par Jelgavas Lauksaimniecības akadēmiju.

Acīmredzot Latvijas Lauksaimniecības akadēmijas pārdēvēšana par Jelgavas Lauksaimniecības akadēmiju notika īsi pirms Satversmes apstiprināšanas vai nu Ministru kabinetā vai pie Valsts Prezidenta, jo līdz tam visos dokumentos figurēja Latvijas Lauksaimniecības akadēmija.

Satversmes pirmajā pantā teikts: “Jelgavas Lauksaimniecības akadēmija ir augstākā lauksaimniecības un mežsaimniecības zinātnes un izglītības iestāde valstī. Tās uzdevumi: vecināt zinātnisku pētīšanu un zinātnes izplatīšanu tautā un sniegt saviem audzēkņiem augstāko izglītību lauksaimniecībā un mežsaimniecībā, rūpējoties arī par viņu audzināšanu. Akadēmija atrodas Jelgavā, Viestura piemiņas pilī. Akadēmijā ir divas fakultātes:

1) lauksaimniecības un 2) mežsaimniecības”.

Akadēmijas pārvaldīšanai Satversme paredzēja rektoru, prorektoru, valdi un padomi; fakultātes dekānus, sekretārus un padomes; sekretariātu un revīzijas komisiju. Rektoru un

prorektoru ievēlēja uz trim gadiem ar tiesībām tikt pārvēlētiem, bet ne uz ilgāku laiku kā sešus gadus pēc kārtas. Rektoram bija jāvada Akadēmijas padomes un valdes sēdes, jākoordinē Akadēmijas darbība, jāgādā par pareizu mācību gaitu, jāpārtrauga visu akadēmijas iestāžu, amatpersonu, darbinieku un kalpotāju darbība. Prorektoram bija jāpārziņa visa Akadēmijas saimniecība, tās īpašumi, jāpārtrauga grāmatvedība, kase un citu saimniecības nozaru darbinieku un kalpotāju darbība.

Rektoru un prorektoru nevarēja ievēlēt no vienas fakultātes mācību spēkiem. Rektoram bija jābūt no štata profesoriem, prorektoram – no štata profesoriem vai docentiem.

Akadēmijas valdes priekšsēdētājs bija rektors, locekļi – prorektors, dekāni un Akadēmijas sekretārs. Valde pārzināja visu Akadēmijas kārtējo darbību un izlēma jautājumus, kuri nebija kārtojami Akadēmijas padomei vai kādai citai iestādei vai amatpersonai.

Valdei bija, piemēram, jālemj par mācību termiņiem, studentu pieņemšanu un izslēgšanu, stipendijām, mācību maksas atvieglojumiem, mācību plāniem, diplomu piešķiršanas kārtību un citiem jautājumiem, kā arī jāpilda Akadēmijas padomes noteiktie uzdevumi.

Akadēmijas padomē ietilpa visi štata profesori un docenti, viens akadēmijas ārštata profesoru, docentu, privātdocentu un lektoru delegāts un viens štata asistentu delegāts. Studentu vai to organizāciju pārstāvju padomē nebija. Akadēmijas padomei bija jālemj par visu zinātnisko, pedagoģisko un administratīvi saimniecisko darbību. Tā vēlēja rektoru, prorektoru, revīzijas komisiju, profesorus, docentus, privātdocentus, Akadēmijas sekretāru un bibliotēku, Akadēmijas goda biedrus dažādās pastāvīgajās komisijās, kā arī šķīrēju un goda tiesas. Padome apstiprināja fakultāšu ievēlētos sekretārus, lektoros, asistentus, institūtu, katedru, palīgiestāžu un saimniecību vadītājus, kā arī fakultāšu piešķirtos augstākos zinātniskos grādus. Tā sniedza izglītības ministram apstiprināšani lēmumus par Akadēmijas sekretāra, docentu, privātdocentu ievēlēšanu un atstādināšanu, kā arī lēmumus tālākvirzīšanai par rektora, prorektora, dekānu un profesoru ievēlēšanu un atstādināšanu, personāla algām un mācību maksas lielumu.

Kā valdes, tā padomes sēdes sasauca rektors pēc vajadzības, kā arī pēc izglītības ministra, Akadēmijas valdes, ne mazāk kā 25 % no padomes locekļu vai ne mazāk kā divu valdes locekļu pieprasījuma.

Dekānus vēlēja fakultātes padome no fakultātes štata profesoriem vai docentiem uz trim gadiem ar pārvēlēšanas tiesībām, taču uz laiku, ne ilgāku par sešiem gadiem pēc kārtas.

Fakultātes padomē ietilpa visi fakultātes štata profesori un docenti, kā arī pa vienam pārstāvim no fakultātes ārštata mācību spēkiem un no štata asistentiem. Kā redzams, studentu pārstāvju arī šajā padomē nebija. Fakultātes padome vēlēja sekretāru, lektoros un asistentus, kā arī piešķīra zinātniskos grādus par zinātniskiem darbiem.

Akadēmijas padomei bija tiesības piešķirt zinātniskos grādus divās pakāpēs: lauksaimniekiem – agronoms un agronomijas zinātņu doktors (Dr.agr.), mežsaimniekiem – inženieris mežkopis un mežzinātņu doktors (Dr.rer.for.). Pirmo zinātnisko grādu piešķīra fakultātes padome pēc fakultātes pilna kursa sekmīgas beigšanas, akadēmiskā gala eksāmena nokārtošanas un diplomdarba aizstāvēšanas. Doktora grāda iegūšanai bija jāiesniedz disertācija un tā jāaizstāv fakultātes padomes sēdē.

Profesora amatu varēja ieņemt profesors ar doktora grādu un pietiekošu darba stāžu savā specialitātē. Profesoru ievēlēšana konkursa kārtībā notika pēc konkursa izsludināšanas laikrakstos.

Docenta amatu varēja ieņemt personas ar pirmo zinātnisko grādu, pietiekošu darba stāžu un pēc patstāvīga zinātniska darba, ko fakultātes padome atzina par pietiekošu “*pro venia legendi*”, iesniegšanas.

Lektora un asistenta amatus varēja ieņemt personas ar pabeigtu augstskolas izglītību.

Profesoriem un docentiem darba minimums pamatalgas saņemšanai bija 6 lekciju vai semināru vai 12 praktisko darbu stundas nedēļā, lektoriem – 8 un asistentiem – 24 stundas nedēļā. Ja bija nepieciešams lielāks stundu skaits, pasniedzējs saņēma papildus atalgojumu.

Pēc katriem nostrādātiem sešiem gadiem mācību spēki varēja saņemt līdz diviem semestriem ilgu apmaksātu zinātnisku atvaļinājumu.

Par studentiem Akadēmijā varēja uzņemt personas ar Latvijas pilntiesīgas vispārējās izglītības vai lauksaimniecības vai cita aroda vidusskolas gatavības apliecību. Ja fakultātē bija brīvas vietas, tad bez studentiem varēja uzņemt arī brīvklauštājus.

Satversmes 80. pants noteica: “Studentu pienākums ir kārtīgi apmeklēt lekcijas, seminārus un praktiskos darbus un ieturēt visur vajadzīgo disciplīnu un kārtību.”

Trūcīgie un centīgie studenti varēja tikt atbrīvoti no mācību maksas.

Kopā ar Akadēmijas Satversmi bija pieņemti arī pārejas noteikumi Lauksaimniecības fakultātes pārveidošanai par Jelgavas Lauksaimniecības akadēmiju. Sakarā ar to Lauksaimniecības fakultātei vajadzēja ievēlēt uz vienu gadu akadēmijas pagaidu rektoru, kuru Ministru kabinetam vajadzēja apstiprināt darbā ar 1939.g. 1. jūliju, bet jau pirms tam pagaidu

rektoram bija jāveic akadēmijas organizēšanas darbi. 1939.g. 8. martā par Lauksaimniecības akadēmijas pagaidu rektoru ievēlēja fakultātes dekānu, vecāko docentu Pāvilu Kreišmani. Ministru kabinets 9. marta sēdē apstiprināja P.Kreišmani par pagaidu rektoru.

3.4. Jelgavas Lauksaimniecības akadēmijas darba uzsākšana

Jau 1936.g. novembrī Lauksaimniecības fakultātes dekāns griezās pie izglītības ministra ar lūgumu, lai viņš sekmē Valdekas fermas nodošanu organizējamai Lauksaimniecības akadēmijai, jo tā būs nepieciešama studentu apmācībai. Izrādījās, ka Valdeķu ferma bija nepieciešama arī Jelgavas valsts skolotāju institūta studentu apmācībai. Savukārt, nākošo objektu – t.s. Sorgenfreija muižiņu, ko arī pieprasīja fakultāte, Izglītības ministrija bija jau piekritusi nodot Latvijas lauksaimniecības kamerai un fakultāte atkal saņēma atteikumu.

Lauksaimniecības fakultātē pirms pārceļšanās uz Jelgavu bija 16 kabineti: augkopības, biškopības, būvniecības, dārzkopības, entomologijas, fitopatologijas, laukkopības, lauksaimniecības mašīnu, lopkopības, medniecības, mežu biologijas, mežkopības, mežu taksācijas un ierīcības, mežu izmantošanas, saimniecības mācības un zivkopības; 7 laboratorijas: kūdras, augsnes zinību un lauksaimniecības ķīmijas, mikrobiologijas, mežu tehnoloģijas, piensaimniecības, rūgšanas tehnoloģijas un zootehnijas.

Fakultātē bija 3 muzeji: augsnes, kūdras tehnoloģijas un mežu izmantošanas.

Bija savāktas 7 kolekcijas: augu slimību, entomologijas, mežkopības, zootehnijas, mežu biologijas, augkopības un rūgšanas tehnoloģijas.

Jauno mācību gadu 1939./40. Jelgavas Lauksaimniecības akadēmijā Jelgavā uzsāka ar 59 mācības spēkiem. To skaitā bija:

- 11 profesori	t.sk. lauks.fak.	9,	mežs.fak.	2
- 7 vecākie docenti	- “ -	4	- “ -	3
- 1 ārštata vecākais docents	- “ -	1	- “ -	-
- 10 docenti	- “ -	5	- “ -	5
- 3 ārštata docenti	- “ -	1	- “ -	2
- 1 I šķiras lektors	- “ -	1	- “ -	-
- 11 vecākie asistenti un privātdocenti	- “ -	7	- “ -	4
- 3 vecākie asistenti	- “ -	3	- “ -	-

- 1 asistents un privātdocents	- “ -	1	- “ -	-
- 5 asistenti	- “ -	2	- “ -	3
- 8 jaunākie asistenti	- “ -	5	- “ -	3
Kopā 59 mācības spēki	t.sk.	39		20

Lauksaimniecības fakultātē strādāja profesori J.Apsītis, P.Dermanis, M.Eglītis, A.Kirhenšteins, P.Kreišmanis, P.Lejiņš, A.Leppiks, P.Starcs, J.Vārsbergs; vecākie docenti P.Delle, P.Kulitāns, F.Neilands, A.Raisters, docenti J.Amtmanis, K.Bambergis, L.Gailītis, A.Šmits, J.Sudrabs; I šķiras lektore O.Kulitāne, vec.asistenti un privātdocenti J.Āboliņš, Alfr.Kalniņš, K.Krūmiņš, L.Plaude, J.Stankēvičs, D.Talce, E.Žubeckis; vec. asistenti N.Ātrena, A.Laukirbe, A.Tērmāne; asistenti O.Rubenis, J.Sigats; jaunākie asistenti E.Grīnbergs, A.Lācis, J.Lucāns, B.Sāns, L.Timuška, kā arī ārštata vec. docents J.Bokalders un ārštata docents P.Rizga.

Mežsaimniecības fakultātē strādāja profesori A.Kalniņš, R.Markus; vecākie docenti P.Galenieks, A.Teikmanis, N.Zemītis; docenti J.Bīķis, V.Eiche, A.Tauriņš, vecākie asistenti un privātdocenti R.Liepiņš, E.Roze, A.Rozēns, P.Šreinerts; asistenti A.Bergmanis, R.Indāns, V.Lange; jaunākie asistenti P.Mūrnieks, F.Neilands, E.Pogainis, kā arī ārštata docenti R.Siksna un N.Transehe.

No Universitātes uz Akadēmiju bija pārskaitīti 792 studenti.

1922. – 1939. gados inženiera mežkopja diplomus Latvijas Universitātē saņēma 252 mežkopības nodaļas absolventi (4. tab.). JLA izvietojās tajās Viestura piemiņas pils telpās, kuras palika brīvas pēc Latvijas Lauksaimniecības kameras izvietojšanas pilī, Mežsaimniecības fakultātei vajadzēja telpas 1120 m² platībā, t.sk. jauncelamajā spārnā bija iekārtoti 505 m².

Dažas problēmas radās pie īpašumu sadalīšanas. Universitāte bez iebildumiem nodeva Lauksaimniecības akadēmijai Rānavas un Vecauces fermu, mācības un izmēģinājumu mežniecību Lielaucē, kā arī Auces meža novadu.

No Latvijas Universitātes speciālajiem līdzekļiem Akadēmijas rīcībā bija jānodod 10 % no tās summas, kāda bija uz Satversmes spēka stāšanās dienu. Satversmes projektā, ko Universitāte nosūtīja Izglītības ministrijai, bija norādīts, ka Akadēmija saņem no “Nelaiķa Kristapa Morberga novēlējuma”fonda tīrā ienākuma zināmu summu, ko ikgadus noteiktu šī fonda pārvaldes komiteja. Šis punkts Ministru kabineta apstiprinātajā Satversmē izpalika.

Lauksaimniecības fakultātes studējošo biedrība un studentu mežkopju biedrība “Šalkone” lūdza LU Studentu padomes prezidiju izmaksāt daļu no kopējiem studentu pašvaldības līdzekļiem Lauksaimniecības fakultātes studējošo vajadzībām. Studentu padomes prezidijs piekrita izmaksāt 10 % no brīvajiem līdzekļiem, kādi bija uz 1939.g. 1. jūliju, bet atteicās kompensēt to fakultātes studējošo īpašuma daļu, kura bija ieguldīta studentu pašvaldības nopirktajā namā. Savu lēmumu studentu padome motivēja ar to, ka studentu nams gan pirkts par kopējiem līdzekļiem, taču tas ir visu studentu kopējā īpašumā un arī turpmāk Akadēmijas studentiem netiks liegta iespēja izmantot viņiem paredzētas telpas. Protams, ka, studentiem, atrodoties Jelgavā, šādu iespēju izmantošana bija minimāla.

Jelgavas Lauksaimniecības akadēmiju svinīgi atklāja 1939.g. 27. oktobrī.

Gandrīz 20 gadus mežsaimnieciskā izglītība darbojās lauksaimnieciskās izglītības sastāvā, kamēr beidzot tā pārtapa par neatkarīgu augstākās izglītības sistēmas sastāvdaļu.

4. tabula

LU mežkopības nodaļas absolventu skaits sadalījumā pa gadiem

Gads	Absolventu skaits
1922	1
1923	4
1924	7
1925	14 t.sk. 1 sieviete
1926	11
1927	17
1928	20
1929	12 t.sk. 1 sieviete
1930	14
1931	13
1932	20
1933	23
1934	4
1935	21
1936	10
1937	12 t.sk. 1 sieviete
1938	30
1939	18
	—
	252 t.sk. 3 sievietes

1939. gada maijā inženiera-mežkopja diplomus saņēma pēdējie 18 LU mežkopības nodaļas absolventi.

3.5. JLA iesvētīšana

28. oktobra rītā JLA vadība ar studentiem, Jelgavas pilsētas pašvaldības, garnizona un iestāžu pārstāvjiem izbrauca uz Jelgavas Brāļu kapiem, kur nolika vainagu un akadēmijas rektors prof. Dr. P.Kreišmanis īsā uzrunā pateicās kritušiem varoņiem, kuri deva iespēju brīvi dzīvot, strādāt un pašiem veidot savu dzīvi. Pēc īsa svētbrīža akadēmijas vadība Lauksaimniecības kameras priekšsēdētājs, Jelgavas pilsētas vecākais un daudzi citi ieradās Jelgavas stacijā, lai sagaidītu Valsts prezidentu.

Kopā ar Valsts Prezidentu Jelgavā ieradās arī kara ministrs ģenerālis J.Balodis, zemkopības ministrs J.Birznieks, tautas labklājības ministrs J.Volonts, sabiedrisko lietu ministrs A.Bērziņš, tirdzniecības un rūpniecības ministrs J.Blumbergs, armijas komandieris ģenerālis K.Berķis, finanšu ministrs J.Kaminskis, aizsargu priekšnieks ģen. K.Praulis un daudzi citi augstāko iestāžu un sabiedrisko organizāciju vadītāji. Atbildot uz sagaidītāju apsveikumiem Prezidents izteica prieku par Jelgavas uzplaukumu. No stacijas Prezidents jātnieku eskorta pavadībā devās uz Sv. Trīsvienības baznīcu. Akadēmijas studenti ar mācības spēkiem no Viestura piemiņas pils uz dievnamu devās kopējā gājienā. Akadēmijas iesvētīšanas dievkalpojumu vadīja arhibīskaps T.Grīnbergs. Pēc dievkalpojuma Prezidents ar pavadoņiem devās uz Viestura piemiņas pili, kur pie ieejas akadēmijā viņu sagaidīja akadēmijas vadība. Akadēmijas telpu iesvētīšanas svinības ievadīja arhibīskaps. Pēc iesvētīšanas rektors prezidentam pasniedza zinātnes lāpu un lūdza ar to iedegt akadēmijas urnu. Pēc tās iedegšanas universitātes koris nodziedāja valsts himnu. Rektors nolasīja pārskatu par Viestura piemiņas pils izbūvi un Lauksaimniecības akadēmijas izveidošanu. Sekoja Prezidenta K.Ulmaņa runa, tad rektora ziņojums par akadēmijai sniegtajiem ziedojumiem.

Prezidents bija nodevis Ls 6000 akadēmijas studentu sacensību rīkošanai un Ls 2000 akadēmijas studentu biedrību bibliotēkas paplašināšanai. Latvijas Universitāte Lauksaimniecības akadēmijas rektoram nodeva adresi un rektora amata ķēdi. Dāvanas akadēmijai pasniedza arī Zemes ierīcības departaments, Lauksaimniecības kamera, Jelgavas pilsētas valde, Jelgavas savstarpējā kredītbiedrība, Jelgavas valsts ģimnāzija un tās mazpulks. Zemgales saimniecisko organizāciju delegācija agronoma P.Mituļa vadībā īsi pirms akadēmijas iesvētīšanas nodeva Valsts Prezidentam pateicības adresi par Lauksaimniecības akadēmijas nodibināšanu Jelgavā līdz ar ziedojumu Ls 10000 akadēmijas vajadzībām.

Akadēmijai bija ziedojušas arī citas organizācijas: Zemgales savstarpējā kreditbiedrība, Bauskas krājaizdevu sabiedrība, C/S “Turība”, a/s “Latvijas centrālais sēklu eksports”, a/s “Ādu un vilnas centrāle”, a/s “Tosmare” un priv.doc. D.Talce.

Pēc tam rektors ziņoja, ka akadēmijas Padome savā pirmajā sēdē par akadēmijas pirmo goda biedru uzņēmusi Valsts un Ministru Prezidentu Dr. K.Ulmani.

3.6. JLA Mežsaimniecības fakultāte tās

pirmajā patstāvīgas darbības gadā

1939./40. mācību gads Mežsaimniecības fakultātei bija pirmais un vienīgais mācību gads jaundibinātajā Jelgavas Lauksaimniecības akadēmijā Latvijas brīvvalsts laikā. Nākamie četri mācību gadi noritēja svešu varu apstākļos – viens gads padomju un trīs gadi vācu okupācijas laikā. Tā piecos pastāvēšanas gados JLA strādāja radikālu ideoloģisku un saimniecisku izmaiņu apstākļos. Visus piecus gadus fakultātes dekāns bija prof. Dr. R.Markus. Jau pirmais mācību gads aizritēja uzliesmojušā Otrā Pasaules kara atblāzmā. Karš gan tieši vēl maz skāra Latviju, taču tā draudi jau bija jūtami. Neskatoties uz to, jaunajā augstskolā pirmajā gadā īsā laikā izstrādāja un apstiprināja daudzus ar studiju, zinātnisko un pārvaldes darbu saistītus noteikumus. Daži uz studentiem attiecošies noteikumi bija kopēji abām t.i. Lauksaimniecības un Mežsaimniecības fakultātēm, citi katrai fakultātei savi.

No Latvijas Universitātes uz Jelgavas Lauksaimniecības akadēmiju pārskaitīja vairāk kā 200 Mežkopības nodaļas studentus. Divdesmit mežkopības nodaļas pasniedzēji pārgāja darbā uz Jelgavu, t.sk. 2 profesori, 3 vecākie docenti, 3 docenti, 2 ārštata docenti, 4 vecākie asistenti un privātdocenti, 3 asistenti un 3 jaunākie asistenti

Akadēmisko nosaukumu “vecākais docents” 1940. gadā Jelgavas Lauksaimniecības akadēmijā aizstāja nosaukums “ārkārtas profesors”. Latvijas Universitātes Dekānu padome to ierosināja 1939. gadā, bet jaundibinātajā Mežsaimniecības fakultātē to pieņēma pēc attiecīgiem grozījumiem JLA Satversmē.

1940./41.māc.g. dekāns R.Markus plānoja šādus pasniedzējus un disciplīnas:

A.Kalniņš, prof. – meža tehnoloģija I, meža tehnoloģija II, medniecība;

R.Markus, prof. – mežierīcība;

P.Galenieks, ārk.prof. – botānika;

A.Teikmanis, ārk.prof. – meža izmantošana, meža politika;

N.Zemītis, ārk.prof. – mežkopība I,II; mežkop. enciklopēdija;

J.Biķis, docents – mērniecība;
V.Eihe, docents – meža bioloģija I,II;
R.Siksna, docents – fizika un meteoroloģija;
A.Tauriņš, docents – neorganiskā ķīmija, organiskā ķīmija;
G.Kundziņš, vec.asist., pruv.doc. – meliorācija, meža inž. zinības;
R.Liepiņš, vec.asist., pruv.doc. – meža tehnoloģija I;
E.Roze, vec.asist., pruv.doc. – mežkopība I;
A.Rozēns, vec.asist., pruv.doc. – meža pārvaldīšana;
P.Sarma, vec.asist., pruv.doc. – meža taksācija, mežsaimniecības matemātika;
H.Reinharde, I šķ.lektore – vācu valoda;
K.Vilks, I šķ.lektors – meža zooloģija;
Vakanta vieta – kūdras izmantošana;
Vakanta vieta – zivkopība un zvejniecība.

Mācības spēku skaits fakultātē palielinājās uz jaundibināto katedru – fizikas un ķīmijas rēķina. Šīs katedras bija kopējas abām fakultātēm.

Šo pasniedzēju un disciplīnu sarakstu 1940./41.mācību gadā papildināja jaunievietās padomju disciplīnas un to pasniedzēji.

Docēšanas tiesības (venia legendi, habilitācija) ļāva šo tiesību ieguvējiem būt privātdocentiem, štata vai ārštata docentiem un lasīt fakultāšu apstiprinātos kursus disciplīnā, kurā docēšanas tiesības bija iegūtas.

Docēšanas tiesības bija katram, kuram bija doktora grāds attiecīgā nozarē. Personas, kurām bija tikai pirmais zinātniskais grāds, docēšanas tiesības varēja iegūt pēc patstāvīga pētniecības darba veikšanas disciplīnā, kurā vēlējās iegūt docēšanas tiesības. Darbu, kā arī pretendenta zinātniskās publikācijas vajadzēja iesniegt fakultātē. Padome ievēlēja komisiju trīs locekļu sastāvā darba novērtēšanai. Komisija 2 mēnešu laikā iesniedza padomei rakstisku ziņojumu ar kandidāta darba novērtējumu. Tad fakultātes padome, aizklāti balsojot, lēma par darba atbilstību docēšanas tiesību piešķiršanai. Ja darbs bija atzīts par pieņemamu, tad padome noteica dienu kandidāta pārbaudei. Pārbaudes laikā kandidāts sniedza īsu ziņojumu par veikto darbu un gūtiem atzinumiem. Pēc tam pretendenta prombūtnē sprieda par to, vai pārbaudījums izturēts. Ja tas bija izturēts, tad padome noteica dienu un stundu parauglekcijas nolasīšanai. Parauglekciju bija jānolasa fakultātes padomes sēdē par tematu, kuru no docēšanas paredzētā priekšmeta bija noteikusi padome. Pēc lekcijas aizklātā balsošanā

padome izlēma par docēšanas tiesību piešķiršanu. Pēc ievēlēšanas un lēmuma apstiprināšanas Akadēmijas padomē kandidātam bija jānolasa aktuāla iestājkolekcija par paša izvēlētu un dekāna apstiprinātu tematu.

Pie JLA bija nodibināta Goda tiesa, kuras izskatīšanai piekrita lietas par konfliktiem mācību spēku starpā un par mācības spēku pārkāpumiem, kuri neatbilst jēdzienam par mācības spēku godu, cieņu un tikumību. Goda tiesas locekļus piecu cilvēku sastāvā ievēlēja Akadēmijas padome uz 1 gadu. Goda tiesai lietas iesniedza rektors, dekāns un paši ieinteresētie mācību spēki. Tiesas sēdes notika aiz slēgtām durvīm. Sēdes gaita netika izpausta. Tiesa lēmumu pieņēma ar balsu vairākumu. Pēc lēmuma spēkā stāšanās lietas materiālus iznīcināja.

Pie katedrām pastāvošajās bibliotēkās izvietoja katedras priekšmetu speciālo literatūru, iegādātu par katedras budžeta summām. Katedras budžets sastāvēja no atsevišķu priekšmetu pasniedzēju sastādītiem budžetiem. Savu budžetu izlietošanā pasniedzēji bija neatkarīgi.

Kabineti pie katedrām pastāvēja kā katedras mācību līdzekļu novietnes. Kabineta pārzinis bija priekšmeta pasniedzējs.

Katedras muzejos ievietoja dažādas katedras zinātnes disciplīnu kolekcijas, modeļus, plakātus un citus ar apmācību un pētniecisko darbu saistītus priekšmetus.

Ar 1940.g. sāka iznākt JLA Mežsaimniecības fakultātes Raksti, kuros publicēja fakultātes mācību spēku zinātniskos darbus.

1939. gada Mežsaimniecības fakultātes mācību plāni paredzēja divas specializācijas: mežsaimniecības un meža izstrādāšanas-tehnoloģijas. Disciplīnas atšķīrās sākot ar trešo mācības gadu un, galvenokārt, ar praktiskām nodarbībām. Mežsaimniecības specialitātei lasīja 35 mācību priekšmetus, mežu tehnoloģijas specialitātē – 32. Lauksaimniecības enciklopēdija, kūdras izmantošana un medniecība meža tehnoloģijas specialitātei bija fakultatīvi priekšmeti. Fakultatīvie priekšmeti bija arī biškopība, zivkopība un zvejniecība.

Mācību plānā bija sekojošas speciālās disciplīnas:

I kursam – botānika; meža zooloģija; mineraloģija un ģeoloģija;

II kursam – meža bioloģija; entomoloģija; mērniecība; mežu inženieru zinības; mežsaimniecības matemātika; meža tehnoloģija I; augsnes zinība; augu fizioloģija;

III kursam – meža bioloģija; mežkopība; meža taksācija; meža tehnoloģija II; meža izmantošana; meliorācija; medniecība;

IV kursam – mežkopība; mežierīcība; meža pārvaldīšana; meža politika.

Teorētisko kursu nobeidza 4. gadā, bet 5. gads bija paredzēts ražošanas praksei un diplomdarbiem. Diplomdarba izstrādei bija paredzēti 6 mēneši. Studiju laikā mežsaimniecības specialitātē bija jānokārto 49 eksāmeni un 60 ieskaites, bet meža tehnoloģijas specialitātē 45 eksāmeni un 54 ieskaites.

Prakses pēc I, II un III kursa plānoja vasaras brīvlaikā: pēc I kursa 1. vispārējā mežsaimniecības vasaras prakse; pēc II kursa 2. vispārējā mežsaimniecības vasaras prakse, prakse mērniecībā, meža inženieru zinībās un meža bioloģijā; pēc III kursa – mežkopībā, meža taksācijā un ierīcībā, meža tehnoloģijā, meža izmantošanā un meža bioloģijā, pēc IV kursa – mežkopībā. Prakses notika JLA virsmežniecībā.

Mežsaimniecības specializācijai mācību praksēm bija paredzētas 13 nedēļas, ražošanas praksēm 17 nedēļas. Meža izmantošanas-tehnoloģijas specializācijai attiecīgi 10 un 27 nedēļas.

Katrai fakultātei bija savi noteikumi studiju gaitai, eksāmenu kārtīšanai un pirmo akadēmisko grādu piešķiršanai Mežsaimniecības fakultātē sekmes vērtēja 5 baļļu sistēmā, Lauksaimniecības fakultātē – 12 baļļu sistēmā.

Normālais studiju laiks Mežsaimniecības fakultātē bija 4 gadi, bet maksimālais – neieskaitot diplomdarba un saimniecības organizācijas plāna aizstāvēšanu – 6 gadi. Studiju gaitā vajadzēja stingri ievērot priekšmetu iedalījumu pa atsevišķiem gadiem. Sekmes kontrolēja 2. mācību gada beigās un 3. mācību gada pavasara semestrī. Ja 2. mācību gada beigās nebija nobeigti noteikumos paredzētie 13 priekšmeti un vispārējā mežsaimniecības vasaras prakse, studentu no fakultātes izslēdza. Otrā sekmju kontrole bija paredzēta, piesakoties speciālajai mežsaimniecības vasaras praksei JLA virsmežniecībā. Uz šo termiņu vajadzēja nokārtot vēl 10 priekšmetus un II vispārējo mežsaimniecības praksi. Tie studenti, kuri otrās sekmju kontroles minimuma prasības bija izpildījuši varēja piedalīties obligātajā vasaras praksē un ieguva tiesības strādāt diplomdarbu.

Akadēmiskie gala pārbaudījumu priekšmeti bija meža taksācija un mežierīcība, mežkopība un meža bioloģija.

Eksāmenu dienas un stundas savā priekšmetā noteica un savlaicīgi izziņoja mācību spēks. Eksāmenu dienas katru semestri bija jānosaka 1-2 reizes pirms mācību semestra lekciju sākšanas un pēc semestra beigšanas, kā arī ne mazāk kā 1-2 reizes lekciju lasīšanas periodā. Studentiem, kuri vēlējās eksaminēties, pirms tam bija jāpiesakās pie mācību spēka. Ja eksāmenu novērtēja kā nesekmīgu, tad studentam bija tiesības eksaminēties pie pasniedzēja

otrrreiz. Ja arī tad studenta zināšanas bija nepietiekamas, eksāmens bija jākārto komisijā. Ja arī tagad atzīme bija nesekmīga, students bija no fakultātes izslēdzams.

Saskaņā ar JLA Satversmi mežsaimniecības fakultātei bija tiesības piešķirt pirmo mežzinātnisko grādu – inženieris-mežkopis.

Inženiera-mežkopja grādu varēja piešķirt personām, kuras bija izturējušas akadēmiskos gala pārbaudījumus JLU Mežsaimniecības fakultātē, LU mežkopības nodaļā vai analogā mežsaimniecības augstskolā. Pretendentam uz inženiera-mežkopja grādu bija jāiesniedz zinātnisks darbs – diplomdarbs, veikts fakultātes mācības spēka vadībā un viena meža novada saimniecības organizācijas plāns. Diplomdarbu vajadzēja aizstāvēt ne vēlāk kā 5 gadu laikā pēc akadēmisko gala pārbaudījumu nokārtošanas. Ja 5 gadu termiņš bija pagājis, tad grāda iegūšanai vajadzēja no jauna nokārtot akadēmiskos gala pārbaudījumus un pārbaudījumu diplomdarba priekšmetā. Diplomdarbs bija jāizstrādā 4 semestru laikā pēc temata apstiprināšanas. Darbs mašīnrakstā, iesiets, bija jāiesniedz 2 nedēļas pirms aizstāvēšanas dienas. Darba vadītājs pēc iepazīšanās ar diplomdarbu iesniedza par to atsaukumi dekānam. Dekāns izziņoja aizstāvēšanai pieļauto personu sarakstu. Aizstāvēšana notika katra semestra beigās. Galvenajā pārbaudīšanas komisijā bija dekāns, kā priessēdētājs, diplomdarba vadītājs un 2 ievēlēti fakultātes padomes locekļi. Ja aizstāvēšana bija nesekmīga, tad bija atļauts aizstāvēt vēlreiz kādā no nākamajām sesijām. Fakultāti varēja beigt ar I vai II šķiru. I šķira (“ļoti labi”), ja 2/3 no kursa priekšmetiem atzīmes bija “labi” un “ļoti labi”, mazākais 2 gala pārbaudījumos “ļoti labi” un trešajā gala pārbaudījumā ne mazāk par “labi”, diplomdarbā aizstāvēšana “ļoti labi” un organizācijas plāna aizstāvēšanā ne mazāk par “labi”. Pārējie absolventi fakultāti beidza ar II šķiru, t.i. “sekmīgi”. Ar I šķiru beigušajiem absolventiem bija tiesības kandidēt uz vakantajām fakultātes mācību spēku vietām.

Inženiera-mežkopja grāda iegūšanu apstiprināja Akadēmijas izsniegtais diploms.

Pirmajā mācību gadā bija izsniegti tikai trīs inženiera-mežkopja diplomi.

Kā pirmajam inženiera mežkopja grādu Jelgavas Lauksaimniecības akadēmijā 14.09.1939.g. piešķīra Jānim Strazdiņam. Vēl 1939./40. mācību gadā inženiera mežkopja grādus piešķīra Fridriham Skrapstem (17.01.1940.g.) un Jānim Šmitam (29.05.1940.g.). Šie trīs mežkopji tad arī bija vienīgie, kuri saņēma Latvijas brīvvalsts diplomus Jelgavas Lauksaimniecības akadēmijā.

Saskaņā ar JLA Satversmi Mežsaimniecības fakultātei bija tiesības piešķirt otro zinātnisko grādu – mežzinātņu doktors (Dr.rer.for.) - personām, kuras bija ieguvušas pirmo

zinātnisko grādu, t.i. beigušas augstskolu un aizstāvējušas diplomdarbu un pēc tam izstrādājušas disertāciju. Grāda pretendents bija jāiesniedz fakultātē disertācija un citi attiecīgie dokumenti. Pēc disertācijas saņemšanas fakultātes padome nozīmēja darba novērtēšanas komisiju no mazākais diviem pilntiesīgiem padomes locekļiem. Kad komisija disertāciju bija novērtējusi, tā iesniedza padomei rakstisku atzinumu, pievienojot citu augstskolu mācību spēku rakstiskas atsauksmes. Tad disertācijai vajadzēja būt pieejamai viena mēneša laikā visiem interesentiem. Pēc šī termiņa fakultātes padome, aizklāti balsojot, lēma par disertācijas pieņemšanu. Ja disertācija bija atzīta par pieņemamu, doktorandam tā bija jāiesniedz iespiesta 30 eksemplāros. Pēc tam padome noteica doktorandam mutisko pārbaudījumu laiku un programmu ne mazāk kā 2 no speciālajām mežzinātņu disciplīnām – meža bioloģijā, mežkopībā, meža taksācijā un ierīcībā, meža izmantošanā, meža tehnoloģijā un meža politikā. Mutvārdu pārbaudījumus doktorands kārtoja fakultātes padomes sēdē. Fakultātes mācību spēkiem pārbaudījumi nebija jākārtoti. Ja pārbaudījumi bija nokārtoti sekmīgi, tad noteica disertācijas aizstāvēšanas dienu. Par oponentiem nozīmēja ne mazāk kā divus fakultātes padomes locekļus. Tūlīt pēc aizstāvēšanas fakultātes padome lēma par doktora grādu piešķiršanu un lēmumu nekavējoši publiski paziņoja.

1939./40. māc. gada rudens semestrī Mežsaimniecības fakultātē bija 227 studenti, tajā skaitā tikai 3 sievietes. Fakultāte bija ļoti latviska – 95 % no studentiem bija latvieši, bez tam vēl bija 6 krievi, t.sk. viens no viņiem bija PSRS pilsonis, 2 vācieši, 1 polis, 1 ebrejs un 1 igauņis. Mācību gada beigās fakultātē palika tikai 179 studenti. Studentu skaita samazināšanās nenotika uz beigušo rēķina, jo tādu šajā mācību gadā bija tikai 3, bet gan dažādu citu apstākļu ietekmē. Studentu skaitu varēja iespaidot fakultātes atrašanās Jelgavā, studiju īslaicīgs pārtraukums sakarā ar stāšanos algotā darbā, kā arī vispārējais politiskais stāvoklis.

Līdz patstāvīgas Mežsaimniecības fakultātes nodibināšanai studiju kārtība pieļāva ilgstošus pārtraukumus, tamdēļ studentu skaitā bija arī tādi, kuri iestājās jau divdesmito gadu sākumā, bet studijas vēl nebija beiguši.

Studentu stipendija aizdevuma veidā bija Ls 80,-, pusstipendija Ls 40,- mēnesī.

Abām fakultātēm kopēji bija studējošo kārtības noteikumi. Daļa no šiem noteikumiem var būt attiecināta arī uz mūsdienu studentiem, daļa mūsdienu skatījumā neparasta un arhaiska. Tā, studentu pienākumos ietilpa kārtīga lekciju, semināru un praktisko darbu apmeklēšana. Nebija atļauta uzturēšanās telpās virsdrēbēs un ar galvassegām. Jebkuru Akadēmijas mācību spēku pirmo reizi dienā sastopot, studentam tas bija jāsvaicina. Gaitenī

vai citā telpā sēdošam studentam bija jāpieceļas, ja mācības spēks gāja garām. Mācību spēki bija uzrunājami ar to amata nosaukumu. Ierašanās klausītavās nedrīkstēja nokavēt pēc zvana. Īpaša kārtība pastāvēja, sveicinot pasniedzēju tam ienākot auditorijā vai izejot no auditorijas. Burtiski šie noteikumi skanēja šādi: “Mācības spēka ierašanās atzīmējama ar kāju švīkošanu. Mācības spēkam katedru ieņemot švīkošana jāizbeidz un jāietur klusums. Nav pieļaujama sarunāšanās lekciju laikā. Lekciju beigās mācības spēkam, katedru atstājot, tas līdz durvīm pavadāms ar kāju švīkošanu. Studējošie drīkst piecelties un savas vietas atstāt tikai pēc mācības spēka iziešanas no klausītavas.”

Studentu pārkāpumu izskatīšanai bija nodibināta abām fakultātēm kopēja Studentu tiesa. Tās priekšsēdētāju un vienu tiesas locekli ievēlēja Akadēmijas padome no mācības spēku vidus, pārējos trīs locekļus izraudzīja studentu pašvaldība no studentu vidus. Studentu tiesa izskatīja lietas, kuras tai nodeva rektors vai dekāni. Tiesas sēdes bija atklātas, izņemot gadījumus, kad tiesa uzskatīja noturēt slēgtu sēdi.

Studentu tiesa varēja izteikt: 1) piezīmi; 2) rājienu; 3) izslēgt no Akadēmijas uz laiku; 4) izslēgt no Akadēmijas uz visiem laikiem; 5) izslēgt no Akadēmijas uz visiem laikiem, paziņojot prokuratūrai par apvainotā noziegumu. Pirmie divi sodi stājās spēkā nekavējoties, pārējie pēc sprieduma apstiprināšanas Akadēmijas valdē.

Kopējais abām fakultātēm bija konkurss, ko izsludināja Valsts un Ministru Prezidents Dr.K.Ulmanis 1939.g. 28. oktobrī. Ar šo konkursu bija nodibinātas godalagas JLA studentiem par tematu “Zināma pagasta vai draudzes dzīve – kāda tā ir un kādai tai jābūt.” Pirmā godalga bija paredzēta Ls 300,-, divas otrās par Ls 200,- un vēl Ls 500,- veicināšanas prēmijām. Nav ziņu, ka kāds students būtu šādu darbu iesniedzis, jo līdz padomju okupācijas laikam bija palicis vairs tikai nedaudz vairāk par pusgadu.

Pētījumi par JLA Mežsaimniecības fakultātes pirmo darba gadu liecina gan par tās samērā lielo autonomiju, gan arī par fakultātes sekmīgai darbībai svarīgu noteikumu operatīvu izstrādāšanu un pieņemšanu.

Pirmo darba gadu fakultāte noslēdza jau jaunās – padomju varas apstākļos, taču tas vēl neatstāja būtisku iespaidu uz fakultātes mācību darbu.

3.7. JLA 1940./41. māc. gadā

Tikai nepilnu gadu JLA strādāja Latvijas brīvvalsts apstākļos. Ar padomju varas nodibināšanos akadēmijā notika lielas pārmaiņas. 1940./41. mācību gadā Akadēmijas un

fakultātes darbs tika pārkārtots atbilstoši jaunā režīma prasībām. Studiju plānus saskaņoja ar analogu PSRS lauksaimniecības augstskolu studiju plāniem. Sakarā ar to ievada jaunus priekšmetus, galvenokārt, sabiedriski politiskos. Savu nosaukumu akadēmija saglabāja, kļūstot par trešo lauksaimniecības augstskolu PSRS, kurai bija akadēmijas nosaukums. Rektoru prof. P.Kveldi sākumā nomainīja doc. P.Galenieks, vēlāk J.Ostrovs un zinātņu prorektoru prof. A.Teikmani – prof. A.Kalniņš. Mežsaimniecības fakultātes dekāns prof. R.Markus palika savā amatā. Bija nodibinātas jaunas katedras, atbilstoši PSRS augstskolu katedrām – marksisma-ļeņinisma un politekonomijas ar attiecīgām disciplīnām, kā arī mācību plānā ieslēgti jauni mācību priekšmeti – krievu valoda un darvinisms. Tiem studentiem, kuri bija gatavi aizstāvēt diplomdarbus, papildus vajadzēja nokārtot eksāmenus Staļina konstitūcijā, marksisma-ļeņinisma pamatos, politiskajā ekonomijā, darvinismā un pasīvajā gaisa aizsardzībā.

Jaunieviesto priekšmetu pasniegšanai no PSRS vecajām republikām ieradās līdz šim tur dzīvojošie latvieši. Tā prof. P.Allens sāka vadīt politiskās ekonomijas katedru, doc. E.Bauze - marksisma-ļeņinisma katedru. Marksisma-ļeņinisma kursu lasīja arī vecākais lektors K.Plāters. Darvinismu pasniedza ārštata profesors, Izglītības tautas komisārs P.Valeskalns.

Uz jau 1939./40. mācību gadā lasāmās disciplīnas bāzes nodibināja jaunu – zivkopības katedru, kuru vēlāk pārdevēja par zivsaimniecības katedru.

Dažu katedru nosaukumus izmainīja atbilstoši katedru nosaukumiem PSRS veco republiku augstskolās.

Prof. A.Teikmaņa vadīto meža izmantošanas katedru pārdevēja par meža izstrādāšanas un transporta katedru; prof. R.Markusa vadīto mežu taksācijas un ierīcības katedru – par mežsaimniecības organizācijas katedru.

Akadēmijai ieteica uzsākt speciālistu gatavošanu piensaimniecības, zivkopības un zvejniecības nozarēs. Šādai darbības paplašināšanai padome principā piekrita, vienlaicīgi norādot, ka to realizēt traucē telpu trūkums, jo pilī ap 120 istabas vēl nebija atbrīvojis tur ievietotais Sarkanarmijas štābs.

JLA iekšējās kārtības noteikumi, kuras 1941.g. aprīlī apstiprināja rektors J.Ostrovs, bija pieskaņoti padomju režīma garam. Noteikumu ievadā neiztika bez J.Staļina un M.Kaļiņina izteikumu citēšanas. Nebija aizmirsts arī “darbs kā goda, slavas un varonības lieta”, “sociālistiskā darba disciplīna”, “stahanoviešu metodes” u.tml.

Jaunievēlētajā Akadēmijas padomē pieaicināja pārstāvjus no partijas un komjaunatnes organizācijām, kā arī no Zemkopības un Mežrūpniecības komisariātiem. Jaundibināto Mežrūpniecības tautas komisariātu pārstāvēja komisāra vietnieks K.Sakss, vēlākais pēckara LLA Mežsaimniecības fakultātes profesors.

1941.g. sākumā pie Mežsaimniecības fakultātes nodibināja zinātniskās pētniecības institūtus: koku tehnoloģijas, mežsaimniecības racionalizācijas, lietišķās (toreiz – pielietotās), botānikas un meteoroloģisko observatoriju. Par to vadītājiem iecēla prof. A.Kalniņu, prof. R.Markusu, prof. P.Galenieku un doc. R.Siksnu. Direktoriem uzdeva īsā laikā izstrādāt darbības plānu 1941. un 1942. gadam.

Mācību un zinātnisko lietu prorektors ieteica ieslēgt 1942.g. pētniecības plānā, piem., šādus jautājumus:

- 1) meliorācijas, pameža un audzes biežības ietekme uz augsnes temperatūru un koku pieaugumu;
- 2) alkšņu un akāciju piemistrojuma ietekme uz citu audzes koku pieaugumu;
- 3) augstākie koksnes pieaugumi priežu, egļu un bērzu meža tipos;
- 4) mākslīgas ogu un sēņu ražības paaugstināšanas saimnieciskais izdevīgums;
- 5) dažādu līdzekļu un paņēmienu ietekmi uz potzara un potcelma saaugšanu;
- 6) koku piebarošanas ar injekciju iespaids uz sēklām.

No tematu uzksaitījuma redzama to lielā dažādība un pie mazā fakultātes pasniedzēju un darbinieku skaita apšaubāmas nopietnu pētījumu iespējas. Arī tematu nosaukumi ne visai saskanēja ar institūtu profilu.

Aktuāls bija Mežrūpniecības komisariāta pasūtījuma temats – miecvielu satura noskaidrošana dažādu koku sugu mizās. Komisariātam bija dots uzdevums sagatavot 1941.g. 8000 t mizas. Šo darbu, kā arī pētījumus par zāģmateriālu stiprību, koksnes konservēšanu un koksnes zilēšanu uzņēmās veikt meža tehnoloģijas katedra. Īsajā laika periodā no institūtu noorganizēšanas 1941.g. sākumā līdz vācu okupācijai nekādus ilgstošus pētījumus nevarēja pat uzsākt.

Mācību un pētījumu virsmežniecības Tukuma meža novadu apmainīja pret 3800 ha lielo Jelgavas meža novadu Vircavas virsmežniecībā. Meža novada atrašanās tiešā fakultātes tuvumā varēja atvieglot pētniecības darbu, kā arī studentu apmācību organizēšanu. Vircavas virsmežniecības koksskola pie Rīgas – Jelgavas šosejas arī pārgāja Mežsaimniecības fakultātes rīcībā.

Mācību un pētījumu virsmežniecības vadītājs bija ārk. prof. N.Zemītis, kurš nomainīja šinī darbā prof. A.Teikmani.

Iestāju pārbaudījumu priekšmetus un laikus 1940./41. māc. gadam noteica Izglītības ministra J.Auškāpa 1940.g. februārī parakstītie noteikumi par vidējo mācību iestāžu gala pārbaudījumiem un iestāju pārbaudījumiem Latvijas universitātē un Jelgavas Lauksaimniecības akadēmijā. Aspiranti, kā toreiz sauca reflektantus, augstskolu iestāju pārbaudījumus kārtoja vidējās mācību iestādēs – ģimnāzijās un vidējās arodu skolās.

Vidusskolas direktors aspirantu, kuru pārbaudījuma darbi bija novērtēti ar atzīmi ne zemāku par “3”, sarakstus nosūtīja uz aspiranta izvēlēto augstskolu, pievienojot pašus darbus – tīrrakstus un melnrakstus. Augstskolā novērtēja saņemtos darbus un izvēlējās kandidātus uzņemšanai attiecīgajā fakultātē. Mācību maksa bija noteikta Ls 125 semestrī. No mācību maksas pilnīgi vai daļēji atbrīvoja brīvības cīņu dalībniekus, kara invalīdus un viņu bērnus.

1940./42. mācību gadam uzņemšanas noteikumi bija pieskaņoti PSRS augstskolu uzņemšanas noteikumiem. Studēšanai klātienē uzņēma personas vecumā no 17 līdz 35 gadiem. Tagad iestāju eksāmenus bija paredzēts kārtot pie JLA – latviešu valodā rakstiski un mutiski ķīmijā, fizikā un vienā svešvalodā (vācu, angļu vai franču). Tika noteikti uzņemšanas noteikumi arī neklātienē studijām. Neklātienē paredzēja sagatavot mežsaimniecības un mežizstrādes inženierus. Uzņemšanai vajadzēja notikt uz atzīmju konkursa pamata bez uzņemamo vecuma ierobežojuma. Maksa par studijām saglabājās. Lekciju apmeklēšana bija obligāta. Apmeklējumi bija jākontrolē kursu un grupu vecākajiem.

1940./41. mācību gada sākumā fakultātē mācījās 283 studenti, t.sk. arī tādi, kuri bija uzņemti atkārtoti pēc studiju pārtraukuma.

Šajā mācību gadā Mežsaimniecības fakultātē studentu skaits bija ļoti mainīgs. Decembrī to skaits bija vairs tikai 219, bet 1941.g. martā 186, t.i. tikai 65 % no studentu skaita mācību gada sākumā. Tāda pati aina bija arī visā akadēmijā, kur no 976 studentiem rudens semstra sākumā, gada laikā bija atskaitīti 344 studenti. Par atskaitīšanas iemesliem oficiāli minēja, piemēram, mācību naudas nenomaksāšanu, kuras lielums bija 300 rbļ. gadā. Tāds iemesls atskaitīšanai bija minēts arī II kursa studentam J.Vuškānam, kaut gan faktiski viņš bija apcietināts 1941. gada 6. novembrī par izsacīto vēlēšanos apmeklēt Brāļu kapus 18. novembrī. Var secināt, ka arī pārējo studentu atskaitīšanai bija pavisam citi iemesli. Ar 1940./41. mācību gadu akadēmija pēc PSRS augstskolu parauga pārgāja no priekšmetu sistēmas uz kursu sistēmu.

Fakultātes studenti mācību priekšmetus apguva 18 katedrās, t.sk. 13 bija kopējas ar Lauksaimniecības fakultāti.

1940./41. māc. gada rudens semestrim studentiem piešķīra ļoti dažāda lieluma stipendijas: maksimāla bija 200 rbļ. mēnesī, minimālā 65,-, ar starpgradācijām 175,-, 150,-, 130,-, 100,-, 87,50; 75,- rbļ. Maksimālās stipendijas piešķīra V k. studentiem, zemākiem kursiem – mazākas: III-IV k. – 175,- rbļ.; II k. – 150,- rbļ.; I k. 130,- rbļ. un nedaudziem I-III k. studentiem no 65,- līdz 87,50 rbļ. Pavisam stipendijas ar rektora pavēli piešķīra ~ 40 % no fakultātē studējošiem.

Piešķirot stipendijas un atbrīvojot no lekciju naudas, II semestrī vajadzēja dot studentu raksturojumu pēc to sociālās izcelšanās, piederības pie dažādām organizācijām (aizsargi, Latvijas vanagi, korporācijas, studentu biedrības, mazpulki, skauti) un vecāku mantas stāvokļa pirms nacionalizācijas. Šādu raksturojumu iesūtīja Izglītības Tautas Komisariātam tālakai iesniegšanai Tautas Komisāru Padomē. Rektoram P.Galeniekam ar visiem materiāliem bija jāierodas Tautas Komisāru Padomē, pēc tam saraksts tika koriģēts, papildinot to ar vēl pilnīgākām ziņām par katru studentu un izslēdzot no saraksta studentus-aizsargus u.c. jaunajai varai nevēlamos. Savukārt stipendiātu sarakstu papildināja ar jaunās varas aktīvistiem – partijas biedriem, komjauniešiem, arodbiedrību darbiniekiem. Stipendiātiem ar rektora pavēli bija aizliegts strādāt algotu darbu. 1940./41. mācību gadā tikai divi studenti – Arvīds Bunde un Alfons Eglītis saņēma inženiera-mežkopja diplomus – abi rudens semestrī. Pavasara semestrī diplomdarbu aizstāvēšana nenotika.

Par 1941.g. 14. jūnijā deportētiem fakultātes studentiem trūkst apkopotu ziņu. Ir zināms, ka daži no viņiem bija apcietināti jau pirms 14. jūnija un, karam sākoties, aizvesti uz lēģeriem. Daudzi vecāko kursu studenti izmantoja pirspadomju laika tiesības uz studiju pārtraukumu, lai strādātu algotu darbu un nopelnītu līdzekļus tālākām studijām. Tamdēļ deportēto sarakstos tie nebija norādīti kā studenti, bet gan pēc sava ieņemamā amata.

Karam sākoties, normāla fakultātes darbība ātri tika pārtraukta, ko īpaši veicināja vācu armijas straujais uzbrukums. Uz PSRS evakuējās Latvijā nesen iebraukušie pasniedzēji, arī daži no studentiem, kuri aktīvi darbojās padomju varas laikā. Fakultātes katedru pasniedzēji palika uz vietas, arī tie, kuri 1940./41.g. aktīvi sadarbojās ar padomju režīmu.

3.8. JLA 1941.-1944. gados

Krasas pārmaiņas akadēmijas un fakultātes darbā izsauca 1941. gada jūnijā notikumi – masveida Latvijas iedzīvotāju izsūtīšana, kara sākums, padomju armijas atkāpšanās un vācu armijas ienākšana.

Vācu okupācijas varas apstākļos 1941.g. 29. jūlijā sanāca akadēmijas Padomes pirmā sēde. Padome uzdeva valdei turpināt darbu šādā sastāvā: rektors, prof. P.Kvelde, prorektors, ārkārtas prof. A.Teikmanis. Līdzšinējais rektors J.Ostrovskis kopā ar padomju armiju bija atstājis Latviju. Par Mežsaimniecības fakultātes dekānu palika prof. R.Markus. Fakultātes mācību spēku sastāvā notika izmaiņas, jo Padome atstādināja no darba ar 1. jūliju, t.i. ar atpakaļejošu datumu bijušo prorektoru prof. A.Kalniņu, ārkārtas prof. P.Galenieku un ārštata doc. P.Rizgu. Minēto mācības spēku atbrīvošanu no darba Izglītības un kultūras ģenerāldirektors J.Celms akceptēja tikai 1941.g. 5. decembrī. Jau decembra beigās Austrumu apgabala valsts komisārs izdeva rīkojumu, kurš noteica, ka pieņemt darbā un atbrīvot no darba var tikai ar apgabala komisāra piekrišanu. Pieņemot darbā mācību spēkus un zinātniski pedagogisko papildu personālu, kā arī darbiniekus, kuri ieņēma amatus ne zemākus par VIII b amatu grupu, bija jāiesniedz šo darbinieku biogrāfijas latviešu un vācu valodā.

JLA padome 1942. gadā pieņēma lēmumu, ka padomju varas laiks (17.06.1940.-30.06.1941.) nav ieskaitāms vēlēto amatu darba periodā, jo pirms 17.06.1940. gada ievēlētās personas padomju laikā nevarēja strādāt saskaņā ar viņu statusu ievēlēšanas laikā.

Pārskatu par akadēmijas darbību padomju varas apstākļos padome uzdeva uzrakstīt A.Tramdaham. Pārskats bija sastādīts, taču, diemžēl, arhīvā tas nav saglabājies.

Vācu okupācijas laikā Mežsaimniecības fakultātē bija 10 katedras: fizikas, ķīmijas, botānikas, meža bioloģijas, mērniecības, meža tehnoloģijas, mežkopības, meža taksācijas, meža izmantošanas, zivsaimniecības (bijušā zivkopības).

Katedras, kuru nosaukumi 1940./41. mācību gadā bija izmainīti, atguva pirmspadomju laika nosaukumus. No fakultātē pasniedzamajiem 36 mācību priekšmetiem divi bija fakultatīvie, t.sk. lauksaimniecības enciklopēdija.

Nodibinoties vācu okupācijas varai, 1941./42. māc.gadam iestāju eksāmenus atcēla un uzņēma, balstoties uz vidusskolas beigšanas atestātu atzīmēm, izslēdzot atzīmes sabiedriskajā un politiskajā audzināšanā, krievu valodā un militārajā apmācībā. Mācības maksa bija noteikta RM 30,- pusgadā. Par piedalīšanos laboratorijas un praktiskajos darbos bija jāmaksā atsevišķi. Stipendijas piešķīra tikai desmitajai daļai no studentu kopskaita. Tas skaitījās kā

aizdevums un bija atmaksājams sākot ar trešo gadu pēc beigšanas vai studiju pārtraukšanas. No 51 reflektanta uz studijām Mežsaimniecības fakultātē 1941./42. mācību gadā uzņēma 42, bez tam pēc studiju pārtraukuma uzņēma vēl 23 studentus. Padomju gadā studentu skaits fakultātē bija samazinājies gandrīz par 100 studentiem, tātad studijas atjaunoja mazāk kā ceturtdaļa.

Mācības augstskolā atsākās tikai 24. novembrī, kad bija novērsti rokas granātu un no Valdekas raidīto lielgabalu šāviņu postījumi pilī.

Inženiera mežkopja grādu piešķirta tām personām, kuras nokārtoja paredzētos valsts eksāmenus, kā arī uzrakstīja un aizstāvēja diplomdarbu. Ja diplomdarbs nebija aizstāvēts, tad tādu personu pieskaitīja pie fakultāti beigušajiem, taču bez pirmā zinātniskā grāda, t.i. inženiera mežkopja grāda piešķiršanas. Diplomdarbu izstrādāšanu un uzrakstīšanu kavēja arī tīri tehniskas grūtības. Tā, piemēram, braukšanai pa dzelzceļu uz prakses vietām bija nepieciešama aprīņa priekšnieka atļauja. Papīru diplomdarba uzrakstīšanai diplomands varēja iegādāties tikai studentu grāmatnīcā uz fakultātes iesnieguma pamata.

1939./40. mācību gadā Mežsaimniecības fakultāte piešķir grādu 8 fakultātes absolventiem, bet no viņiem diplomus saņēma tikai 3 inženieri-mežkopji, t.sk. divi jau padomju varas gadā. 1940./41. mācību gadā inženiera mežkopja grāds piešķirts diviem. 1941./42. mācību gadā – 7 un 1942./43.g. 12 absolventiem, 1943./44.g. – 3 absolventiem. Kopā JLA piešķirts inženiera mežkopja grāds 32 personām, no tām pēc arhīvu datiem diplomus saņēmušas 24 personas.

Arhīvos nav saglabājušās ziņas par 1944.g. pavasarī aizstāvētiem diplomdarbiem. Šīs ziņas gājušas bojā pils ugunsgrēka laikā. Pēc mutvārdu liecības kā cētri pēdējie JLA Mežsaimniecības fakultātes beidzēji 1944.g. pavasarī bija S.Ancāns, L.Kaķis, K.Beķeris un V.Silarājs.

Padomju diplomus vācu vara neatzina, tamdēļ no diviem beigušajiem vienam – Alfonam Eglītim – atkārtoti inženiera mežkopja grāds bija piešķirts 26.09.1941. gadā. Jauno diplomu izdeva pēc iesniegtā diplomdarba un aizstāvēšanas protokola caurskatīšanas. Ir ziņas, ka vairākiem agronomiem, kuriem 1940./41. māc. gadā t.i. padomju laikā piešķirta II šķiras agronoma grādu, 1941. gada decembrī, t.i., jau vācu laikā, izsniedza I šķiras agronoma diplomus. Iespējams, ka padomju laikā (1940./41. māc.g.) novērtējums bija samazināts zemo atzīmju dēļ jaunievistos priekšmetos (marksisma-ļeņinisma pamati, Staļina konstitūcija u.tml.) vai politisku apsvērumu dēļ. Savukārt, pēc padomju varas atjaunošanas 1944. gadā

netika atzīti vācu laikā izsniegtie diplomi, tamdēļ vairāki mežkopji, kuru darbā bija nepieciešams dokuments par augstākās izglītības iegūšanu, studijas atkārtoja un saņēma padomju diplomus.

Studijas atkārtoja un padomju diplomus jau pēc kara saņēma 5 mežkopji. Tie bija Jānis Svarāns, Miervaldis Bušs, Kaspars Bušs, Jūlijs Mazzālītis un Aleksandrs Švolkovskis.

Abām fakultātēm, t.i. Mežsaimniecības un Lauksaimniecības, diplomdarbu novērtēšana bija vienāda. Izcilus diplomdarbus varēja godalgot ar atzinību divās pakāpēs: 1) Summa cum laude; 2) Cum laude. Pie pirmās pakāpes bija paredzēta RM 200,- liela naudas balva, pie otrās – RM 100.

Lielākā studentu daļa bija tādā vecumā, kurus varēja iesaukt vācu armijā. Jaunākie studenti bija ap 20 g. veci, vecākie ilgstoši ar pārtraukumiem studējošie bija pat ap 50 g. veci. 1943. gadā daudziem fakultātes studentiem bija jādod rakstisks solījums, kalīdz gada beigām viņi beigs studijas un aizstāvēs diplomdarbus. Fakultātei, no savas puses, bija jāapliecina, ka konkrētajam studentam to ir iespējams izdarīt. Šie divi dokumenti ļāva uz laiku atlikt iesaukšanu vācu armijā.

Pirms kara JLA Mežsaimniecības fakultātē tikai K.Melderim bija piešķirts mežzinātņu goda doktora nosaukums (3.12.1939.). 1940./41. mācību gadā neviena doktora disertācija fakultātē netika aizstāvēta. 1941.g. nobembrī goda doktora nosaukumu piešķīra arī A.Teikmanim. Vācu laikā mežzinātņu doktora disertāciju aizstāvēja E.Roze (9.04.1943.).

Par profesoriem 1941.-1944. gados ievēlēja A.Teikmani, J.Biķi (5.06.42.), A.Tauriņu (5.06.42.), E,Rozi.

1940.g. nodibinātie “Jelgavas Lauksaimniecības Akadēmijas Raksti” turpināja iznākt 2 sērijās: Lauksaimniecības fakultātei un Mežsaimniecības fakultātei. Tajos ievietoja tikai katedru pētniecības darbu rezultātu rakstus. Katram darbam bija pievienojams kopsavilkums vācu, angļu vai franču valodā. Par publicētiem darbiem maksāja honorāru. Rakstu redkolēģiju veidoja 5 Lauksaimniecības un 3 Mežsaimniecības fakultāšu pārstāvji. No mežsaimniecības fakultātes redkolēģijā bija ievēlēti P.Sarma, V.Eihe un F.Neilands.

Padomju okupācijas gadā iecerēto četru pie Mežsaimniecības fakultātes dibināmo pētīšanas institūtu vietā vācu okupācijas laika sākumā nodibināja Mežu pētīšanas institūtu. Par tā vadītāju nozīmēja doc. V.Eihi. Institūts bija tiešā Mežu departamenta pakļautībā. Institūts izvietojās pils telpās.

Mācību un izmēģinājumu virsmežniecības vadībai ārk. prof. N.Zemīša vietā ievēlēja doc. P.Sarmu.

Bija iecerēts paplašināt zivsaimniecības katedras mācību bāzi.

Tirdzniecības departamenta Likvidācijas birojs piekrita JLA lūgumam nodot tai likvidējamā uzņēmuma “Vojentorg” lauku saimniecību “Rudbārži” Rudbāržu pagastā zivsaimniecības ierīkošanai. Taču Mežsaimniecības fakultāte, pēc saimniecības apskates dabā, to pieņemt atteicās.

Frontei tuvojoties, Jelgava vairs nebija droša pret aviācijas uzlidojumiem. Tamdēļ 1944.g. pavasarī Zemgales apgabala komisārs uzdeva JLA nokrāsot pili aizsargkrāsā. Augstskola noslēdza līgumu ar uzņēmēju šī darba veikšanai 25 dienu laikā – līdz 31.07.1944.g. Taču uz šo datumu nebija vairs pašas pils.

Līdz ar to Jelgavas Lauksaimniecības akadēmija un Mežsaimniecības fakultāte tās sastāvā savu darbu bija beigušas. Vairāki pasniedzēji – prof. A.Teikmanis, prof. R.Markus, prof. L.Roze, doc. V.Eihe emigrēja uz ārzemēm. Pēc fakultātes atjaunošanas Latvijas Lauksaimniecības akadēmijas sastāvā darbā atgriezās prof. A.Kalniņš un prof. P.Galenieks. Sākās jauns posms fakultātes dzīvē, tagad jau Rīgā, Latvijas Lauksaimniecības akadēmijas sastāvā.

5. tabula

JLA Mežsaimniecības fakultātes (1939 - 44) katedras un to vadītāji

Katedra	Katedras vadītājs	Gadi
Botānikas	Paulis Galenieks	1939 - 41
	Aleksandrs Zāmelis	1941 – 43
	Aleksandrs Melderis	1943 – 44
Fizikas	Reinhardis Siksa	1939 – 42
	Jānis Fridrihsons	1942 – 44
Ķīmijas	Alfrēds Tauriņš	1939 – 44
Mērniecības	Jānis Biķis	1939 – 44
Meža bioloģijas	Vilis Eiche	1939 – 44
Meža ierīcības un taksācijas	Rūdolfs Markus	1939 – 40
Mežsaimniecības organizācijas	Rūdolfs Markus	1940 – 41
Meža izmantošanas	Andrejs Teikmanis	1939 – 40
		1941 – 44

Meža izstrādāšanas un transporta	Andrejs Teikmanis	1940 – 41
Meža tehnoloģijas	Arvīds Kalniņš	1939 – 41
	Roberts Liepiņš	1941 – 44
Mežkopības	Nikolajs Zemītis	1939 – 44
Zivsaimniecības	Jānis Rudbārdis	1941 - 44

Divas no katedrām – meža ierīcības un taksācijas kā arī meža izmantošanas – padomju gadā tika pārdēvētas pēc analoģu katedru nosaukumiem atbilstošās PSRS augstskolās.

4. Mežsaimniecības fakultāte

Latvijas Lauksaimniecības akadēmijas sastāvā

1944. gada vasarā kaujās par Jelgavu tika nodedzināta Jelgavas Viestura piemiņas pils. Bojā gāja mācību telpas, iekārtas, bibliotēka. Jelgavas Lauksaimniecības akadēmija beidza pastāvēt.

Jau 1944.g. 15. oktobrī, tikai dažas dienas pēc tam kad Rīgu ieņēma Sarkanā armija, galvaspilsētā sanāca grupa akadēmijas mācības spēka, lai spriestu par tālāko augstskolas darbību.

Ne tikai pils, bet arī Jelgava bija izpostīta un tādēļ republikas vadība nolēma akadēmiju pārcelt uz Rīgu. Augstskolu pārdēvēja par Latvijas Lauksaimniecības akadēmiju. Tās sastāvā bez jau esošajām Lauksaimniecības un Mežsaimniecības fakultātēm izveidoja vēl divas – Lauksaimniecības mehanizācijas un Lauksaimniecības tehnoloģijas un mājturības fakultāti, kā arī iekļāva LU Veterinārmedicīnas fakultāti.

Latvijas Lauksaimniecības akadēmija bija viena no nedaudzajām PSRS augstskolām, kurai bija piešķirts akadēmijas nosaukums. Tā bija pielīdzināta PSRS I kategorijas augstākajām mācību iestādēm.

Akadēmija saņēma telpas Baznīcas (toreiz Veidenbauma) ielā 4^a un Ausekļa ielas 5.7.9.11 namos, Sakaru ielā 3 un Vašingtona laukumā 3 un 6. Veterinārmedicīnas fakultāte palika iepriekšējās telpās – Pērnavas ielā 25.

Mežsaimniecības fakultāte izvietojās Ausekļa ielas 9. namā.

1944. gada 15. decembrī sākās regulārās nodarbības. Vienlaicīgi tika pārkārtots mācību process atbilstošs padomju augstskolās pieņemtiem studiju noteikumiem, mācību

plāniem un programmām. Jaunie mācību plāni visumā bija atbilstoši tiem, kuri jau bija izstrādāti 1940./41. mācību gadā.

Akadēmijai sākot darbu trūka inventāra, iekārtu, mācību līdzekļu. Nepietika elektroenerģijas un kurināmā. Telpas bija jāpārbūvē atbilstoši augstskolas vajadzībām. Daļa nodarbību notika arī Latvijas Valsts universitātes (tā tika pārdēvēta LU) telpās.

1944./45. mācību gada beigās Mežsaimniecības fakultātē mācījās 116 studenti.

Fakultātē darbā atgriezās vācu okupācijas laikā represētie prof. A.Kalniņš un ārķ. prof. P.Galenieks. Emigrējušo fakultātes pasniedzēju – R.Markusa, A.Teikmaņa, V.Eihes, E.Rozes vietā nāca jauni, pirms kara LU mežkopības nodaļu beigušie inženieri mežkopji – P.Mūrnieks, V.Lange, F.Neilands-Leinerts, R.Princis, A.Rozēns, P.Sarma kā arī no pirmskara PSRS republikām tur dzīvojošie latvieši – meža nozares speciālisti: K.Sakss un K.Avotiņš-Pavlovs un ķīmiķe V.Kaļņina. Vēlāk darba apvienošanas kārtībā tiem pievienojās Latvijas PSR Zinātņu akadēmijas Mežsaimniecības problēmu institūta darbinieki – A.Kundziņš un S.Saliņš.

Par pirmo LLA Mežsaimniecības fakultātes dekānu tika iecelts A.Rozēns, kuru jau 1946. gadā nomainīja J.Biķis.

Fakultātei sākumā bija 9 katedras: fizikas, ķīmijas, botānikas, mērniecības, dendroloģijas, meža tehnoloģijas, mežkopības, meža izmantošanas, meža taksācijas un mežsaimniecības organizācijas. Vispārīzglītojošo disciplīnu katedrās (fizikas, ķīmijas) apmācības notika visu fakultāšu studentiem, dažās speciālo disciplīnu katedrās (botānikas, mērniecības) tikai daļai no fakultātēm.

Mežsaimniecības fakultātē 1945. gadā atjaunoja studijas 1941. gadā padomju laikā nodibinātajām neklātienes apmācībām, kuras kara laikā bija pārtrauktas.

1941.g. sākumā pie fakultātes nodibināto 3 zinātniskās pētniecības institūtu vietā tagad bija nodibināts viens – mežsaimniecības zinātniskās pētniecības institūts.

Pēc 2. Pasaules kara bijušo JLA mācību virsmežniecību vairs neatjaunoja, bet 1945.g. Mežsaimniecības fakultātes sastāvā noorganizēja Mācību un izmēģinājumu mežsaimniecību ar divām mežniecībām Dobeles rajonā Auces (3121 ha) un vienu mežniecību Jelgavas rajonā (3801 ha). 1946. gadā mācību mežsaimniecībai pievienoja Šķēdes mežniecību Talsu rajonā (3016 ha).

Mācību ilgums mežsaimniecības fakultātē bija 4.5 gadi. Mācību gads bija iedalīts divos semestros – rudens un pavasara.

1945./46. mācību gadā obligātā nodarbību apmeklēšana bija ieviesta tikai jaunākajosursos, bet 1946./47. mācību gadu – visosursos. Lekciju apmeklēšanu kontrolēja katrā kursā vecākais un tā palīgi – grupu vecākie.

Tiesības iestāties Latvijas Lauksaimniecības akadēmijā bija visiem 17-35 gadus veciem PSRS pilsoņiem, kas beiguši pilnu vidusskolas vai tehnikuma kursu.

Lai iestātos akadēmijā 1945. gadā bija jākārtos eksāmeni vidusskolas apjomā šādos priekšmetos: latviešu valodā (rakstu darbs, gramatika, literatūra), krievu valodā, fizikā, ķīmijā un vienā svešvalodā (angļu, vācu vai franču).

Katra mācības gada sākumā sekmīgiem un nemantīgajiem studentiem piešķīra neatmaksājamu valsts stipendiju.

1945. gadā LLA beidza pirmie 2 inženieri mežkopji. LLA Mežsaimniecības fakultātes pastāvēšanas 5 gados (1944. – 1948.) inženiera mežkopja diplomu ieguva 25 absolventi, t.sk. viens, kura vācu laikā saņemto augstskolas diplomu padomju varas laikā neatzina par derīgu. Arī turpmākos gados vairākiem kara laikā fakultāti beigušajiem, kuriem augstskolas diploms bija nepieciešams darbā padomju iestādēs vai uzņēmumos, studijas augstskolā bija jākārtos.

5. Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultātes dibināšana

Vēl pirms otrā Pasaules kara Latvijā vairākkārt izskanēja domas, ka kokapstrādes un kokpārstrādes rūpniecībā trūkst speciālistu ar augstāko izglītību un tamdēļ būtu nepieciešams sākt to sagatavošanu. Kokzāģēšanā, finieru, sērkociņu un mēbeļrūpniecībā, kā arī citās kokrūpniecībās un koktirdzniecības nozarēs kā speciālisti ar augstāko izglītību strādāja LU mežkopības nodaļas absolventi. Viņu specializācija notika galvenokārt strādājot attiecīgā nozarē jau studiju laikā praksē un izstrādājot diplomdarbu.

Sākot ar 1935. gadu mežkopības nodaļas pēdējā kursa studenti strādāja apmēram 2 nedēļas kokzāģētavā Rīgā, Mīlgrāvī, kur viņi iepazinās ar zāģbaļķu šķirošanu un zāģētavu pārraudzīšanu.

Nodibinot patstāvīgu Mežsaimniecības fakultāti Jelgavas Lauksaimniecības akadēmijā, tajā laikā bija paredzētas divas specializācijas – mežsaimniecības un meža izstrādāšanas – meža tehnoloģijas. Specializācijas atšķīrās galvenokārt ar to, ka mežsaimniekiem mācību praksēm bija atvēlētas 13 nedēļas un ražošanas praksēm 17 nedēļas;

meža izstrādātājiem attiecīgi 10 un 27 nedēļas. Studiju priekšmeti abām specialitātēm bija vienādi.

Nākošajā pirmskara, kā arī kara un pirmajos pēckara gados minēto specializāciju programmas netika ieviestas.

Pēc otrā Pasaules kara, kad padomju varas apstākļos mežizstrādi pilnībā pārņēma valsts uzņēmumi – mežrūpniecības saimniecības un sākās mežizstrādes mehanizācija, kļuva aktuāls jautājums arī par mežizstrādes inženieru sagatavošanu.

Lēmums par mežizstrādes un kokrūpniecības inženieru sagatavošanu Latvijā tika pieņemts PSRS valdības un atkārtoti Latvijas PSR valdības līmenī.

Saskaņā ar PSRS Ministru Padomes lēmumu Nr. 3320 no 1948. gada 3. septembra, jau 1949. gadā Latvijas Lauksaimniecības akadēmijā bija uzdots organizēt Mežrūpniecības fakultāti ar 5 gadu studiju laiku, uzņemot 25 studentus. Fakultāti bija jāorganizē uz kokmateriālu sagatavošanas un transporta katedras un uz meža tehnoloģijas katedras bāzes.

PSRS valdības lēmumu par Mežrūpniecības fakultātes organizēšanu dublēja Latvijas PSR Ministru Padome ar savu 1948.g. 25. novembra lēmumu Nr. 1330. Līdz ar to varēja sākties praktiskais darbs pie jaunas fakultātes organizēšanas.

1949.g. vasarā sākās studentu uzņemšana jaunorganizētajā fakultātē. Bez iestāju pārbaudījumiem uzņēma ar izcilību beigušos meža tehnikuma un politehnikuma audzēkņus. Pārējiem vidusskolu absolventiem bija jākārtoto iestāju eksāmeni.

Jaunajā specialitātē pirmajā gadā uzņēma vienu akadēmisko grupu – 28 studentus, t.sk. ar valsts stipendijām 25 un bez stipendijām – 3. Jau pēc studiju uzsākšanas studentiem tika piedāvāts izvēlēties specializāciju – mežizstrādi vai kokapstrādi. Mazākā daļa – 10 studenti (35 %) izvēlējās mežizstrādi, pārējie 18 – kokapstrādi.

Mežrūpniecības fakultātes organizēšanas laikā to raksturoja kā tehnisku fakultāti, tomēr tas neatbaidīja meitenes un 1. kursa sastāvā gandrīz 20 % bija meitenes.

Gandrīz trešā daļa studentu nāca no Rīgas vidusskolām, otra trešdaļa no Jelgavas, Daugavpils un Madonas vidusskolām.

Studiju programmas abām specialitātēm bija aizgūtas no analogu specialitāšu programmām citās PSRS augstskolās. Vēlākos gados tās nedaudz koriģēja, piemērojot Latvijas apstākļiem.

Pirmais mežtehnikas fakultātes dekāns bija prof. J.Biķis, kurš līdz 1950. gadam vienlaicīgi bija dekāns arī vēl 3 fakultāšu – Mežsaimniecības, Hidromeliorācijas un Zemes ierīcības. No 1950. gada līdz 1964. gadam fakultātes dekāns bija doc. P.Mūrnieks.

Pirmajosursos, kad studenti apguva vispārējās disciplīnas, fakultātē nekādu problēmu ar pasniedzējiem nebija. Speciālos priekšmetos vajadzēja iesaistīt jaunus pasniedzējus.

Vislielākā vērtība bija veltīta sabiedriski politiskiem priekšmetiem, kuri studiju procesā bija pirmā vietā – marksisma-ļeņinisma pamati (I-II kurss); politiskā ekonomija (III-IV kurss); socialisma problēmas (IV kurss). Izglītības sistēmai vajadzēja nodrošināt jaunatnes pāraudzināšanu padomju garā.

Spriežot pēc disciplīnu nosaukuma izvietojuma atzīmju grāmatiņās nākošais svarīgākais priekšmets bija krievu valoda. Krievu valodu pasniedza līdz pat ceturtajam kursam ieskaitot, pie tam I un II kursā bija jākārto eksāmens, III un IV kursā ieskaite.

Savukārt, vācu un angļu valoda palika tādā līmenī, kādā tās bija apgūtas pirms augstskolas.

6. Apvienotā Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāte

Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāte zem šāda nosaukuma pastāvēja no 1949. gada līdz 1991. gadam – 43 gadus. 1991. gadā to pārdēvēja par Meža fakultāti. Fakultātes dekāni bija: J.Biķis (1949 – 50); P.Mūrnieks (1950 – 64); V.Banders (1964 – 68); A.Grīnfelds (1968 – 91); L.Līpiņš (1991 – 2003); D.Dubrovskis (kopš 2003).

Pirmajos apvienotās fakultātes pastāvēšanas gados svarīgākais tās darbībā bija studiju programmu un mācību plānu izstrādāšana un jaunu mācības spēku piesaistīšana vai līdzšinējo Mežsaimniecības fakultātes mācības spēku pārkvalificēšanās jauno disciplīnu pasniegšanai.

Liels notikums bija fakultātes pārcelšana uz Jelgavu 1957. gadā. Pēc 13 gadu pārtraukuma Jelgava atkal kļuva studentu pilsēta. Fakultāte izvietojās jaunā mācību korpusā Akadēmijas ielā 11 (tanī laikā Puškina prospektā 11), kur tās divu specialitāšu – mežsaimniecības un mežinženieru – katedras atrodas arī patreiz. Kokapstrādes specialitātei mācību darbnīcas telpas atradās Dobeles ielā 41 (tanī laikā Revolūcijas ielā 41).

Ar 1959./60. mācību gadu fakultātē, tāpat kā visās citās LLA fakultātēs sāka ieviest jaunus mācību plānus. Šie plāni paredzēja ievērojami vairāk laika veltīt ražošanas darbam un praksēm.

Līdz 1962. gadam fakultāte gatavoja inženierus tehnologus divām nozarēm atsevišķi – mežizstrādei un kokapstrādei. Kad 1957. gadā mežsaimniecības un mežrūpniecības nozares apvienojās, radās nepieciešamība pēc tādiem nozares speciālistiem, kuri varētu vadīt kā meža atjaunošanu, kopšanu, tā arī cita veida meža apsaimniekošanu un arī mežizstrādi. Tamdēļ studentu uzņemšanu mežizstrādes specialitātē pārtrauca, bet paplašināja inženierprofila disciplīnu studijas mežsaimniecības specialitātē.

Kā pirmie mežrūpniecības inženiera tehnologa diplomus LLA 1954. gadā saņēma 8 mežizstrādātāji un 14 kokapstrādātāji. Vēl pēc dažiem gadiem mežrūpniecības inženiera tehnologa diplomus saņēma 2 no tiem, kuri iestājās fakultātes pirmajā, 1949. mācību gadā. Un tā no 1949. gadā mežrūpniecības fakultātē uzņemto studentu skaita augstskolu pabeidza 80 % mežizstrādātāju un 89 % kokapstrādātāju. Vēl dažus gadus turpinājās 25 studentu uzņemšana mežtehnikas specialitātēm, ar 1953. gadu jau katrā no šīm specialitātēm uzņēma 25 studentus, bet ar 1956. gadu kokapstrādes specialitātē ikgadus uzņēma gan 25, gan 50 studentus. Mežsaimniecības specialitātē 1949. gadā uzņēma 25 studentus, turpmāk dažādos gados dažādu skaitu – gan 25, gan 50 studentus.

Sākot ar 1958./59. mācību gadu kokapstrādes specialitātē sāka uzņemt studentus no Igaunijas. Šo studentu grupās mācības notika igauņu un krievu valodā. Pirmā igauņu grupa augstskolu pabeidza 1960. gadā; pēdējā, septītā – neklātnieku – 1969. gadā; pavisam 82 studenti.

1951. gadā inženiera mežkopja diplomus saņēma pirmie tās neklātienē augstskolu beigušie mežsaimnieki. No visiem 1894 inženieriem mežkopjiem 1949. – 1990. gados 23 % augstskolu pabeidza neklātienē. Daļa no tiem bija tādi, kuri uz neklātienes apmācību pārgāja pēc vairāku kursu pabeigšanas klātienē.

Kokapstrādes specialitātē pirmie divi inženieri neklātienes apmācības kursu pabeidza 1963. gadā. Pēdējais kokapstrādes neklātnieku izlaidums Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultātē bija 1984. gadā. Pavisam neklātienē izglītību ieguva 168 kokapstrādes speciālisti, t.i. 15 % no kopējā beigušo skaita 1954. – 1990. gados. Neklātnieku, ar saīsinātu studiju programmu, uzņemšanu kokapstrādes specialitātē atjaunoja ar 1997./98. mācību gadu.

Studentu uzņemšanu mežizstrādes specialitātē atjaunoja 1977. gadā. Pirmajā apmācību periodā no 1949.g. līdz 1962. gadam šajā specialitātē inženiera diplomus saņēma 111 absolventi, bet laikā no 1977.g. līdz 2004.g. – otrajā apmācību periodā ... absolventi.

Fakultāti beigušo klātienes apmācības studentu skaits ievērojami samazinājās 1989. – 1992. gados, sakarā ar to, ka šo kursu zēniem bija studiju pārtraukums dēļ dienesta armijā. Studijas bez pārtraukuma varēja pabeigt tie, kuri bija atbrīvoti no dienesta armijā, vai arī jau izdienējušie pirms studijām. 1989.g. mežinženiera diplomu saņēma tikai 4 studenti; 1990.g. – 7; 1991.g. – 18; 1992.g. – arī 7. Arī mežsaimniecības un kokapstrādes specialitātēs klātienes apmācību beigušo skaits bija ievērojami mazāks kā parasti, taču tā kā šajās specialitātēs bija vairāk meiteņu, tad beigušo skaits bija lielāks. Studentu skaits atkal palielinājās pēc tam, kad pirmais iesaukums atgriezās no dienesta. Tomēr ne visi pēc dienesta atjaunoja studijas – citi vispār pārtrauca studēt, citi izvēlējās citas specialitātes.

6. tabula

LLA Mežsaimniecības fakultātes (1944 – 49) un LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultātes (1949 – 1991) katedru vadītāji

Katedras	Katedras vadītājs	Gadi
Botānikas	Voldemārs Lange	1944 – 70
	Ella Muižarāja	1970 – 83
	Valdis Ozols	1983 – 93
Cilvēku aizsardzības	Genadijs Moskvins	1989 – 90
	Osvalds Plepis	1990 – 93
Civilās aizsardzības	Ivans Seņnikovs	1967 – 89
	Genadijs Moskvins	1989
Darba aizsardzības	Pēteris Mucinieks	1967 – 73
	Valdis Dzelde	1973 – 85
	Māris Drande	1985 – 87
	Ludis Pēks	1987 – 89
Dendroloģijas	Voldemārs Lange	1944 – 49
Kokapstrādes (tehnoloģijas)	Voldemārs Kozuliņš	1978 – 85
	Henns Tuherms	1985 – 91
Meža ekspluatācijas (izstrādāšanas)	Andrejs Rozēns	1944 – 49
		1954 – 55
	Zigurds Saliņš	1978 – 95
Meža ekspluatācijas un tehnoloģijas	Arvīds Kalniņš	1955 – 60
	Andrejs Rozēns	1960 – 63
	Pēteris Zaķis	1963 – 75
	Voldemārs Kozuliņš	1975 – 78
Meža taksācijas un mežsaimniecības organizācijas	Pauls Mūrnieks	1945 – 73
	Alfons Grīnfelds	1973 - 85

	Pēteris Skudra	1985 – 91
Meža tehnoloģijas	Arvīds Kalniņš	1944 – 55
Mežkopības	Kārlis Sakss	1944 – 73
	Imants Mangalis	1973 – 90
	Imants Liepa	no 1990

Laikā no 1981.- 90.g. Kokapstrādes katedras vajadzībām piebūvēja divstāvu korpusu Dobeles ielā 41, Meža ekspluatācijas katedras vajadzībām angāru Mežciemā un Mežkopības katedras vajadzībām angāru Mācību un pētījumu mežsaimniecības stādaudzētavas teritorijā.

Ar nozares uzņēmumu atbalstu Kokapstrādes katedrai Dobeles ielā 41 tika uzbūvēts jauns mācību korpus.

7. LLU Meža fakultāte

Jauns posms fakultātes vēsturē sākās pēc valsts neatkarības atjaunošanas. Izmaiņas skāra daudzas fakultātes darbības jomas.

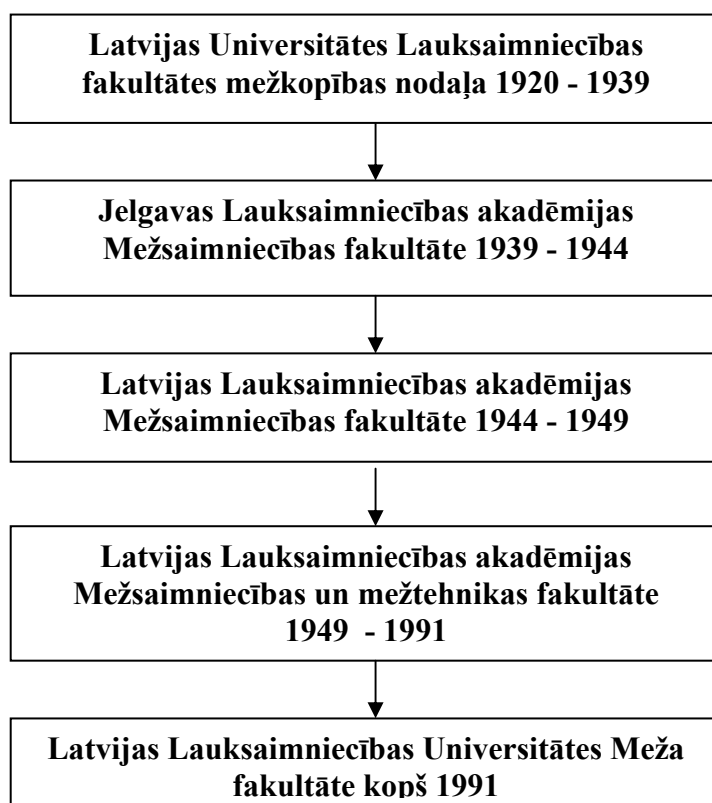
1991.g. LLA Zinātniskā padome pieņem lēmumu par augstskolas nosaukuma maiņu. Jauno nosaukumu – Latvijas Lauksaimniecības universitāte – apstiprina 1991.g. 3. septembrī rektora pavēle. Oktobrī LLU Konvents pieņēma LLU Satversmi un 1992.g. martā Latvijas Republikas Augstākā Padome to apstiprina.

1996.g. LLU Konvents apstiprināja LLU Satversmes jauno redakciju un LR Saeima to apstiprināja ar likumu 1998.g. sākumā.

1991.g. 13. martā Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultātes padomes sēdē tika nolemts izmainīt fakultātes nosaukumu un turpmāk to saukt par Meža fakultāti.

Izmaiņas skāra arī katedras – izmainījās to skaits un nosaukumi. 2004. gadā pastāvošās Mežkopības katedras pēdējā reorganizācija notika 1993. gadā, kad tā apvienojās ar Botānikas katedru. Meža izmantošanas katedra savu patreizējo nosaukumu ieguva 1997. gadā, kad apvienoja Meža ekspluatācijas katedru ar Meža taksācijas katedru. Savukārt, Meža taksācijas katedra savu nosaukumu bija ieguvusi tikai 1993. gadā no bijušās Meža taksācijas un mežsaimniecības organizācijas katedras nosaukuma. 1993. gadā arī Kokapstrādes tehnoloģijas katedra pārtapa par Kokapstrādes katedru. Kardināli izmainījās Cilvēka aizsardzības katedras nosaukums. Kā vairāk atbilstošu profilam 1994. gadā tai piešķīra Darba vides katedras nosaukumu.

Augstākā mežizglītība Latvijā kopš 1920.g.

7. tabula

LLU Meža fakultātes (kopš 1991.g.) katedras un to vadītāji

Katedra	Katedras vadītājs	Gadi
Botānikas	Valdis Ozols	1983 – 93
Cilvēku aizsardzības	Osvalds Plepis	1990 – 93
	Arnolds Šķēle	1993 – 94
Darba vides	Arnolds Šķēle	1994 – 99
	Zigurds Beķeris	kopš 1999
Kokapstrādes	Henns Tuherms	1985 – 90
	Anrdejs Domkins	1991 – 96
	Henns Tuherms	kopš 1996
Meža ekspluatācijas	Zigurds Saliņš	1978 – 95
	Andris Drēska	1995 – 97
Meža izmantošanas	Andris Drēska	1997 – 2003
	Ziedonis Sarmulis	kopš 2003
Meža taksācijas	Pēteris Skudra	1991 – 97
Meža taksācijas un organizācijas Mežkopības	Pēteris Skudra	1985 – 91
	Imants Liepa	1990 – 2003
	Andrejs Dreimanis	kopš 2003

LLU Meža fakultātes (kopš 1991.g.) dekāni un prodekāni

Vārds, uzvārds	Amats	Gadi
Alfons Grīnfelds	Dekāns	1991 – 1993
Leonards Līpiņš	Dekāns	1993 – 2003
Dagnis Dubrovskis	Dekāns	kopš 2003
Leonards Līpiņš	Prodekāns	1991 – 1993
Voldemārs Kozuliņš	Prodekāns	1993
Anda Būmane	Prodekāne	1993 – 1998
Juris Buškevics	Prodekāns	1998 – 1999
Inga Straupe	prodekāne	kopš 1999

Un tā no 1997. gada LLU Meža fakultātē pastāv 4 katedras – Mežkopības, Meža izmantošanas, Kokapstrādes un Darba vides.

1993. gadā ilggadīgo fakultātes dekānu profesoru A.Grīnfeldu amatā nomaina docents Leonards Līpiņš, fakultātes prodekāns kopš 1977. gada, savukārt, pēc divu ievēlēšanas termiņu notecēšanas Leonardu Līpiņu 2003. gadā nomaina fakultātes absolvents Dagnis Dubrovskis.

Prodekāna amatā Leonardu Līpiņu 1993. gadā nomaina docents Voldemārs Kozuliņš, 1994. gadā lektore Anda Būmane, 1998. gadā lektors Juris Buškevics, 1999.g. docente Inga Straupe.

Mežkopības katedru secīgi vada profesors Imants Mangalis līdz 1990.g., profesors Imants Liepa 1991. – 2003., profesors Andrejs Dreimanis kopš 2003.g.

Meža izmantošanas katedras vadītāju profesoru Z.Saliņu 1995. gadā nomaina docents Andris Drēska. Kopš 2003. gada katedru vada docents Ziedonis Sarmulis.

Kokapstrādes katedru līdz 1990. gadam vada profesors Hennis Tuherms, pēc viņa no 1991. – 1996. docents Andrejs Domkins, kopš 1996.g. atkal profesors Hennis Tuherms.

Darba vides katedru (līdz 1994.g. Cilvēku aizsardzības katedra) vada profesors Osvalds Plēpis (1990 – 93), profesors Arnolds Šķēle (1993 – 99) docents Zigurds Beķeris (kopš 1999. gada).

1992.g. maijā pie Meža fakultātes tika apstiprināta promocijas un habilitācijas Padome sešu habilitēto doktoru sastāvā, t.sk. divi – prof. I.Liepa un prof. I.Mangalis – bija no Meža fakultātes.

1992.g. oktobrī par Lauksaimniecības un mežzinātņu akadēmijas, kuru nodibināja 1992.g. 4. jūnijā, locekļiem no Meža fakultātes ievēlēja profesorus I.Liepu, I.Mangali, A.Grīnfeldu, H.Tuhermu un Z.Saliņu, 1999.g. prof. A.Šķēli. 2001.g. par akadēmijas locekļiem ievēlēja prof. L.Līpiņu, prof.A.Dreimani un prof. J.Hrolu.

Fakultātes mācību spēki ir arī citu akadēmiju locekļi. Latvijas Zinātņu akadēmijas korespondētājloceklis ir prof. I.Liepa; Zviedrijas Karaliskās Lauksaimniecības un meža akadēmijas ārzemju loceklis ir profesors H.Tuherms, viņš ir arī Igaunijas Lauksaimniecības universitātes goda doktors; Zviedrijas Karaliskās inženierzinātņu akadēmijas loceklis ir profesors Arnis Treimanis; Ņujorkas Zinātņu akadēmijas loceklis ir prof. Z.Saliņš. Fakultātē strādā Latvijas ZA korespondētājlocekļi – profesori I.Liepa un P.Zālītis.

1995. gadā fakultātē nodibina E.Ostvalda vārdā nosaukto premiju, paredzētu labāko mācības spēku premēšanai.

Kā pirmais E.Ostvalda v.n. prēmijas laureāts 1995. gadā bija profesors I.Mangalis 2001./ 02. mācību gadā šo prēmiju piešķīra profesoram Z.Saliņam.

A/s “Latvijas Finieris” nodibināto prēmiju Ls 200, – apmērā labākajiem Meža fakultātes pasniedzējiem laikā no 2000.g. līdz 2003.g. saņēma:

2000.g. profesori I.Mangalis un Z.Saliņš; docents V.Kozuliņš;

2001.g. profesori I.Liepa, A.Grīnfelds un H.Tuherms;

2002.g. lektori L.Kūliņš, J.Liepa un Z.Sarmulis;

2003.g. profesors A.Dreimanis, asoc.profesors A.Drēska, docents A.Domkins;

2004.g. profesors L.Līpiņš.

Pēdējos gados notika arī izmaiņas profesūras sastāvā. Par valsts profesoriem 1998. gadā ievēlēja Imantu Lipeu (profesors LU kopš 1979. gada), Henu Tuhermu (profesors kopš 1993. gada). 2003. gadā par valsts profesoru ievēlēja Andreju Dreimani (asociētais profesors kopš 1998.g.) un 2001. gadā Leonardu Līpiņu (asociētais profesors kopš 1998.g.). Par profesoriem emeritus 1994. gadā kļuva Alfons Grīnfelds (profesors kopš 1986. gada) un Zigurds Saliņš (profesors kopš 1986. gada). 2001./ 02. mācību gadā par profesoriem senioriem kļuva Imants Liepa, Pēteris Zālītis un Alfons Grīnfelds.

1998. gadā notika pirmās asociēto profesoru vēlēšanas. Meža fakultāte kā pirmos asociētos profesorus ievēlēja L.Līpiņu, A.Dreimani un A.Drēsku. 1999. gadā par asociēto profesoru ievēlēja Aivaru Purvgali. Par valsts emeritētiem zinātniekiem apstiprināja A.Šķēli (1999.g.) un Z.Saliņu un I.Mangali (2002.).

Fakultāte piedāvā šādas studiju programmas:

Akadēmisko studiju programma – mežzinātne – vadītājs Andrejs Dreimans;

2. līmeņa augstākās profesionālās izglītības studiju programmas:

mežinženieru – vadītājs Zigurds Saliņš;

kokapstrāde – vadītājs Hennis Tuherts;

1. līmeņa augstākās profesionālās izglītības studiju programmas:

kokapstrādes tehnoloģija – vadītājs Hennis Tuherts;

mežsaimniecība (atvērta ar 1.09.2001.g.) – vadītāja Inga Straupe.

Valsts akreditācijas komisija pozitīvu lēmumu par fakultātes studiju programmām pieņēma 2001. gada 17. oktobrī.

Augstskolas izsludinātajos konkursos par labāko mācību grāmatu un mācību līdzekļiem fakultāte guvusi labus panākumus. 1999./ 2000. mācību gadā pirmo vietu konkursā un Ls 500,- prēmiju saņēma prof. Z.Saliņš par grāmatu “Latvijas mežu izmantošana”. Atkārtoti pirmo vietu konkursā 2002./ 03. māc. gadā un Ls 500,- prēmiju ieguva profesora Z.Saliņa grāmata “Mežs – Latvijas nacionālā bagātība”. Arī 1997./ 98. mācību gadā tika premēta prof. Z.Saliņa grāmata “Mežizstrādes tehnoloģija” (3. vieta un Ls 75,- prēmija).

Vairākas balvas saņēmuši jaunie zinātnieki – fakultātes absolventi: A.Indriksons Latvijas ZA balvu; U.Miončinskis un M.Seilis Latvijas ZA un a/s “Aldaris” balvas. Doktorants A.Indriksons 2000.g. kļuva par konkursa “Sējējs 2000” laureātu.

1992.g. LLU piešķīra pirmos mežzinātņu maģistra grādus tiem, kuri jau bija nokārtojuši kandidāta minimuma eksāmenus. Pirmie mežzinātņu maģistri bija L.Kūliņš, J.Liepa, L.Liepiņa, Z.Sarmulis, J.Staša, J.Zvaigzne, D.Žvingulis. Šajā gadā bija uzsāktas maģistrantūras studijas. 1995. gadā studijas beidza pirmie mežzinātņu maģistri.

1992.g. bija pirmais bakalauru izlaidums mežsaimniecības un mežizstrādes specialitātēs, bet 1996.g. arī kokapstrādes specialitātē. Ar Latvijas Republikas Ministru kabineta 1992.g. 2. nov. lēmumu LLU Mācību un pētījumu mežsaimniecībai tika piešķirts virsmežniecības statuss un ar Meža ministrijas pavēli par mežsaimniecības direktoru tika

iecelts K.Banis. Mācību un pētījumu mežsaimniecību 1999. gadā iekļāva Mežu pētīšanas stacijas sastāvā kā Informācijas centru.

1994./ 95. mācību gadā bija pēdējais izlaidums ar piecu kursu apmācības laiku un pirmais izlaidums ar četrus kursu apmācības laiku.

Ar 2001./ 02. mācību gadu neklātienas studijas pārdēvēja par nepilna laika studijām.

1997./ 98. studiju gadā ar Vācijas Ziemeļreinas Vestfāles provinces atbalstu fakultātē tika iekārtota datorklase un pieslēgta Internetam. 1998.g. beigās tika atklāta jauna labiekārtota telpa LLU Fundamentālās bibliotēkas filiāles izvietojšanai fakultātē.

Kokapstrādes katedra sadarbībā ar Vācijas firmu Festo izveidoja rokas elektrisko instrumentu laboratoriju. Studiju procesa pilnveidošana turpinājās. 2001./ 02. studiju gadā ar fakultātes pašas līdzekļiem un Vācijas Ziemeļreinas-Vestfāles provinces atbalstu tika izveidota zinātniskā Mērinstrumentu laboratorija. Šajā pašā studiju gadā tika izveidota Koksnes un koksnes materiālu zinātniskā laboratorija. Ar A/s "Latvijas Finieris" atbalstu iegādāta materiālu stiprības pārbaudes iekārta. A/s "Latvijas valsts meži" uzdāvināja automātisko dastmēru.

2003. gadā fakultātē tika iekārtota auditorija ar ~ 100 klausītāju vietām. Uz 2004. gadu fakultātes rīcībā ir 51 dators, t.sk. ... ar Interneta pieslēgumu, 17 drukas iekārtas, 7 kopētāji un multimediju projektors.

Ar katru gadu paplašinās sadarbība ar ārzemju un pašmāju mācību un zinātniskajām iestādēm, kā arī mašīnbūves un tirdzniecības firmām.

Sadarbība izpaužas studiju plānu optimizācijā pamatstudiju un maģistrantūras līmeņos, mācībspēku, maģistrantu un doktorantu stažēšanās un studijas ārzemju augstskolās, zinātniskā sadarbība, tehniskās palīdzības un tehniskās informācijas apmaiņa. Veiksmīga sadarbība pastāv ar Ziemeļvalstu, Baltijas valstu, Slovākijas, Čehijas, Polijas un Krievijas augstskolām.

Jau no 1993. gada uzsākta sadarbība ar Vācijas Federatīvās Republikas Ziemeļreinas-Vestfāles pavalsti.

1999.g. noslēgts ilglaicīgs līgums ar A/s "Latvijas Finieris" izglītības un zinātnes jomā.

2000.g. fakultāte parakstīja vienošanos ar Ogres meža tehnikumu un Rīgas valsts tehnikumu par sadarbību 1. līmeņa augstākās profesionālās izglītības programmas realizēšanā.

Ikgadus 10-20 fakultātes mācībspēki dodas ārzemju komandējumos uz radniecīgām augstskolām, zinātniskām iestādēm un starptautiskiem nozares pasākumiem 7-10 ārvalstīs.

Arī daži desmiti studentu-praktikantu stažējas ārvalstīs, galvenokārt Apvienotā Karalistē un Vācijas Federatīvā Republikā. 1997./98. māc. gadā bija 43 studenti praktikanti; 2002./03. māc. gadā – 7; citos gados 15 – 20.

Meža fakultātes studenti var pretendēt ne tikai uz īpašām augstskolā iedibinātām stipendijām (K.Ulmaņa un LLU Senāta stipendijas), bet arī tikai fakultātes studentiem paredzētām vārdiskām stipendijām. Tādos ir Arvīda Kalniņa, Alfrēda Kabzema un Haralda Petričeka Piemiņas fonda stipendijas. Arī A/s “Latvijas Finieris” piešķir divas stipendijas meža fakultātes studentiem. Kārļa Ulmaņa stipendijas piešķirtas ...Meža fakultātes studentiem:

A.Mežalam (1998., 1999.g.); J.Ošam (2000.g.); E.Šmitam (2001.g.); M.Lasmanim (2001.g.); K.Zihmanim (2002.g.).

Senāta stipendijas saņēmēji:

A.Jansons (1998.g.); M.Šulcs (2001.g.).

A.Kalniņa stipendiju saņēmēji:

M.Gūtmanis (2000./01.g.); L.Sisenis (2001./02.g.); L.Āze (2003./04.g.).

Stipendijas no A.Kabzema fonda saņēmēji:

I.Biceniece (1998); S.Vancāne (2002.).

H.Petričeka Piemiņas fonda stipendijas saņēmēji:

A/s “Latvijas Finiera” stipendijas saņēmēji R.Kotāns, U.Spulle, G.Eriņš (2000.), K.Šteinbergs (2001.); T.Zālītis, G.Beinārs (2003.).

8. Katedru vēsture

1919. gadā, reorganizējot RPI par Latvijas augstskolu, sākumā bija nolemts papildināt Lauksaimniecības fakultāti ar meža zinību nozari vai atsevišķu katedru. Visas mežzinību disciplīnas nevarēja apvienot vienā katedrā, tamdēļ katedras vietā 1920. gadā noorganizēja mežkopības nodaļu.

Katedra (grieķu val. – *kathedra* – krēsls, sols) sākotnēji augstākajās mācību iestādēs nozīmēja zinātnes nozari, disciplīnu vai savā starpā cieši saistītas vairākas disciplīnas. Tādā nozīmē to arī saprata Latvijas Augstskolas organizēšanas laikā. Latvijas Augstskolas administratīvo amatu uzskaitījumā 1921. gadā tāda amata, kā katedras vadītājs, nemaz nebija.

Šāda amata nebija arī vēlākos gados. LU rektora J.Auškāpa 1937.g. projektā par katedras organizēšanu bija teikts: “Ja pie vienas katedras vairāki profesori, tad viens no viņiem izraugāms par katedras pārstāvi, kas to reprezentē visur, kur aizstāv katedras intereses, rūpējas par katedras mācības spēku zinātniskās un pedagoģiskās darbības saskaņošanu, sasauc un vada apspriedes par programmu izstrādāšanu, avansēšanu, komandējumiem, nes atbildību par savlaicīgu visu katedras organizācijas lietu kārtošānu.”

Šādā skatījumā turpmāk par katedras vadītāju, līdz šāda amata oficiālai ieviešanai, nosaukts docētājs, kurš lasīja attiecīgo disciplīnu vai vairākas savstarpēji cieši saistītas disciplīnas.

Mežkopības nodaļas pastāvēšanas sākumā gados pasniedzamās speciālās disciplīnas principā veidoja 4 katedras: mežkopības; meža taksācijas un ierīcības; meža izmantošanas; meža tehnoloģijas.

Pēdējā nodaļas pastāvēšanas gadā (1938./39. māc.g.) LU Lauksaimniecības fakultātē bija 19 katedras, 5 no tām bija mežkopības nodaļai; meža bioloģijas (vad. V.Eihe); mežkopības (vad. N.Zemītis); meža taksācijas un ierīcības (vad. R.Markus); meža izmantošanas (vad. A.Teikmanis) un meža tehnoloģijas (vad. A.Kalniņš).

Izveidojoties Jelgavas Lauksaimniecības akadēmijai katedru skaits ievērojami pieauga. Mežsaimniecības fakultātei piedalīja fundamentālos priekšmetus (fizika, ķīmija) un vispārtehniskos (mērniecība). Šī disciplīnu katedras bija kopējas ar Lauksaimniecības fakultāti.

Patreizējās Meža fakultātes katedras laika gaitā gan veidojās, gan apvienojās un dalījās, gan mainīja savu nosaukumu. Arī to skaits mainījās no dažām katedrām līdz pat 10 katedrām (1941.-44.g.).

2004. gadā Meža fakultātei ir 4 katedras: mežkopības, meža izmantošanas, kokapstrādes un darba vides. Pirmās trīs attiecas uz visiem meža kompleksa disciplīnām. Darba vides katedras pasniedzamās disciplīnas paredzētas visām universitātē gatavojamām specialitātēm.

8.1. Mežkopības katedra

Jau pirmajā, 1920./21. studiju gadā vispārējās mežkopības sāka lasīt Novoaleksandrijas (Pulavi – pilsēta Polijā) lauksaimniecības un mežkopības institūta absolvents I šķiras mācīts mežkopis (mežzinātņu kandidāts) lektors Bruno Jurevics. Pēc viņa pāriešanas darbā uz Benkavas virsmežniecību 1921. gadā, līdz 1925. gadam kursu turpināja lasīt docents Krišs Melderis. K.Melderis lasīja arī meža botanikas kursu.

Speciālo mežkopību no 1923. gada pasniedza lektors Sergejs Grigorjevs, Pēterburgas meža institūta absolvents. Viņš lasīja arī meža pārvaldīšanas kursu.

Meža aizsardzību lasīja lektors Fridrihs Kīglers, Ebersvaldes (Vācijā) meža akadēmijas absolvents, bet entomoloģiju asistents Laimonis Gailītis, Pēterburgas universitātes absolvents.

Kad darbu mežkopības nodaļā pārtrauca S.Grigorjevs, F.Kīglers un K.Melderis, bija nepieciešama pat ārzemju speciālistu palīdzība. Divdesmito gadu beigās no Norvēģijas bija uzaicināts docents Otto Nienwejaar, no Vācijas Dr.h.c. Artūrs von Krūdener.

Par vieslektoriem bija uzaicināti Aino Kaarlo Cajander – Helsinku universitātes mežzinātņu profesors (vēlākais Somijas Ministru prezidents, LU mežkopības nodaļas goda doktors); Andres Mathiesen – Tartu universitātes mežzinātņu profesors.

Turpmāk katedras darbā mežkopības nodaļā iesaistās Latvijas Universitātes absolventi inženieri-mežkopji: Nikolajs Zemītis, Ernests Roze, Artūrs Kundziņš, Vilis Eiche, Voldemārs Lange, Rudolfs Markus, Andrejs Rozēns, Pauls Šreinerts (Sarma). No viņiem turpmāk komplektējās Jelgavas Lauksaimniecības akadēmijas Mežsaimniecības fakultātes pasniedzēji.

Pēc patstāvīgas Mežsaimniecības fakultātes nodibināšanas tajā palielinājās katedru skaits. 1939.g. Jelgavas Lauksaimniecības akadēmijas Mežsaimniecības fakultātē bija noorganizētas arī Meža bioloģijas un Botānikas katedras. Meža bioloģijas katedra pastāvēja 1939.-44. gados. To vadīja Vilis Eiche. Botānikas katedru vadīja Pauls Galenieks (1939.-41.), Aleksandrs Zāmelis (1941.-43.), Aleksandrs Melderis (1943.-44.). 1944. gadā Botānikas katedras vietā noorganizēja Dendroloģijas katedru (1944.-49.), katedru vadīja Voldemārs Lange (1944.-49.). 1949. gadā atkal izveidoja Botānikas katedru, likvidējot Dendroloģijas katedru. Botānikas katedras vadītāji bija Voldemārs Lange (1949.-75.), Ella Muižarāja (1975.-84.), Valdis Ozols (1984.-93.).

1993.g. Botānikas katedru apvienoja ar Mežkopības katedru.

Nosacīti par mežkopības katedras vadītāju 1920.-24.g. var uzskatīt Sergeju Grigorjevu. No 1925.44.g. katedru vadīja Nikolajs Zemītis, tad Kārlis Sakss (1944.-73.), Imants Mangalis (1973.-90.), Imants Liepa (1991.-2003.), Andrejs Dreimanis (kopš 2003.g.).

Pēc patstāvīgas Mežsaimniecības fakultātes noorganizēšanas mežkopības katedrā, ar vēlāk tajā ietilpstošām Botānikas, Dendroloģijas un Meža bioloģijas katedrām, par mācības spēkiem strādāja profesori Vilis Eiche, Pauls Galenieks, Voldemārs Lange, Imants Mangalis, Ella Muižarāja, Ernests Roze, Kārlis Sakss, Pēteris Valeskalns, Nikolajs Zemītis; docenti Andis Aire, Kārlis Avotiņš-Pavlovs, Verners Banders, Valdis Balodis, Regīna Damberga, Laimonis Gailītis, Ludvigs Gasiņš, Arturs Kundziņš, Aleksandrs Melderis, Krišs Melderis, Fricis Neilands-Leinerts, Valdis Ozols, Rūdolfs Princis, Broņuslavs Rokjānis, Aleksandrs Zāmelis; vecākie pasniedzēji un lektori: Milda Bumbura, Valentīna Jaudzeme, Kārlis Vilks; jaunākie asistenti, asistenti un vecākie asistenti: Ādolfs Dambītis, Tenis Dārziņš, Raimonds Činovskis, Jānis Jansons, Valentīns Ķīsis, Vizma Leja, Rasma Linberga, Biruta Rubule, Stanislavs Saliņš, Aleksandrs Švalkovskis, Pēteris Ūbelīte, Harijs Zerviņš.

2004. gadā Mežkopības katedrā strādā profesori Andrejs Dreimanis, Imants Liepa, Pēteris Zālītis; docente Inga Straupe; lektori Teodors Blija, Juris Liepa, Ligita-Ludmila Liepiņa; asistenti Ginta Ābeltiņa, Aigars Indriksons, Modris Kalvāns, Solveiga Luguza.

Studiju priekšmeti: mežzinība (kopš 1920), mežkopība (kopš 1944), meža kultūras (kopš 1945), meža enciklopēdija (1945-47), vispārējā mežkopība (kopš 1945), agromeliorācija (kopš 1948), meža selekcija (kopš 1949), meža ģenētika un selekcija (kopš 1960), zaļā celtniecība (kopš 1965), apdzīvoto vietu apzaļumošana (kopš 1966), meža dzīvnieku bioloģija un medniecība (kopš 1975), meža piroloģija (kopš 1980), mežkopības pamati (kopš 1980), zinātniskās pētniecības pamati (kopš 1980), mežsaimniecības darbu mehanizācija (kopš 1981), botānika (kopš 1993), dendroloģija (kopš 1993), ģeobotānika (kopš 1993), meža botānika (kopš 1993), meža ģeogrāfija (kopš 1993).

Nozīmīgākie pētniecības darba virzieni: cieto lapu koku mežaudzes un to atjaunošana (Kārlis Sakss, Kārlis Vanders, kopš 1944), Karēlijas bērza izplatība un rakstainās koksnes veidošanās procesi (Verners Banders, Ēvalds Dreimanis, kopš 1949), egles un priedes stādāmā materiāla izaudzēšanas bioloģijas un agrotehnikas zinātnisko pamatu izpēte (Imants Mangalis, Juris Liepa, Teodors Blija, kopš 1953), priedes un egles mākslīgās atjaunošanas agrotehnika un tehnoloģija (Imants mangalis, Juris Liepa, Teodors Blija, kopš 1961), barības vielu aprīte egļu meža augšanas apstākļu tipos (Broņislavs Rokjānis, kopš 1965), priedes

ziedēšanas un sēklu ražošanas bioloģijas sēklu plantācijās (Andrejs Dreimanis, kopš 1968), mežaudžu uzlabošana ar selekcijas metodēm (Andrejs Dreimanis, kopš 1971), meža pieauguma noteikšanas metožu izstrāde un vides faktoru ietekmes struktūras un dinamikas izvērtēšana (Imants Liepa, kopš 1991), meža un vides ekoloģija (Imants Liepa, Bronislavs Rokjānis, Ligita Liepiņa, Inga Straupe, Laila Šica, Jānis Donis, Arnis Muižnieks, Juris Jātnieks, Tālis Gaitnieks, kopš 1991), izcirtumu dabiskā atjaunošanās un audžu kopšana (Pēteris Zālītis, Jurgis Jansons, Ligita Liepiņa, Inga Straupe, Andrejs Dreimanis, kopš 1995).

Sarakstītas mācību grāmatas: *Augu morfoloģija un anatomija* (Milda Bumbure, Valentīna Jaudzeme, Ella Muižarāja, Anna Pētersone, 1967), *Meža kultūras* (Miervaldis Bušs, Imants Mangalis, 1971), *Dendroloģija* (Voldemārs Lange, Arturs Mauriņš, Andris Zvirgzds, 1978), *Meža kultūras* (Imants Mangalis, 1989), *Ekoloģija un dabas aizsardzība* (Imants Liepa, Arturs Mauriņš, Edgars Vimba, 1991), *Mežsaimniecības pamati* (Pēteris Skudra, Andrejs Dreimanis, 1993), *Pieauguma mācība* (Imants Liepa, 1996).

8.2. Meža izmantošanas katedra

Pirmās lekcijas meža izmantošanā 1920./21. mācību gadā lasīja lektors Fridrihs Kīglers. Stingra sadalījuma pa katedrām vēl nebija un F.Kīglers lasīja arī meža aizsardzību un medniecību. Tā laika izpratnē F.Kīglers tad arī bija šīs katedras vadītājs.

No 1923.g. meža izmantošanu un meža politiku lasīja docents Andrejs Teikmanis, tā tad viņš bija nākošais katedras vadītājs.

Gadu gaitā Meža izmantošanas katedrai mainījās nosaukumi, katedrai piedalītās disciplīnas; tika pievienotas citas katedras.

Padomju laikā, 1940./41. mācību gadā to pārdēvēja par Meža izmantošanas un transporta katedru, bet jau nākošā, 1941./42. mācību gadā atjaunoja iepriekšējo nosaukumu. 1949. gadā katedru slēdza un tai piedalītās disciplīnas sadalīja pa citām katedrām. Katedru pēc 4 gadiem, t.i. 1953. gadā, atjaunoja, nosaucot par Meža ekspluatācijas katedru. 1954. gadā katedru apvienoja ar Meža tehnoloģijas katedru, pārdēvējot to par Meža ekspluatācijas un tehnoloģijas katedru. 1978. gadā, sakarā ar studiju atjaunošanu mežizstrādes specialitātē, katedru no jauna sadalīja un tā atguva agrāko Meža ekspluatācijas katedras nosaukumu. 1997. gadā Meža ekspluatācijas katedru apvienoja ar Meža taksācijas katedru un atkal to nosauca par Meža izmantošanas katedru.

Arī meža taksācijas katedrai laika gaitā bija dažādi nosaukumi un vadītāji. LU Lauksaimniecības fakultātes mežkopības nodaļā Meža taksācijas katedru vadīja Eižens Ostvalds (1920-26); Rūdolfs Markus (1926-39).

Jelgavas Lauksaimniecības akadēmijas laikā 1939.-40. gadā bija Meža ierīcības un taksācijas katedra, ko vadīja Rūdolfs Markus. Padomju, 1940.-41. gadā to nosauca par Mežsaimniecības organizācijas katedru, bet 1941.-1944. Tā atkal bija Meža ierīcības un taksācijas katedra. No 1939.-44. gadam katedras vadītājs bija Rūdolfs Markus.

Padomju varai 1944. gadā atjaunojoties to nosauca par Meža taksācijas un mežsaimniecības organizācijas katedru. Katedru vadīja Pauls Mūrnieks (1945-73), Alfons Grīnfelds (1973-85), Pēteris Skudra (1985-93). 1993. gadā katedru pārdēvēja par Meža taksācijas katedru un līdz tās pievienošanai Meža izmantošanas katedrai to vadīja Pēteris Skudra (1993-97).

9. tabula

Katedras nosaukuma izmaiņas

Gadi	Nosaukums
1920-40	Meža izmantošanas katedra
1940-41	Meža izmantošanas un transporta katedra
1941-49	Meža izmantošanas katedra
1949-53	Katedra slēgta
1953-54	Meža ekspluatācijas katedra
1954-78	Meža ekspluatācijas un tehnoloģijas katedra
1978-97	Meža ekspluatācijas katedra
kopš 1997	Meža izmantošanas katedra

10. tabula

Katedras vadītāji

Gadi	Katedras vadītājs
1920-22	Lektors Fridrihs Kīglers
1922-44	Profesors Andrejs Teikmanis
1944-49	Docents Andrejs Rozēns
1949-53	-
1953-55	Docents Andrejs Rozēns
1955-60	Profesors Arvīds Kalniņš
1960-63	Docents Andrejs Rozēns
1963-75	Docents Pēteris Zaķis
1975-78	Docents Voldemārs Kozuliņš
1978-95	Profesors Zigurds Saliņš
1995-2003	Asoc.profesors Andris Drēska
kopš 2003	Docents Ziedonis Sarmulis

Katedras izvietojums

Gadi	Adrese
1920-39	Rīgā, Kronvalda bulvārī 1 un 4 Rīgā, Baznīcas (Veidenbauma ielā) 5
1939-44	Jelgavā, Lielā ielā 2
1944-57	Rīgā, Ausekļu ielā 9
kopš 1957	Jelgavā, Akadēmijas ielā 11

1984. gadā katedras vajadzībām bija uzcelts angārs tā laika Jelgavas mežrūpniecības saimniecības teritorijā, Mežciemā.

Laikā no 1939. gada līdz 2004. gadam katedrai bija 8 vadītāji, bet ieskaitot LU mežkopības nodaļas katedru - 9 vadītāji. Visilgāk katedru vadījuši profesori Andrejs Teikmanis un Zigurds Saliņš.

Meža izmantošanas katedrā kopš 1939. gada, ieskaitot vēlāk tai pievienotās meža taksācijas un ierīcības un līdz 1978. gadam tās sastāvā esošās kokapstrādes tehnoloģijas disciplīnas, strādāja profesori: Arvīds Kalniņš, Rūdolfs Markus, Ēriks Miķītis, Andrejs Teikmanis; vecākie docenti un docenti: Jānis Cīrulis, Ludvigs Gasiņš, Leons Kokins, Ojārs Liepiņš, Roberts Liepiņš, Pauls Mūrnieks, Fricis Neilands-Leinerts, Rūdolfs Princis, Andrejs Rozēns, Pauls Sarma, Jānis Svarāns, Jānis Vītoliņš, Pēteris Zaķis; vecākie pasniedzēji, lektori un asistenti: Ingrīda Antsone, Juris Buškevičs, Tenis Dārziņš, Arnis Gertners, Gunta Grīnfelde, Pēteris Jaunuzols, Vera Kaļņina, Vilnis Kazāks, Jānis Koļčs, Jānis Ķirsis, Georgs Neilands, Andris Ošups, Sergejs Poišs, Mintauts Rasnācis, Oskars Stankus, Beatrise Stankus, Zigmārs Trapencieris, Kaspars Vecels, Gunta Vilciņa, Indulis Zeltiņš, Jānis Zommers.

Patreiz katedrā strādā profesori: Alfons Grīnfelds, Leonards Līpiņš, Zigurds Saliņš; asociētie profesori: Andris Drēska, Aivars Purvgālis; docenti Dagnis Dubrovskis, Ziedonis Sarmulis, Pēteris Skudra, Antons Vasiļevskis; lektori: Uldis Gaiss, Aļeksandrs Saveljevs, Ilze Silamiķele; asistenti: Jana Ķepīte, Jānis Liepa, Linards Sisenis, Juris Zariņš.

Studiju priekšmeti, ieskaitot arī pievienoto un arī atdalīto katedru priekšmetus: meža taksācija un ierīcība (1920-26), meža matemātika (1926-44), meža taksācija (1939-45, kopš 1951), meža ekonomika (1944-85), meža taksācija un mežsaimniecības organizācija (1946-50), kokrūpniecības ekonomika un darba organizācija (kopš 1947), meža ekspluatācija (1949-92), kokmateriālu sauszemes transports (1952-61, kopš 1979), kokmateriālu ūdens transports (1952-61), mežizstrādes tehnoloģija un mašīnas (1952-61), koksnes zinātne (kopš 1952),

meža precizība ar koksnes zinātnes pamatiem (1952-81), mežsaimniecības darbu mehanizācija (1953-80), aerofotogrammetrija mežsaimniecībā (kopš 1954), ražošanas organizācija un pārvalde (kopš 1962), atsveķošana un koksnes kompleksā izmantošana (kopš 1976), mežierīcība (kopš 1976), meža taksācija un mežierīcība (kopš 1977), benzīnmotorinstrumenti mežizstrādē (kopš 1978), cirsmu darbu tehnoloģija un mašīnas (1979-95), ievads specialitātē (kopš 1981), kokmateriālu krautuvju tehnoloģija un iekārtas (1981-97), mežrūpniecības ekonomika un ražošanas organizācija (kopš 1981), patentzinību un tehniskās jaunrades pamati (kopš 1981), jaunākais nozarē (kopš 1983), zinātniskās pētniecības pamati (1985-88), koksnes kompleksā izmantošana (kopš 1987), meža ceļi (kopš 1988), mežu likumdošana (kopš 1994), meža blakusizmantošana (kopš 1995), cirsmu darbi (kopš 1995), mežizstrādes pamati (kopš 1996), kokmateriālu pirmapstrāde (kopš 1997), datori nozarē (kopš 1998), meža ieneses mācība (kopš 1998).

Nozīmīgākie pētniecības virzieni: meža politika, koksraudzniecība un statistika (Andrejs Teikmanis, 1924-44), rokas darba rīku uzlabošana (Rūdolfs Indāns, Voldemārs Lange, Andrejs Rozēns, 1946-49), augošu koku tilpuma un augšanas gaitas tabulu izstrādāšana (Rūdolfs Markus, Pauls Mūrnieks, 1925-48), bērza audžu izmantošana (Jānis Cīrulis, Rūdolfs Princis, 1948-62), cirtmetu noteikšana (Pauls Sarma, 1950-60), kokmateriālu krautuvju racionāla izvietošana un tehnoloģijas pilnveidošana (Pēteris Baranovskis, Andris Drēska, Ojārs Liepiņš, Zigurds Saliņš, Arnis Skulte, 1960-80), mežrūpnieciskās ražošanas pamatfondi un ražošanas koncentrācijas ekonomika (Alfons Grīnfelds, Ivars Bīskaps, 1969-75), kopšanas ciršu koku parametri (Gunta Grīnfelde, 1969-78), cirsmu darbu tehnoloģijas optimizācija (Zigurds Saliņš, Ziedonis Sarmulis, Mintauts Rasnacis, kopš 1970), tehnisko jauninājumu kompleksa vērtēšana (Leonards Līpiņš, Zigurds Saliņš, 1971-76), meža vēsture (Andris Drēska, Zigurds Saliņš, Antons Vasiļevskis, kopš 1973), apaļo kokmateriālu standartizācija un tilpuma noteikšana (Leonards Līpiņš, kopš 1978), koksnes anatomiskā uzbūve un stumbra koksnes vērtēšana (Andrejs Rozēns, Andrejs Teikmanis, Leonards Līpiņš, Ziedonis Sarmulis, kopš 1978), piemērotāko autovilcienu izvēle (Andris Drēska, kopš 1990), meža mašīnu ietekme uz ekosistēmu (Mintauts Rasnacis, Zigurds Saliņš, Ziedonis Sarmulis, Antons Vasiļevskis, kopš 1995).

Sarakstītas mācību grāmatas: *Mežstrādnieku zāģi un to pareiza kopšana* (Rūdolfs Indāns, 1943), *Meža taksācija* (Pauls Sarma, 1948), *Meža izstrādes mehanizācija un tehnoloģija* (Zigurds Saliņš, Andrejs Rozēns, 1958), *Kokmateriālu treilēšana, iekraušana un*

izvešana (Zigurds Saliņš, 1961), *Mehanizācija un automatizācija kokmateriālu krautuvēs* (Zigurds Saliņš, 1964), *Racionalizācija mežrūpniecībā un mežsaimniecībā* (Imants Mangalis, Ludvigs Gasiņš, Jānis Zvaigzne un citi līdzaut., 1965), *Optimālā kokmateriālu transportēšanas veida izvēle* (Zigurds Saliņš, 1966), *Mehānismu un tehnoloģisko parametru izvēle kokmateriālu krautuvēs* (Zigurds Saliņš, Pēteris Baranovskis, 1967), *Racionalizācija meža darbos* (Nellijs Bula, Imants Mangalis, Leonards Līpiņš un citi līdzaut., 1968), *Jaunais Latvijas PSR mežrūpniecībā* (Zigurds Saliņš, Leonards Līpiņš, 1970, krievu val.), *Benzīna motorzāģi* (Zigurds Saliņš, 1971), *Darba ražīguma un mehanizācijas pakāpes celšanas iespējas Latvijas PSR lejasgala krautuvēs* (Zigurds Saliņš, Pēteris Baranovskis, 1971), *Jauna mežizstrādes tehnika* (Zigurds Saliņš, 1971), *Kokmateriālu lejasgala krautuvju projektēšana* (Zigurds Saliņš, 1972), *Tehnoloģisko skaidu ražošanas mežrūpniecības saimniecībās* (Zigurds Saliņš, Ziedonis Sarmulis, 1972), *Racionalizācija mežrūpniecības saimniecību koksnes mehāniskās apstrādes cehos* (Zigurds Saliņš, Leonards Līpiņš, 1973), *Mežizstrādes tehniskais progress* (Zigurds Saliņš, Leonards Līpiņš, 1974), *Racionalizācija mežizstrādē* (Zigurds Saliņš, Pēteris Baranovskis, Arnis Gertners, 1975), *Tehnisko jauninājumu kompleksās vērtēšanas metodes* (Leonards Līpiņš, Zigurds Saliņš, 1978), *Benzīna motorzāģi mežizstrādē* (Zigurds Saliņš, Ēriks Zaķis, 1978), *Dispečerdienests mežrūpniecības saimniecībās* (Leonards Līpiņš, Zigurds Saliņš, 1978), *Dispečerdienesta informācijas bāze un tehniskie līdzekļi* (Leonards Līpiņš, Zigurds Saliņš, 1978), *Sortimentu izstrāde kailcirtēs* (Zigurds Saliņš, Ziedonis Sarmulis, 1979), *Mežizstrādes tehnoloģiskie varianti un tiem atbilstošas mašīnu sistēmas* (Zigurds Saliņš, 1981), *Cirsmu darbu koncentrācija Latvijas PSR* (Zigurds Saliņš, 1981), *Sveķu ieguves instrumenti* (Leonards Līpiņš, 1982), *Tehnoloģisko šķeldu ražošanas* (Antons Vasiļevskis, 1982), *Iekraušanas un izkraušanas darbu mehanizācija mežrūpniecības lejasgala krautuvēs* (Antons Vasiļevskis, 1983), *Starpizmantošanas ciršu tehnoloģija* (Zigurds Saliņš, 1983), *Cirsmu darbu organizācija* (Zigurds Saliņš, 1985), *Latvijas PSR mežsaimniecības un mežrūpniecības attīstība* (Zigurds Saliņš, Imants Mangalis, Alfons Grīnfelds, Zigurds Spalviņš, 1985), *Mežierīcība* (Pēteris Skudra, 1985), *Mežizstrādes inženiertehniskā sagatavošana* (Zigurds Saliņš, 1985), *Stumbru sagarumošana kokmateriālu lejasgala krautuvēs* (Antons Vasiļevskis, 1985), *Mežizstrādes mašīnu darba tehniski ekonomiskie rādītāji* (Zigurds Saliņš, 1986), *Cirsmu izstrādes mehanizācija* (Zigurds Saliņš, 1987), *Cirsmu izstrādes tehnoloģisko shēmu projektēšana* (Zigurds Saliņš, Ziedonis Sarmulis, Mintauts Rasnācis, 1987), *Mežizstrādes tehnoloģijas mežsaimnieciskās un ekoloģiskās*

prasības (Zigurds Saliņš, 1987), *Kokmateriālu mizošana* (Antons Vasiļevskis, 1987), *Kokmateriālu šķirošana* (Antons Vasiļevskis, 1988), *Malkas koksnes apstrāde kokmateriālu lejasgala krautuvēs* (Antons Vasiļevskis, 1988), *Mežizstrādes mašīnu darba un tehnoloģisko procesu vērtēšana* (Zigurds Saliņš, Ziedonis Sarmulis, 1988), *Apaļo kokmateriālu iekraušana dzelzceļa vagonos* (Antons Vasiļevskis, 1989), *Tehnoloģisko shēmu projektēšana meža starpizmantošanas cirtēs* (Zigurds Saliņš, 1989), *Mežsaimniecības pamati* (Pēteris Skudra, Andrejs Dreimanis, 1993), *Mežizstrādes mašīnu izsaukto augsnes un koku bojājumu novērtēšana* (Zigurds Saliņš, 1994), *Mazapjoma meža darbi* (Zigurds Saliņš, Imants Mangalis, Ziedonis Sarmulis, 1995), *Mežizstrādes tehnoloģija* (Zigurds Saliņš, 1997), *Darba laika izlietojuma izpēte* (Aivars Purvgalis, 1998), *Izmaksas* (Aivars Purvgalis, 1998), *Stumbru racionāla sagarumošana* (Leonards Līpiņš, 1999), *Meža izmantošana Latvijā: vēsture, stāvoklis, perspektīvas* (Zigurds Saliņš, 1999), *Mežs – Latvijas nacionālā bagātība* (Zigurds Saliņš, 2002).

8.3. Kokapstrādes katedra

Kokapstrādes katedras pirmsākums attiecināms uz 1920. gadu, kad Latvijas Lauksaimniecības fakultātes mežkopības nodaļā kā studiju priekšmets bija meža tehnoloģija. Meža tehnoloģijas kursam bija divas daļas: ķīmiskā meža tehnoloģija un mehāniskā meža tehnoloģija. Mehāniskā meža tehnoloģija, kurā ietilpa kokapstrāde un koksnes zinātne, kopā ar ķīmisko meža tehnoloģiju veidoja Meža tehnoloģijas katedru. Šī katedra pastāvēja līdz 1955. gadam, t.sk. no 1939. gada Mežsaimniecības fakultātes sastāvā. No 1955. gada tās nosaukums bija Meža ekspluatācijas un tehnoloģijas katedra. 1978. gadā katedru sadalīja divās – Meža ekspluatācijas un Kokapstrādes tehnoloģijas katedrās – gadā Kokapstrādes tehnoloģijas katedru pārdēvēja par Kokapstrādes katedru, kā to sauc arī tagad.

12. tabula

Katedras vadītāji

Gadi	Katedras nosaukums	Katedras vadītājs
1920-41	Meža tehnoloģijas	Arvīds Kalniņš
1944-55	Meža tehnoloģijas	Roberts Liepiņš
1941-44	Meža ekspluatācijas un tehnoloģijas	Arvīds Kalniņš

1955-60	Meža ekspluatācijas un tehnoloģijas	Arvīds Kalniņš
1960-63	Meža ekspluatācijas un tehnoloģijas	Andrejs Rozēns
1963-75	Meža ekspluatācijas un tehnoloģijas	Pēteris Zaķis
1975-78	Meža ekspluatācijas un tehnoloģijas	Voldemārs Kozuliņš
1978-85	Kokapstrādes tehnoloģijas	Voldemārs Kozuliņš
1985-90	Kokapstrādes tehnoloģijas	Henns Tuherms
1990-91	Kokapstrādes tehnoloģijas	Andrejs Domkins
1991-95	Kokapstrādes	Henns Tuherms
kopš 1995	Kokapstrādes	Henns Tuherms

Katedrā strādāja: profesori Arvīds Kalniņš, Ēriks Miķītis; docenti: Juris Emsiņš, Vera Kaļņina, Leons Kokins, Roberts Liepiņš, Fricis Neilands-Leinerts, Vilis Ošs, Andrejs Rozēns, Jānis Svarāns, Jānis Staprāns, Jānis Vitoliņš, Pēteris Zaķis; vecākie pasniedzēji, asistenti: Līga Bībere, Anda Būmane, Jānis Buļs, Tenis Dārziņš, Pēteris Jaunozols, Vilnis Kazāks, Pēteris Lūkins, Jānis Mārciņš, Georgs Neilands, Sergejs Poišs, Oskars Stankus, Indulis Zeltiņš, Dainis Žvingulis.

Patreiz katedrā strādā profesori: Kārlis Rocēns, Arnis Treimanis, Henns Tuherms; asoc. prof. Andrejs Domkins; docenti Ivars Akerfelds, Kārlis Būmanis, Voldemārs Kozuliņš, Valentīns Pušinskis, Voldemārs Skrupskis, Jānis Šmits; lektori: Akvilina Ruško, Laimonis Kūliņš; asistenti Mareks Arbidāns, Ulvis Miončinskis, Gints Priedkalns, Uldis Ruks.

Studiju priekšmeti: kokapstrādes tehnoloģijas pamati, kokapstrādes mašīnas un instrumenti, koksnes hidroterimiskā apstrāde, zāģmateriālu ražošana, koka izstrādājumu ražošana, koksnes un koksnes materiālu apdare, pneimotransports kokapstrādē (arī rūpnīcas iekšējais transports), ievads specialitātē (visi kopš 1978), koka pamatkonstrukcijas (kopš 1995), koka būvkonstrukcijas (kopš 1998), tehniskā mērīšana kokapstrādē (kopš 1995), koksnes ķīmiskās tehnoloģijas (kopš 1998), kokapstrādes ražotņu projektēšana (1978-85, kopš 1999), kokapstrādes tehnoloģisko procesu modelēšana un optimizācija (kopš 1988). Studiju

priekšmets – līmēto materiālu un plātņu ražošanas tehnoloģija (no 1978) 1996 tika sadalīts 3 atsevišķos priekšmetos: līmes un koksnes līmēšana, saplākšņu ražošana un koksnes plātņu ražošana. Studiju priekšmeti maģistrantūrā: meža politika (kopš 1993), koksnes zinātnes speckurss (kopš 1995), Eiropas Savienības meža nozares stratēģija (kopš 1999).

Nozīmīgākie pētniecības darba virzieni: Latvijas galveno koku sugu koksnes kompleksā un perspektīvā izvērtēšana (Arvīds Kalniņš, Jānis Svarāns, Voldemārs Kozuliņš, Valentīns Pušinskis, Henns Tuherms, Laimonis Kūliņš, kopš 1949), kokzāģēšanas tehnoloģisko procesu pilnveidošana un racionālie zāģēšanas režīmi (Jānis Svarāns, Ēriks Miķītis, Voldemārs Kozuliņš, Anda Būmane, kopš 1955), koksnes modifikācijas problēmu pētījumi (Arvīds Kalniņš, Pēteris Zaķis, Jānis Vītoliņš, Voldemārs Kozuliņš, Voldemārs Skrupskis, Henns Tuherms, Laimonis Kūliņš, 1955-90), koksnes hidrotermiskās apstrādes procesu pilnveidošana (Ēriks Miķītis, Leons Kokins, Jānis Staprāns, Ivars Akerfelds, kopš 1959), finieru lobīšanas pētījumi un finieru kvalitātes paaugstināšana (Leons Kokins, Valentīns Pušinskis, Voldemārs Skrupskis, 1965-95), kokapstrādes darbmašīnu un instrumentu konstrukciju pilnveidošana, gateru ar atvirzes mehānismu konstrukciju radīšana un ieviešana sērijveida ražošanā (Ēriks Miķītis, Henns Tuherms, 1966-90), koksnes plātņu un mēbeļu apdares procesu pilnveidošana (Jānis Vītoliņš, Jānis Šmits, kopš 1975), mēbeļu konstrukciju pilnveidošana (Vilnis Kazāks, Andrejs Domkins, kopš 1980), meža politikas pētījumi un Latvijas meža politikas izstrāde (Henns Tuherms, Lelde Vilkrīste, Ilze Silamiķele, kopš 1993).

Sarakstītas mācību grāmatas: *Koksnes zāģējamās mašīnas un zāģi* (Jānis Svarāns, Ēriks Miķītis, Jānis Kaņepājs, 1950), *Zāģbaļķu pareiza uzglabāšana un pārstrādāšana zāģmateriālos* (Jānis Svarāns, 1956), *Zāģbaļķu un zāģmateriālu braķēšana* (Jānis Svarāns, 1958), *Zāģmateriālu uzglabāšana* (Jānis Svarāns, 1963), *Kokzāģēšanas tehnoloģija un ekonomika* (Jānis Cīrulis, Jānis Svarāns, Henns Tuherms, 1968), *Finieru un saplākšņu ražošana* (Leons Kokins, 1971), *Koka izstrādājumu un mēbeļu apdares tehnoloģija* (Jānis Vītoliņš, 1974), *Kokapstrādes instrumenti* (Henns Tuherms, 1983), *Koksnes hidrotermiskā apstrāde un konservēšana* (Leons Kokins, Jānis Staprāns, 1984), *Zāģmateriālu ražošana* (Voldemārs Kozuliņš, Henns Tuherms, 1992).

8.4. Darba vides katedra

1967. gadā Mežsaimniecības fakultātei piedalīja jaunorganizēto Civilās aizsardzības katedru (1967-89). 1989. gadā no Lauksaimniecības mehanizācijas fakultātes (tagad Tehniskā

fakultāte) uz Mežsaimniecības fakultāti pārskaitīja daļu no Darba aizsardzības (1967-89) katedras. Apvienojot pēc pārskaitīšanas Civilās aizsardzības katedru un Darba aizsardzības katedru izveidoja Cilvēka aizsardzības katedru (1989-94). Šo katedru 1994. gadā pārdēvēja par Darba vides katedru. Jaunais katedras nosaukums bija vairāk atbilstošs katedras disciplīnu tematikai.

Civilās aizsardzības katedras vadītāji bija: Ivans Seņnikovs (1967-89) un Genādijs Moskvins (1989).

Cilvēka aizsardzības katedru Mežsaimniecības (no 1991.g. Meža) fakultātē vadīja: Genādijs Moskvins (1989-90), Osvalds Plēpis (1991-93), Arnolds Šķēle (1993-94).

Darba vides katedras vadība: Arnolds Šķēle (1994-99), Zigurds Beķeris (kopš 1999).

Katedrā strādāja profesori: Genadijs Moskvins, Osvalds Plēpis, Arnolds Šķēle, Ingolfs Žukovskis; lektori: Ivars Kalvītis, Pāvels Kims, Vladimirs Kričko, Ernests Mitrevics.

2004. gadā katedrā strādā docenti: Zigurds Beķeris, Jānis Staša, Daina Kanaška; asistenti: Daina Kudiņa, Juris Jurēvics.

Studiju priekšmeti: civilā aizsardzība (1961-94), darba aizsardzība (kopš 1967), padomju tiesības (1967-89), ģimenes pamati (kopš 1990), veselīgs dzīvesveids (1990-93), cilvēka aizsardzība (kopš 1994), ergonomika (kopš 1995), cilvēks ārkārtējās situācijās (kopš 1995), ražošanas psiholoģija (kopš 1995).

Nozīmīgākie pētniecības darba virzieni: nelaimes gadījumu kodēšana (Valdis Dzelde, 1972-87), darba drošība lauksaimniecībā (Valdis Dzelde, 1973-89), mazvērtīgās koksnes pārstrāde (Jānis Staša, kopš 1978), intelektuālās automatiskās mērīšanas sistēmas (Genadijs Moskvins, kopš 1988), mākslīgā intelekta pielietošana lauksaimniecībā (Genadijs Moskvins, kopš 1988), lauksaimniecība ārkārtējās situācijās (Ivans Seņnikovs, Jānis Švarcbahs, Ivars Kalnītis, Jānis Staša, Zigurds Beķeris, kopš 1984), nelaimes gadījumu cēloņi (Arnolds Šķēle, Jānis Staša, Ernests Mitrevics, kopš 1994), biodegvielu iegūšana un izmantošana (Arnolds Šķēle, kopš 1996).

Sarakstītas mācību grāmatas: *Darba aizsardzība lauksaimniecībā* (Valdis Dzelde, Atrūrs Gružāns, Jānis Svarāns, Pēteris Mucinieks, Jānis Zvaigzne, Valdis Līdaka, 1973).

9. MEŽA FAKULTĀTES DOCĒTĀJI

(1939 – 2004)

AIRE Andris, mežsaimniecības inženieris.

Dzimis 1948. gada 3. februārī Rīgā.

Beidzis LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1970. gadā.

Strādājis LLA no 1983. līdz 1994. gadam. Lauksaimniecības zinātņu kandidāts (1977), Dr. silv. (1992).

Pētījis mežu hidroloģiju un zemju kultūrtehniku.

AKERFELDS Ivars, kokapstrādes inženieris, Kokapstrādes katedras docents.

Dzimis 1968. gada 5. jūlijā Kuldīgas rajona Skrundā.

Beidzis LLU Meža fakultāti 1993. gadā.

Strādā LLU kopš 1996. gada: asistents (1996), Mag. sc. ing. (1996), lektors (1999), docents (2003).

Pētījis koksnes hidrotermisko apstrādi, koksnes aizsardzību un konservēšanu.

ARBIDĀNS Mareks, Kokapstrādes katedras asistents.

Dzimis 1976. gada 19. maijā.

Beidzis LLU Pārtikas tehnoloģijas fakultāti 1998. gadā, B. paed.

Strādā LLU kopš 2000. gada: asistents.

AVOTIŅŠ-PAVLOVS Kārlis, mežkopis.

Dzimis 1892. gadā, miris - ?

Beidzis Sibīrijas Lauksaimniecības un mežkopības institūtu 1927. gadā.

Strādājis LLA no 1945. līdz 1957. gadam, docents.

Pētījis mežu atjaunošanu.

ĀBELTIŅA Ginta, mežsaimniecības inženiere, Mežkopības katedras asistente.

Dzimusī 1978. gada 18. oktobrī Kuldīgā.

Beigusi LLU Meža fakultāti 2002. gadā, B. silv.

Strādā LLU kopš 2002. gada: asistente.

BANDERS Verners, inženieris mežkopis.

Dzimis 1920. gada 3. martā KPFSR Samaras apgabalā.

Beidzis LLA Mežsaimniecības fakultāti 1947. gadā.

Strādājis LLA no 1945. līdz 1993. gadam: lauksaimniecības zinātņu kandidāts (1964), Dr. silv. (1992), Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultātes dekāns (1965 – 1968).

Pētījis Karēlijas bērzu izcelsmi un ieaudzēšanu Latvijā.

BEĶERIS Zigurds, diplomēts zootehniķis, Darba vides katedras docents.

Dzimis 1941. gada 13. maijā Stučkas rajona Zalves ciemā.

Beidzis LLA Zootehnikas fakultāti 1965. gadā.

Strādā LLA (LLU) kopš 1977. gada: vecākais pasniedzējs (1977), docents (1982), lauksaimniecības zinātņu kandidāts (1974), Dr. agr. (1992).

BĪBERE Līga, inženiere kokapstrādes tehnoloģe.
Dzimumsi 1952. gada 13. oktobrī Cēsīs.
Beigusi LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1975. gadā.
Strādājusi LLA no 1979. līdz 1980. gadam: Kokapstrādes tehnoloģijas katedras asistente.

BIŅIS Jānis, ģeodēzists.
Dzimis 1897. gadā, miris 1962. gadā.
Beidzis LU Inženierzinātņu fakultātes Kultūrtehnikas nodaļu 1927. gadā.
Strādājis LLA no 1940. gada: profesors un Ģeodēzijas katedras vadītājs. No 1946. gada Mežsaimniecības fakultātes dekāns, Zemes ierīcības, hidromeliorācijas un mežtehnikas fakultāšu apvienotā dekanāta dekāns (1947-1950), prof. Dr. sc. ing.
Pētījis zemes garozas vertikālo kustību intensitāti Baltijas jūras piekrastē, izmantojot ilggadīgus jūras līmeņa novērojumus Baltijas jūrai pieguļošajās valstīs. Ģeodēzijas mācību grāmatu autors, viens no LLA Zinātnisko rakstu redaktoriem.

BLIJA Teodors, mežsaimniecības inženieris, Mežkopības katedras lektors.
Dzimis 1953. gada 20. maijā Iecavā.
Beidzis LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1976. gadā.
Strādā LLA (LLU) kopš 1976. gada: asistents (1993), Mag. silv. (1996), lektors.
Pētījis mašīnu pielietošanu dažādās meža atjaunošanas tehnoloģijās un biofizikālo anomāliju ietekmi uz kokaugiem.

BUMBURA Milda, bioloģe botāniķe.
Dzimumsi 1919. gadā, mirusi 1981. gadā.
Beigusi LVU Bioloģijas fakultāti 1949. gadā.
Strādājusi LLA no 1951. līdz 1981. gadam: vecākā pasniedzēja.
Pētījusi Latvijas floru, ārstniecības augus, augu morfoloģiju un anatomiju.

BUŠKEVICS Juris, mežsaimniecības inženieris.
Dzimis 1962. gada 24. oktobrī Jelgavā.
Beidzis LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1985. gadā.
Strādājis LLA (LLU) no 1985. līdz 1999. gadam: Mag. silv. (1995), lektors (1994).
Pētījis Latvijas privāto mežu apsaimniekošanu.

BŪMANE Anda (dzim. Avotiņa), kokapstrādes inženiere.
Dzimumsi 1964. gada 24. decembrī Jelgavā.
Beigusi LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1988. gadā.
Strādājusi LLA (LLU) kopš 1988. gada: Mag. sc. ing. (1996), lektore (1996).
Pētījusi kokapstrādi Latvijā.

BŪMANIS Kārlis, inženieris mehāniķis, Kokapstrādes katedras docents.
Dzimis 1965. gada 1. februārī Rīgā.
Beidzis LLA Lauksaimniecības mehanizācijas fakultāti 1988. gadā.
Strādā LLA (LLU) kopš 1988. gada: Mag. sc. ing. (1992), lektors (1992), docents.
Pētījis kokapstrādi Latvijā, veicis makroekonomiskos pētījumus par nozari.

CINOVSKIS Raimonds, inženieris mežkopis.
Dzimis 1930. gada 21. augustā Liepājā.

Beidzis LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1956. gadā.
Strādājis LLA no 1954. līdz 1958. gadam: Botānikas katedras asistents.

CĪRULIS Jānis, inženieris mežkopis.

Dzimis 1907. gadā, miris 2002. gadā.

Beidzis LU Lauksaimniecības fakultātes Mežkopības nodaļu 1938. gadā.

Strādājis LLA no 1947. līdz 1983. gadam: asistents (1947), vecākais pasniedzējs (1950), lauksaimniecības zinātņu kandidāts (1953), docents (1955), Dr. silv. (1992).

Pētījis bērzu izplatību un saimniecisko nozīmi Latvijā.

DAMBERGA Regīna, bioloģe botāniķe.

Dzimusi 1934. gadā, mirusi 1991. gadā.

Beigusi LVU Bioloģijas fakultāti 1958. gadā.

Strādājusi LLA no 1958. līdz 1991. gadam: bioloģijas zinātņu kandidāte (1970), docente (1978).

Pētījusi kultivēto graudzāļu bioloģiskās īpašības un Latvijas dabas rezervātu floru.

DAMBĪTIS Ādolfs, mežsaimniecības inženieris.

Dzimis 1909. gada 7. maijā Rīgas apriņķa Krimuldas pagastā.

Beidzis JLA Mežsaimniecības fakultāti 1948. gadā.

Strādājis LA no 1948. līdz 1956. gadam: Mežkopības katedras asistents.

DĀRZIŅŠ Tenis, inženieris mežkopis.

Dzimis 1927. gadā, miris 1997. gadā.

Beidzis LLA Mežsaimniecības fakultāti 1951. gadā.

Strādājis LLA no 1951. līdz 1960. gadam: asistents.

Pētījis koksnes presēšanu.

DOMKINS Andrejs, kokapstrādes inženieris, Kokapstrādes katedras asociētais profesors.

Dzimis 1957. gada 31. augustā Jelgavā.

Beidzis LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1980. gadā.

Strādā LLA (LLU) kopš 1980. gada: Mag. sc. ing. (1993), asociētais profesors (2002).

DREIMANIS Andrejs, inženieris – mežkopis, Mežkopības katedras profesors.

Dzimis 1941. gada 3. jūnijā Rīgas apriņķa Ikšķiles pagastā.

Beidzis LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1965. gadā, aspirantūru 1970. gadā.

Strādā LLA (LLU) kopš 1971. gada: lauksaimniecības zinātņu kandidāts (1972), Dr. silv. (1992), asociētais profesors (1998), profesors (2003), Mežkopības katedras vadītājs kopš 2003. gada.

Pētījis priedes un egles sējeņu audzēšanu plēves seguma siltumnīcās, ģenētiski augstvērtīgu sēkļu ražošanu priežu plantācijās.

DRĒSKA Andris, mežizstrādes inženieris, Meža izmantošanas katedras asociētais profesors.

Dzimis 1938. gada 6. jūnijā Jelgavas rajona Kroņaucē.

Beidzis LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1964. gadā.

Strādā LLA (LLU) kopš 1985. gada: Dr. ing. (1992), Meža ekspluatācijas (izmantošanas) katedras docents, asociētais profesors, katedras vadītājs (1995 – 2003).

DUBROVSKIS Dagnis, inženieris mežkopis, Meža izmantošanas katedras docents.
Dzimis 1973. gada 28. aprīlī.
Beidzis LLU Meža fakultāti 1996. gadā.
Strādā LLU kopš 1999. gada: asistents, Mag. silv. (2000), lektors (2001), docents (2003).
Meža fakultātes dekāns kopš 2003. gada.
Pētījis meža apsaimniekošanas plānošanu, meža resursu ekonomiku.

EICHE Vilis, inženieris mežkopis.
Dzimis 1903. gadā, miris 1991. gadā.
Beidzis LU Lauksaimniecības fakultātes Mežkopības nodaļu 1928. gadā.
Strādājis JLA no 1939. līdz 1944. gadam: mežzinātņu doktors (1966), profesors (1966).
Pētījis vides un iedzimtības lomu priežu selekcijā.

EMSINŠ Juris, inženieris tehnologs.
Dzimis 1936. gada 31. oktobrī Rīgā.
Beidzis LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1960. gadā.
Strādājis LLU no 1991. līdz 1992. gadam: docents (1991).

GAILĪTIS Laimonis, dabaszinātnieks.
Dzimis 1885. gadā, miris - ?.
Beidzis Petrogradas Universitātes Fizikas un matemātikas fakultāti 1915. gadā, LU Matemātikas un dabaszinātņu fakultāti 1932. gadā.
Strādājis JLA no 1939. līdz 1940. gadam: docents (1939).
Pētījis meža kaitēkļus, to izplatību un apkarošanu.

GAISS Uldis, inženieris mežkopis, Meža izmantošanas katedras lektors.
Dzimis 1973. gada 14. jūnijā.
Beidzis LLU Meža fakultāti 1998. gadā.
Strādā LLU kopš 2003. gada: lektors, Mag. silv.
Pētījis augošu koku kvalitātes noteikšanu.

GALENIEKS Pauls, botāniķis.
Dzimis 1891. gadā, miris 1962. gadā.
Beidzis Rīgas Politehnisko institūtu 1917. gadā.
Strādājis JLA: docents un profesors (1939), Botānikas katedras vadītājs, LLA rektors (1940), Dr. biol., Botānikas katedras vadītājs (paralēli LU Bioloģijas fakultātes dekāns).

GASINŠ Ludvigs, inženieris mežkopis.
Dzimis 1908. gadā, miris 2001. gadā.
Beidzis LLA Mežsaimniecības fakultāti 1948. gadā.
Strādājis LLA no 1953. līdz 1982. gada: tehnisko zinātņu kandidāts (1963), docents (1965), Dr. ing. (1992).
Pētījis meža augšņu apstrādi.

GEIPELIS Arnis, inženieris mežkopis.
Dzimis 1928. gada 12. februārī Rīgā.
Beidzis LLA Neklātienes fakultāti 1962. gadā.
Strādājis LLA no 1952. līdz 1984. gadam: asistents.

Pētījis meža augšņu apstrādi.

GERTNERS Arnis, mežsaimniecības inženieris.

Dzimis 1946. gada 17. oktobrī Limbažu rajona Viļķenes ciemā.

Beidzis LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1972. gadā.

Strādājis LLA no 1971. līdz 1982. gadam: asistents.

Pētījis mežizstrādes darbu mehanizāciju un tehnoloģiju.

GRĪNFELDE Gunta (dzim. Liepiņa), inženiere mežkope.

Dzimumsi 1930. gadā, mirusi 1998. gadā.

Beigusi LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1956. gadā.

Strādājusi LLA no 1963. līdz 1984. gadam: asistente.

Pētījusi retināšanas cirtē izcērtamo koku parametrus.

GRĪNFELDS Alfons, inženieris mežkopis, Meža izmantošanas katedras profesors.

Dzimis 1933. gada 16. jūnijā Valmieras rajona Naukšēnu pagastā.

Beidzis LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1956. gadā.

Strādā LLA (LLU) kopš 1962. gada: asistents (1962), vecākais pasniedzējs (1964), docents (1969), tehnisko zinātņu kandidāts (1971), Dr. ing. (1992), profesors (1986), Meža fakultātes dekāns (1968 – 1993), Meža taksācijas un mežsaimniecības organizācijas katedras vadītājs (1971 – 1985), Latvijas Nopelniem bagātais izglītības darbinieks (1988), LLMZA loceklis (1992).

Pētījis mežsaimniecības un mežizstrādes ekonomiku.

INDĀNS Rūdolfs, inženieris mežkopis.

Dzimis 1905. gadā, miris 1987. gadā.

Beidzis LU Lauksaimniecības fakultātes Mežkopības nodaļu 1938. gadā.

Strādājis JLA no 1939. līdz 1944. gadam, LLA no 1945. līdz 1949. gadam: vecākais pasniedzējs (1948).

Pētījis mežizstrādes darbarīkus un to apkopes, pārvietojamo elektrostaciju darbināšanu mežā.

INDRIKSONS Aigars, mežsaimniecības inženieris, Mežkopības katedras asistents.

Dzimis 1972. gadā.

Beidzis LLU Meža fakultāti 1996. gadā.

Strādā LLU kopš 2001. gada: asistents, Mag. silv. (1998).

Pētījis meža augsnes, botāniku.

JANSONS Jānis, mežsaimniecības inženieris.

Dzimis 1941. gada 23. martā Liepājā.

Beidzis LLA Mežsaimniecības un mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1968. gadā.

Strādājis LLA no 1968. līdz 1979. gadam: Augu aizsardzības katedras vecākais laborants (1968 – 1969), asistents (1969), aspirants (1969 – 1972), stundu pasniedzējs (1974 – 1975), Mežkopības katedras asistents (1975 – 1979).

JANSONS Nikolajs, inženieris ķīmiķis.

Dzimis 1910. gadā, miris 1997. gadā.

Beidzis LU Ķīmijas fakultāti 1941. gadā.

Strādājis JLA: Meža tehnoloģijas katedras asistents (1941 – 1944), LLA: Organiskās ķīmijas katedras vadītājs (1944 – 1955), docents (1948 – 1992), docents emeritus (1995 – 1997).

Pētījis koksnes gadskārtu ķīmisko sastāvu. Izstrādājis oriģinālu šķidrā lopbarības rauga ražošanas tehnoloģiju un aparāturu.

JAUDZEME Valentīna, biologe botāniķe.

Dzimusi 1916. gadā, mirusi 1985. gadā.

Beigusi LVU Bioloģijas fakultāti 1951. gadā.

Strādājusi LLA no 1951. līdz 1971. gadam: asistente.

Pētījusi Latvijas floru, augu morfoloģiju, anatomiju un sistemātiku.

JAUNOZOLS Pēteris, mācīts mežkopis.

Dzimis 1910. gada 10. augustā Rīgā, miris - ?.

Beidzis JLA 1939. gadā.

Strādājis LLA no 1945. līdz 1946. gadam: Meža tehnoloģijas katedras asistents.

JUREVICS Juris, mežsaimniecības inženieris, Darba vides katedras asistents.

Dzimis 1977. gada 25. martā Bauskā.

Beidzis LLU Meža fakultāti 1999. gadā.

Strādā LLU kopš 2000. gada: asistents, Mag. silv. (2003).

KALNIŅA Vera, inženiere ķīmiķe.

Dzimusi 1911. gada 4. februārī, mirusi - ?.

Beigusi LVU Ķīmijas fakultāti.

Strādājusi LLA no 1945. līdz 1955. gadam: Meža ekspluatācijas un tehnoloģijas katedras docente.

KALNIŅŠ Arvīds, koksnes ķīmiķis.

Dzimis 1894. gadā, miris 1981. gadā.

Beidzis RPI Ķīmijas nodaļu 1916. gadā.

Strādājis JLA un LLA no 1920. līdz 1961. gadam: profesors (1931), Dr. agr., LPSR Nopelniem bagātais zinātnes darbinieks (1945), LPSR ZA īstenais loceklis (1951).

Pētījis atsveķošanu, koksnes tehnoloģiskās īpašības, meža un koksnes tehnoloģiju, koksnes mehānisko apstrādi un plastificēšanu, ārstniecības preparātu sintēzi, skuju vitamīnmiltu ražošanu.

KALNĪTIS Ivars, inženieris hidrotehniķis.

Dzimis 1943. gada 11. janvārī Liepājā.

Beidzis LLA Hidromeliorācijas fakultāti 1969. gadā.

Strādājis LLA: Civilās aizsardzības (Darba vides) katedras asistents un vecākais pasniedzējs (1981 – 1991), Mag. sc. ing. (1992).

KALVĀNS Modris, mežsaimniecības inženieris, Mežkopības katedras asistents.

Dzimis 1968. gada 26. decembrī Siguldā.

Beidzis LLU Meža fakultāti 1996. gadā.

Strādā LLU kopš 1999. gada: asistents.

KANAŠKA Daina, inženiere mehāniķe, Darba vides katedras docente.

Dzimusi 1961. gada 12. oktobrī Jelgavā.

Beigusi LLA Lauksaimniecības mehanizācijas fakultāti 1984. gadā.

Strādā LLA (LLU) kopš 1985. gada: asistente, tehnisko zinātņu kandidāte (1991), lektore (1992), docente (1993), Dr. sc. ing. (1993).

KAZĀKS Vilnis, kokapstrādes inženieris tehnologs.

Dzimis 1941. gada 20. septembrī Valkas rajonā.

Beidzis LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1972. gadā.

Strādājis LLA no 1975. līdz 1979. gadam, no 1983. līdz 1987. gadam, no 1989. līdz 1991. gadam: vecākais pasniedzējs (1995), Dr. sc. ing. (1992).

KOKINS Leons, kokapstrādes inženieris tehnologs.

Dzimis 1932. gada 14. jūnijā Daugavpils apriņķa Naujenes pagastā.

Beidzis LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1957. gadā.

Strādājis LLA (LLU) no 1960. līdz 1993. gadam: tehnisko zinātņu kandidāts (1975), docents (1979), Dr. ing. (1992).

Pētījis koksnes žāvēšanu, saplākšņu ražošanas tehnoloģiju, apaļkoku tilpuma noteikšanu.

KOĻČS Jānis, inženieris tehnologs.

Dzimis 1958. gada 21. decembrī Ludzas rajonā.

Beidzis LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1982. gadā.

Strādājis LLA no 1982. līdz 1984. gadam: Meža ekspluatācijas katedras asistents.

KOZULIŅŠ Voldemārs, mežizstrādes un kokapstrādes inženieris tehnologs, Kokapstrādes katedras docents.

Dzimis 1933. gada 28. maijā Rēzeknes apriņķa Atašienes pagastā.

Beidzis LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1957. gadā, Neklātienu nodaļu 1963. gadā, aspirantūru 1971. gadā.

Strādā LLA (LLU) kopš 1957. gada: tehnisko zinātņu kandidāts (1971), docents (1974), Dr. sc. ing. (1992).

Pētījis kokzāģēšanas produkcijas kvalitāti un tās uzlabošanu.

KUDIŅA Daina, ekonomiste, Darba vides katedras asistente.

Dzimumsi 1956. gada 25. maijā.

Beigusi LLU Ekonomikas fakultāti 1993. gadā.

Strādā LLU kopš 2002. gada: asistente.

KŪLIŅŠ Laimonis, kokapstrādes inženieris, Kokapstrādes katedras lektors.

Dzimis 1942. gada 1. jūnijā Jelgavā.

Beidzis LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1968. gadā.

Strādā LLA (LLU) kopš 1965. gada: lektors (1998), Mag. sc. ing. (1992).

Pētījis koksnes racionālu izmantošanu, plātņu materiālu dekoratīvo un ekspluatācijas īpašību uzlabošanas iespējas.

KUNDZIŅŠ Arturs, inženieris mežkopis.

Dzimis 1897. gadā, miris 1994. gadā.

Beidzis LU Lauksaimniecības fakultātes Mežkopības nodaļu 1928. gadā.

Strādājis JLA (LLA) kopš 1928. gada: lauksaimniecības zinātņu kandidāts (1949), lauksaimniecības zinātņu doktors (1969), profesors (1972).

Pētījis melnalkšņu augšanu un dabiskās atjaunošanās gaitu, alkšņu savstarpējo hibridizāciju un tās mežsaimniecisko nozīmi.

ĶEPĪTE Jana, ekonomiste, Meža izmantošanas katedras asistente.

Dzimusi 1971. gada 23. maijā.

Beigusi LLU Ekonomikas fakultāti 2000. gadā, B. oec.

Strādā LLU kopš 2000. gada: asistente.

LANGE Voldemārs, inženieris mežkopis.

Dzimis 1907. gadā, miris 1989. gadā.

Beidzis LU Lauksaimniecības fakultātes Mežkopības nodaļu 1933. gadā.

Strādājis JLA, LLA no 1939. līdz 1984. gadam: Botānikas katedras vadītājs (1944 – 1970), lauksaimniecības zinātņu kandidāts (1947), profesors (1975).

Pētījis dendroloģiju, kokaugu bioloģiju.

LIEPA Imants, inženieris mežkopis, Mežkopības katedras profesors.

Dzimis 1937. gada 18. februārī Tukumā.

Beidzis LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1963. gadā.

Strādā LLU kopš 1961. gada: bioloģijas zinātņu kandidāts (1968), bioloģijas zinātņu doktors (1976), Dr. habil. biol. (1992), profesors (1979), Valsts profesors (1998). Mežkopības katedras vadītājs (1990 – 2003), LLU Senāta priekšsēdētājs (kopš 1992. gada), LR 6. Saeimas deputāts (1995 – 1998).

Pētījis meža ekoloģiju, biometriju, meža taksāciju.

LIEPA Jānis, mežsaimniecības inženieris, Meža izmantošanas katedras asistents.

Dzimis 1973. gada 24. martā Jelgavā.

Beidzis LLU Meža fakultāti 2000. gadā.

Strādā LLU kopš 1999. gada: asistents.

LIEPA Juris, mežsaimniecības inženieris, Mežkopības katedras lektors.

Dzimis 1942. gada 9. augustā Jelgavas apriņķa Lielvircavas pagastā.

Beidzis LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1969. gadā.

Strādā LLA (LLU) kopš 1974. gada: Mag. silv. (1992), lektors (1993).

Pētījis meža kokaudzētavu augšņu agroķīmiskās īpašības, meža stādāmā materiāla izaudzēšanas agrotehniku.

LIEPIŅA Ligita (dzim. Prūse), inženiere mežkope.

Dzimusi 1931. gada 10. jūnijā Liepājā.

Beigusi LLA Mežsaimniecības fakultāti 1995. gadā.

Strādā LLA kopš 1995. gada: asistente (1955 – 1980), vecākā pasniedzēja (1980 – 1993), lektore (kopš 1993), Mag. silv. (1992).

Pētījusi savvaļas klinteņu sugu izplatību Latvijā, ārstniecības augus sausieņu mežos.

LIEPIŅŠ Ojārs, mežizstrādes inženieris.

Dzimis 1938. gada 19. jūnijā Jelgavā.

Beidzis LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1962. gadā, aspirantūru 1973. gadā.

Strādājis LLA no 1961. līdz 1970. gadam un no 1976. līdz 1986. gadam: tehnisko zinātņu kandidāts (1974), docents (1984), Dr. ing. (1992).

Pētījis kopšanas ciršu izpildes komplekso mehanizāciju.

LIEPIŅŠ Roberts, ķīmiķis.

Dzimis 1886. gadā, miris 1950. gadā.

Beidzis Bāzeles Universitātes Ķīmijas nodaļu 1912. gadā.

Strādājis JLA no 1939. līdz 1944. gadam: docents (1944).

Pētījis Latvijas koku tehniskās īpašības un veicis kokrūpniecības produktu analīzi.

LINARTS Leonards, inženieris mežkopis.

Dzimis 1936. gada 13. jūlijā Ilūkstes apriņķa Dunavas ciemā.

Beidzis LLA Mežsaimniecības fakultāti 1960. gadā.

Strādājis LLA (LLU) no 1980. līdz 1994. gadam: Meža taksācijas katedras vecākais pasniedzējs (1980 – 1992), lektors (1992 – 1994).

LĪPIŅŠ Leonards, inženieris mežkopis, Meža izmantošanas katedras profesors.

Dzimis 1940. gada 12. martā Rēzeknes apriņķa Sakstagala pagastā.

Beidzis LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1964. gadā.

Strādā LLA (LLU) kopš 1971. gada: tehnisko zinātņu kandidāts (1975), Dr. sc. ing. (1992), asociētais profesors (1998), profesors (2003), Meža fakultātes dekāns (1993 – 2003).

Pētījis kokmateriālu standartizāciju, kvalitāti, uzglabāšanu, uzmērīšanu.

LUGUZA Solveiga, inženiere mežkope, Mežkopības katedras asistente.

Dzimumsi 1981. gada 28. aprīlī Rīgā.

Beigusi LLU Meža fakultāti 2003. gadā, B. silv.

Strādā LLU kopš 2003. gada: asistente.

MANGALIS Imants, inženieris mežkopis.

Dzimis 1927. gadā, miris 2004. gadā.

Beidzis LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1952. gadā, aspirantūru – 1955. gadā.

Strādājis LLA (LLU) kopš 1956. gada: lauksaimniecības zinātņu kandidāts (1955), lauksaimniecības zinātņu doktors (1986), Dr. habil. silv. (1992), profesors in perpetuum (1993), profesors emeritus (1994), Mežkopības katedras vadītājs (1973 – 1990), LLMZA loceklis (1992).

Pētījis meža stādāmā materiāla izaudzēšanu, meža mākslīgās atjaunošanas agrotehniku un tehnoloģiju.

MARKUS Rūdolfis, inženieris mežkopis.

Dzimis 1895. gadā, miris 1984. gadā.

Beidzis LU Lauksaimniecības fakultātes Mežkopības nodaļu 1924. gadā.

Strādājis JLA no 1939. līdz 1944. gadam: Dr. mežz. (1936), profesors (1937).

Apbalvots ar 3. šķiras Lāčplēša Kara ordeni.

Pētījis nosusināšanas ietekmi uz priežu un egļu pieaugumiem purva augsnēs, mežsaimniecības rentabilitāti, meža tipoloģiju; sastādījis priežu un egļu raukuma un tilpuma tabulas.

MĀRCIŅŠ Jānis, inženieris tehnologs.

Dzimis 1944. gada 11. decembrī Madonas rajonā.

Beidzis LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1971. gadā.

Strādājis LLA no 1979. līdz 1982. gadam: Kokapstrādes tehnoloģijas katedras asistents, tehnisko zinātņu kandidāts (1977).

MIKĪTIS Ēriks, kokapstrādes inženieris tehnologs.

Dzimis 1906. gadā, miris 1972. gadā.

Beidzis Sibīrijas Mežtehnisko institūtu 1934. gadā.

Strādājis LLA no 1951. līdz 1962. gadam: tehnisko zinātņu kandidāts (1955), profesors.

Pētījis koksnes žāvēšanu un zāgmateriālu ražošanu.

MIONČINSKIS Ulvis, kokapstrādes inženieris, Kokapstrādes katedras asistents.

Dzimis 1974. gada 31. janvārī Rīgā.

Beidzis LLU Meža fakultāti 1999. gadā.

Strādā LLU kopš 2003. gada: asistents, Mag. sc. ing. (2002).

MUIŽARĀJA Ella (dzim. Klinklāva), agronome dārzkope.

Dzimusi 1921. gada 27. augustā Pjatigorskā.

Beigusi LLA Agronomijas fakultāti 1948. gadā.

Strādājusi LLA (LLU) no 1948. līdz 1994. gadam: lauksaimniecības zinātņu kandidāte (1970), Dr. agr. (1992), profesore (1989), profesore emeritus (1994), Botānikas katedras vadītāja (1970 – 1983).

Pētījusi zemeņu ziedu attīstību, Latvijas reto un aizsargājamo augu bioloģiju un izplatību, savvaļas augu genofonda aizsardzību.

MŪRNIEKS Pauls, inženieris mežkopis.

Dzimis 1905. gadā, miris 1995. gadā.

Beidzis LU Lauksaimniecības fakultātes Mežkopības nodaļu 1938. gadā.

Strādājis JLA (LLA) no 1939. līdz 1985. gadam: lauksaimniecības zinātņu kandidāts (1948), asistents (1939), docents (1945), Mežsaimniecības fakultātes dekāns (1944 – 1964), Meža taksācijas un mežsaimniecības organizācijas katedras vadītājs (1944 – 1971).

Pētījis baltalkšņu augšanas gaitu, smiltāju apmežošanu un nostiprināšanu.

NEILANDS-LEINERTS Fricis, inženieris mežkopis.

Dzimis 1906. gadā, miris - ?.

Beidzis LU Lauksaimniecības fakultātes Mežkopības nodaļu 1932. gadā.

Strādājis JLA (LLA) no 1939. līdz 1949. gadam: docents (1940).

OŠUPS Andris, mežizstrādes inženieris.

Dzimis 1971. gada 16. augustā.

Beidzis LLU Meža fakultāti 1994. gadā.

Strādājis LLU no 1996. līdz 1997. gadam: Meža ekspluatācijas katedras asistents, B. sc. ing.

OZOLIŅŠ Kārlis, inženieris mežkopis.

Dzimis 1899. gada 17. septembrī Lielvārdē, miris - ?.

Beidzis LU Lauksaimniecības fakultātes Mežkopības nodaļu 1938. gadā.

Strādājis LLA no 1953. līdz 1958. gadam: Meža tehnoloģijas katedras vecākais pasniedzējs.

OZOLS Valdis, agronoms.

Dzimis 1944. gada 22. janvārī Rīgā.

Beidzis LLA Agronomijas fakultāti 1970. gadā.
Strādājis LLA no 1968. līdz 1993. gadam: bioloģijas zinātņu kandidāts (1983), docents (1984), Dr. biol. (1992).
Pētījis rožu audzēšanas bioloģiju un tehnoloģiju zemstikla kultūrās, retās un aizsargājamās augu sugas.

PRIEDKALNS Gints, kokapstrādes inženieris, Kokapstrādes katedras asistents.
Dzimis 1995. gada 4. novembrī Valmierā.
Beidzis LLU Meža fakultāti 1999. gadā.
Strādā LLU kopš 2001. gada: asistents, Mag. sc. ing. (2001).

PRINCIS Rūdolfs, inženieris mežkopis.
Dzimis 1908. gadā, miris 1977. gadā.
Beidzis LLA Mežsaimniecības fakultāti 1947. gadā.
Strādājis LLA no 1945. līdz 1977. gadam: asistents (1945), vecākais pasniedzējs (1951), lauksaimniecības zinātņu kandidāts (1964), docents (1965).
Pētījis baltalkšņu un citu ātraudzīgo koku sugu izplatību, augšanas gaitu un saimniecisko nozīmi.

PURVGALIS Aivars, inženieris tehnologs, Meža izmantošanas katedras asociētais profesors.
Dzimis 1939. gada 24. novembrī Rīgā.
Beidzis LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1962. gadā.
Strādā LLA (LLU) kopš 1983. gada: tehnisko zinātņu kandidāts (1982), Dr. sc. ing. (1992), asociētais profesors (1998).
Pētījis funkcionālās vērtības pielietošanas iespējas kokapstrādes uzņēmumos.

PUŠINSKIS Valentīns, kokapstrādes inženieris tehnologs, Kokapstrādes katedras asociētais profesors.
Dzimis 1936. gada 5. oktobrī Liepājas rajona Apriķu ciemā.
Beidzis LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1960. gadā.
Strādā LLA (LLU) kopš 1969. gada: stundu pasniedzējs (1969), asistents (1974), vecākais pasniedzējs (1979), lektors (1995), Dr. sc. ing. (1992), docents (1996), asociētais profesors (1998).
Pētījis lobītā finiera kvalitāti, pielietojot ultraskaņas metoģi.

RASNACIS Mintauts, mežizstrādes inženieris tehnologs.
Dzimis 1960. gada 5. maijā Talsu rajona Dundagā.
Beidzis LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1983. gadā.
Strādājis LLU no 1983. līdz 1994. gadam: asistents.
Pētījis mežizstrādes tehnikas optimizēšanu.

ROCĒNS Kārlis, Kokapstrādes katedras Valsts profesors.
Dzimis 1939. gada 3. martā Rīgā.
Beidzis RTU Inženierzinātņu fakultāti 1963. gadā.
Strādā LLU kopš 1999. gada: Valsts profesors, dr. habil. sc. ing. (1992).

ROZE Ernests, inženieris mežkopis.
Dzimis 1895. gadā, miris 1968. gadā.

Beidzis LU Lauksaimniecības fakultātes Mežkopības nodaļu 1929. gadā.
Strādājis JLA no 1939. līdz 1944. gadam: Dr. mežz. (1943), ārkārtas profesors (1944).
Pētījis priežu sakņu un vainagu attiecības silos, koku sēkļu dīdzību un stādu attīstību mežā.

ROKJĀNIS Broņislavs, inženieris mežkopis.
Dzimis 1926. gada 8. septembrī Daugavpils apriņķa Jasmuižas pagastā.
Beidzis LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1952. gadā.
Strādājis LLA (LLU) no 1956. līdz 2003. gadam: lauksaimniecība zinātņu kandidāts (1958),
docents (1961), Dr. silv. (1992), docents emeritus (1994).
Pētījis baltalkšņu ieaudzēšanu oligotrofos apstākļos, barības vielu apriti egļu vērī un grīnī.

ROZENS Andrejs, inženieris mežkopis.
Dzimis 1902. gadā, miris 1984. gadā.
Beidzis LU Lauksaimniecības fakultātes Mežkopības nodaļu 1925. gadā.
Strādājis JLA (LLA) no 1939. līdz 1976. gadam: lauksaimniecības zinātņu kandidāts (1947),
docents (1941).
Pētījis koksnes mikro- un maksroskopisko uzbūvi, ežizstrādes darbarīku racionalizāciju.

RUKS Uldis, kokapstrādes tehnologs, Kokapstrādes katedras asistents.
Dzimis 1953. gada 9. jūnijā.
Beidzis LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1980. gadā.
Strādā LLU kopš 2003. gada: asistents.

RUŠKO Akvilīna, kokrūpniecības inženiere, Kokapstrādes katedras lektore.
Dzimumsi 1936. gada 9. maijā Ludzas rajonā.
Beigusi LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1959. gadā.
Strādā LLU kopš 1999. gada: asistente (1999), lektore (2000).

SAKSS Kārlis, mežsaimniecības inženieris.
Dzimis 1897. gadā, miris 1987. gadā.
Beidzis Ļeņingradas Mežtehnikas akadēmiju 1930. gadā.
Strādājis LLA no 1945. līdz 1976. gadam: lauksaimniecības zinātņu kandidāts (1945),
lauksaimniecības zinātņu doktors, Mežkopības katedras vadītājs.
Pētījis meža dabisko atjaunošanos, mežaudžu rekonstrukciju, kopšanas cirtes.

SALIŅŠ Staņislavs, inženieris mežkopis.
Dzimis 1906. gadā, miris 1992. gadā.
Beidzis LU Lauksaimniecības fakultātes mežsaimniecības nodaļu 1933. gadā.
Strādājis JLA: Mežkopības katedras asistents (1945 – 1949), vecākais pasniedzējs (1949 –
1951).
Pētījis lapegļu ieaudzēšanu Latvijā.

SALIŅŠ Zigurds, inženieris tehnologs, Meža izmantošanas katedras profesors.
Dzimis 1931. gada 23. oktobrī Rīgā.
Beidzis LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1955. gadā.
Strādā LLA (LLU) kopš 1953. gada: tehnisko zinātņu kandidāts (1967), Dr. sc. ing. (1992),
LLMZA loceklis (1992), profesors (1986), Ņujorkas ZA loceklis (1997), profesors emeritus
(1994), Meža izmantošanas katedras vadītājs (1978 – 1995).

Pētījis mežizstrādes tehnoloģijas optimizāciju, meža mašīnu ietekmi uz ekosistēmām, mežizstrādes vēsturi.

SARMA (ŠTEINERTS) Pauls, inženieris mežkopis.

Dzimis 1901. gadā, miris 1975. gadā.

Beidzis LU Lauksaimniecības fakultātes Mežkopības nodaļu 1928. gadā.

Strādājis JLA no 1939. līdz 1944. gadam, LLA no 1946. līdz 1961. gadam: lauksaimniecības zinātņu kandidāts (1947), docents (1945).

Pētījis meža taksāciju, meža tipoloģiju un dabas aizsardzību.

SAVEĻJEVS Aleksandrs, mežsaimniecības inženieris, Meža izmantošanas katedras lektors.

Dzimis 1956. gada 23. septembrī.

Beidzis LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1979. gadā.

Strādā LLU kopš 2003. gada: lektors, Dr. sc. ing. (1993).

SILAMIKELE Ilze, inženiere mežkope, Meža izmantošanas katedras lektore.

Dzimusi 1970. gada 3. jūnijā Jelgavā.

Beigusi LLU Meža fakultāti 1993. gadā.

Strādā LLU kopš 1994. gada: asistente, B. silv. (1994), lektore (1998).

SISENIS Linards, mežsaimniecības inženieris, Meža izmantošanas katedras asistents.

Dzimis 1980. gada 21. martā.

Beidzis LLU Meža fakultāti 2002. gadā.

Strādā LLU kopš 2003. gada: asistents.

SKUDRA Pēteris, inženieris mežkopis, Meža izmantošanas katedras docents.

Dzimis 1935. gada 7. septembrī Dobeles rajona Zebrenes pagastā.

Beidzis LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1962. gadā.

Strādā LLA (LLU) kopš 1976. gada: lauksaimniecības zinātņu kandidāts (1983), docents (1984), Dr. silv. (1992), Meža taksācijas katedras vadītājs.

Pētījis rūpnieciskā piesārņojuma ietekmi uz skujkoku augšanas gaiti, mežierīcības racionalizāciju, cirsmu fonda sagatavošanas vienkāršošanu.

STANKUS Oskars, inženieris tehnologs.

Dzimis 1949. gada 3. jūnijā Dobelē.

Beidzis LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1974. gadā.

Strādājis LLA no 1975. līdz 1982. gadam: Kokapstrādes katedras mācību laboratorijas vadītājs (1975 – 1976), Meža ekspluatācijas un tehnoloģijas katedras asistents (1976 – 1982).

STAPRĀNS Jānis, kokapstrādes inženieris, Kokapstrādes katedras docents.

Dzimis 1935. gada 16. martā Talsu apriņķa Laidzes pagastā.

Beidzis LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1958. gadā.

Strādā LLU kopš 1993. gada: tehnisko zinātņu kandidāts (1968), docents (1970), Dr. sc. ing. (1993).

Pētījis zāģmateriālu žāvēšanu.

STAŠA Jānis, mežsaimniecības inženieris, Darba vides katedras docents.

Dzimis 1945. gada 12. decembrī Valkas rajonā.

Strādā LLA (LLU) kopš 1976. gada: asistents (1976), vecākais pasniedzējs (1978), docents (2002).

STRAUPE Inga, bioloģe, bioloģijas un ķīmijas pasniedzēja, Mežkopības katedras docente.
Dzimusi 1961. gada 16. novembrī Jelgavā.

Beigusi LVU Bioloģijas fakultāti 1984. gadā.

Strādā LLA kopš 1986. gada: asistente (1986), Mag. biol. (1992), lektore (1996), docente (2002).

Pētījusi īpaši aizsargājamo augu biotopus.

SURNA Jānis, inženieris ķīmiķis.

Dzimis 1914. gada 29. jūnijā Rīgā.

Beidzis LVU Ķīmijas fakultāti 1948. gadā.

Strādājis LLA: Meža tehnoloģijas un ekspluatācijas katedras asistents. (1953).

SVARĀNS Jānis, inženieris mežkopis.

Dzimis 1908. gadā, miris 1986. gadā.

Beidzis JLA Mežsaimniecības fakultāti 1941. gadā.

Strādājis LLA no 1946. līdz 1975. gadam: docents (1965).

Pētījis kokzāģēšanas racionalizāciju, zāģmateriālu uzglabāšanu un žāvēšanu.

ŠĶĒLE Arnolds, inženieris mehāniķis.

Dzimis 1931. gada 10. septembrī Rīgā.

Beidzis LLA Mehanizācijas fakultāti 1955. gadā.

Strādājis LLA, LVU: asistents (1965 – 1968), vecākais pasniedzējs (1968), docents (1968), profesors (1990), Darba vides katedras vadītājs (1993 – 2002), Latvijas Lauksaimniecības mehanizācijas un enerģētikas ZPI (Ulbrokā) nodaļas vadītājs (1986 – 1989), Biogāzes asociācijas valdes un Enerģētikas patērētāju komitejas loceklis, LLMZA loceklis (1997). Tehnisko zinātņu kandidāts (1964), tehnisko zinātņu doktors (1989), Dr. habil. ing. (1992).

Pētījis lauksaimniecības enerģētiku un darba aizsardzību.

ŠMITS Jānis, kokapstrādes inženieris.

Dzimis 1939. gada 1. jūnijā Rīgā.

Beidzis LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1961. gadā.

Strādājis LLA (LLU) no 1988. līdz 1998. gadam: tehnisko zinātņu kandidāts (1976), docents (1988), Dr. sc. ing. (1992).

Pētījis koksnes apdares procesu pilnveidošanu.

TEIKMANIS Andrejs, mācīts mežkopis.

Dzimis 1877. gadā, miris 1956. gadā.

Beidzis JLA no 1939. līdz 1944. gadam: mežzinātņu Goda doktors (1942), profesors (1944). Apbalvots ar 3. šķiras Triju Zvaigžņu ordeni (1933), Francijas 3. šķiras Merite Agricola ordeni (1933).

Pētījis koksnes anatomisko uzbūvi, egļu un apšu trupī, meža statistiku, koktirdniecību, mežu nozīmi lauksaimniecībā.

TETERIS Herberts, inženieris mehāniķis.

Dzimis 1914. gada 15. aprīlī Rīgā.

Beidzis LVU Mehānikas fakultāti 1944. gadā.
Strādājis LLA no 1953. līdz 1957. gadam: Meža ekspluatācijas un tehnoloģijas katedras vecākais pasniedzējs.

Von TRENSEHE Nikolass, dabaszinātnieks.
Dzimis 1886. gadā, miris 1969. gadā.
Beidzis Leipcigas Universitāti 1913. gadā.
Strādājis JLA no 1939. līdz 1940. gadam.
Pētījis Latvijas putnus.

TRAPENCIERIS Zigmārs, mežizstrādes inženieris.
Dzimis 1968. gada 7. septembrī Kuldīgā.
Beidzis LLU Meža fakultāti 1993. gadā.
Strādājis LLU no 1996. līdz 1997. gadam: Meža ekspluatācijas katedras asistents.

TREIMANIS Arnis, inženieris ķīmiķis.
Dzimis 1940. gada 19. februārī.
Beidzis LVU Ķīmijas fakultāti 1963. gadā.
Strādā LLU kopš 1998. gada: Valsts profesors.

TUHERMS Hennis, kokapstrādes inženieris, Kokapstrādes katedras profesors.
Dzimis 1939. gada 6. septembrī Tallinā.
Beidzis LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1963. gadā.
Strādā LLA (LLU) kopš 1963. gada: tehnisko zinātņu kandidāts (1970), Dr. sc. ing. (1992), Dr. habil. ing. (1993), profesors (1993), valsts profesors (1998), Kokapstrādes katedras vadītājs (1985 – 1990 un kopš 1996), LLMZA loceklis (1991), Igaunijas Lauksaimniecības universitātes Goda doktors (1996).
Pētījis gateru konstrukcijas, augstākās izglītības organizāciju un pilnveidošanu.

ŪBELĪTIS Pēteris.
Dzimis 1910. gadā, miris -?.
Beidzis Daugavpils Valsts skolotāju institūtu 1931. gadā.
Strādājis LLA no 1946. līdz 1951. gadam: Botānikas katedras asistents.

VANDERS Kārlis, inženieris mežkopis.
Dzimis 1907. gadā, miris 1998. gadā.
Beidzis LLA Mežsaimniecības fakultāti 1952. gadā.
Strādājis LLA no 1945. līdz 1971. gadam: lauksaimniecības zinātņu kandidāts (1963), docents (1970), Dr. silv. (1992).
Pētījis Eiropas dižskābarža ieaudzēšanu Latvijā.

VASIĻEVSKIS Antons, mežizstrādes inženieris tehnologs, Meža izmantošanas katedras docents.
Dzimis 1930. gada 11. novembrī Daugavpils apriņķa Asūnes pagastā.
Beidzis LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1954. gadā, aspirantūru 1966. gadā, PSRS Centrālo patentzinību institūtu Maskavā 1971. gadā.
Strādā LLA (LLU) kopš 1980. gada: tehnisko zinātņu kandidāts (1967), docents (1980), Dr. sc. ing. (1992).

Pētījis sasmalcinātas koksnes ātržāvēšanu, mežizstrādes un mežizglītības vēsturi.

VĒVERIS Uldis, kokapstrādes inženieris tehnologs.

Dzimis 1961. gada 22. jūnijā.

Beidzis LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1987. gadā.

Strādājis LLA (LLU) no 1987. līdz 1995. gadam: Kokapstrādes tehnoloģijas katedras mācību laboratorijas vadītājs (1987 – 1991), vecākais pasniedzējs (1991 – 1992), lektors (1994 – 1995).

VĪTOLIŅŠ Jānis, kokapstrādes inženieris tehnologs

Dzimis 1927. gada 17. jūlijā Rīgā.

Beidzis LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1959. gadā.

Strādājis LLA (LLU) no 1960. līdz 1992. gadam: tehnisko zinātņu kandidāts (1970), docents (1975), Dr. sc. ing. (1992).

Pētījis koksnes tehnisko un ekspluatācijas īpašību uzlabošanu, mēbeļu necaurspīdīgās apdares tehnoloģijas pilnveidošanu.

ZAČIS Pēteris, inženieris mežkopis.

Dzimis 1917. gadā, miris 1975. gadā.

Beidzis LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1950. gadā.

Strādājis LLA no 1954. līdz 1975. gadam: docents (1966).

Pētījis plastificētas koksnes apstrādes režīmus un pielietošanu būvplātņu ražošanā.

ZARIŅŠ Juris, mežsaimniecības inženieris, Meža izmantošanas katedras asistents.

Dzimis 1970. gada 27. oktobrī.

Beidzis LLU Meža fakultāti 2002. gadā.

Strādā LLU kopš 2003. gada: asistents.

ZĀLĪTIS Pēteris, inženieris mežkopis, Mežkopības katedras profesors.

Dzimis 1937. gada 13. jūnijā.

Beidzis LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1960. gadā.

LZA korespondētājloceklis (1993), LLMZA loceklis (1992), Mežzinātņu nodaļas priekšsēdētājs, Latvijas Zinātnes padomes loceklis, LLU habilitācijas un promocijas padomes loceklis, Dr. habil silv.

ZEMĪTIS Nikolajs, inženieris mežkopis.

Dzimis 1890. gadā, miris 1977. gadā.

Beidzis LU Lauksaimniecības fakultātes Mežkopības nodaļu 1922. gadā.

Strādājis JLA no 1939. līdz 1944. gadam: profesors (1941).

Pētījis meža botāniku un medniecību.

ZELTIŅŠ Indulis, mežsaimniecības inženieris.

Dzimis 1918. gada 19. augustā.

Strādājis LLA no 1952. līdz 1961. gadam: Meža tehnoloģijas un meža ekspluatācijas katedras vecākais pasniedzējs.

ZOMMERS Jānis, mežsaimniecības inženieris.

Dzimis 1945. gada Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1964. gadā.

Strādājis LLA no 1969. līdz 1976. gadam: asistents.

ZVAIGZNE Jānis, inženieris mežkopis.

Dzimis 1927. gada 8. jūlijā Jelgavas apriņķa Lielaucē pagastā.

Beidzis LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1954. gadā.

Strādājis LLA no 1954. līdz 1993. gadam: asistents (1954 – 1965), vecākais pasniedzējs (1967 – 1992), lektors (1993).

Pētījis darba apstākļus Latvijas meliorācijas uzņēmumos.

ŽVINGULIS Dainis, kokapstrādes inženieris tehnologs.

Dzimis 1960. gada 14. martā Jelgavā.

Beidzis LLA Mežsaimniecības un mežtehnikas fakultāti 1983. gadā.

Strādājis LLA no 1983. līdz 1994. gadam: asistents (1983), lektors (1992), Mag. ing. (1992).

Sastādītājs atvainojas sabiedrībai par varbūtējām nepilnībām šajā personāliju sarakstā, jo:

1. LLU arhīvā un personāldaļā atrodamas ziņas par bijušajiem darbiniekiem, tikai sākot ar 1945. gadu.
2. Informācija par 1939. – 1944. gada Jelgavas Lauksaimniecības akadēmijā strādājošiem docētājiem iegūta galvenokārt aptauju ceļā, iztrūkstot ziņām par viņu varbūtējiem mūžībā aiziešanas gadiem un vietām.
3. Autors neuzskatīja par lietderīgu sarakstā iekļaut tās personas, kuras dažādās katedrās 1 – 2 studiju gadus strādājušas asistentu amatos uz līgumdarbu pamata.

Docents Dr. silv. Pēteris Skudra

10. Atsevišķu mežzinātnieku biogrāfijas Profesori

Bode Ādolfs (1806-1861). Studējis Berlīnes meža akadēmijā (1825-27). Krievijas ķeizarkārī mežkopības virsskolotājs, profesors (1841). Strād. virsmežzinis grāfa Medema Vecauces muižā (1828-30); Kurzemes guberņas virsmežziņa Manteifeļa sekretārs (1931-32); Kurzemes kūdras inspektors (1832-41); mežkopības virsskolotājs Jelgavas cildenajā ģimnāzijā (1836-41); Pēterburgas meža akadēmijas profesors (1841-57).

D. Handbuch zur Bewirtschaftung der Forsten in den deutschen Ostseeprovinzen Kurlands. Mitau, 1840.; Anleitung zum Torfbetrieb, Mitau, 1840.; Beiträge zur Würdigung des Forstwirtschaft in Rußland. St. Peterburg, 1856.

Dreimanis Andrejs (1941. 3. VI Rīgas apr., Ikšķiles pag. "Slankaiņos") – mežkopis, lauks.z.k. (1972), Dr.silv. (1992), kat.vad. kopš 2003, asociētais profesors (1998), prof. kopš 2003. Beidzis LLA Mežs. un mežtehn. fak. ar izcilību (1965) un aspirantūru (1970). Strād.

MPS "Kalsnava" (1965); Mežsaimn. un mežrūpn. ministrijas Kursu bāzē (1967) un kopš 1971.g. LLU Meža fakultātē. Pētījumi priedes un egles sējeņu audzēšanā plēves seguma siltumnīcās, ģenētiski augstvērtīgu sēklu ražošanā priežu plantācijās un mežaudžu ražībā Latvijas apstākļos.

D. Mežsaimniecības pamati. R., 1993. (līdzautors).

Drēska Andris (1936. 6. VI Jelgavas apr. Zaļenieku pag. Anutelēs) – mežsaimniecības inženieris, tehn.z.k. (1980), Dr.ing. (1992), asociētais profesors (1998), kat.vad. (1995-2003). Beidzis LLA mežs. un mežtehn. fak. (1964), L-jas Mežs. problēmu inst. aspirantūru (1976). Strād. Kokneses MRS (1964), Mežs. un mežrūpn. min-jā (1965-71), LLA Mežs. un Mežtehn. fak. (1972-73), L-jas Mežsaimn. problēmu ZPI (1974-84) un kopš 1985. LLU Meža fak. Pētījumi par darba ražīguma kāpināšanas iespējām kokmateriālu sagatavošanā galvenajās cirtēs un kokmateriālu lejasgala krautuvēs, meža ceļu tīkla attīstības perspektīvām un kokmateriālu izvešanas autotransporta optimizāciju.

D. Исследование технологических вариантов первичной обработки тонкомерных деревьев на нижних лесных складах. Ленинград, 1980; Mazapjoma meža darbi. Jelgava, 1995. (līdzaut.). 23 izgudrojumu līdzautors.

Galenieks Pauls (1891. 23. II Jelgavas apr. Rubas pag. Birzēs – 1962. 15. V Rīgā) – agronomis – botāniķis, Dr.sc.nat. (1936), biol.zin.dokt. (1945), profesors (1939). Beidzis RPI Lauks. nod. (1917). Strād. LU (1921-38), JLA (1939-41), LLA (1944-57), LVU (1957-60). Pētījumi par Latvijas augu ģeogrāfiju un floras vēsturi, Kurzemes brūnogļu izcelšanos, rožu audzēšanu L-jā.

D. Zemes dzīve. R. 1923; Latvijas zeme, daba un tauta. R. 1936 (līdzaut.); Botānika. R. 1924, 1945⁵; Daba un mēs. R. 1940; Augu sistemātika. R. 1948, 1960²; Botāniskā vārdnīca. R. 1950; Latvijas PSR flora. 1-4. R., 1953-59 (līdzaut. un red.).

Grīnfelds Alfons (1933. 16. VI Valmieras apr. Naukšēnu pag. Bramaņos) – mežkopis, tehn.z.k. (1971), Dr.ing. (1992), profesors (1986), kat.vad. (1973-85), Mežsaimniecības fak. dekāns (1968-1993). L-jas Nopelniem bagātais izglītības darbinieks (1988), LLMZA loceklis (1992). Beidzis LLA mežs. un mežtehn. fak. (1956). Strād. Kuldīgas MRS (1956-62), LLA. LLU kopš 1962. Pētījumi mežizstrādes un mežsaimniecības ekonomikā.

D. Mežrūpniecības saimniecības organizācija un plānošana. Jelgava, 1968.

Kalniņš Arvīds (1894.18. VIII Rīgas apr. Bebru pag. Silavās – 1981. 17. II Rīgā) – inženieris-ķīmiķis, Dr.agr. (1930), profesors (1931), LPSR Nop. bag. zinātnes darb. (1945), LPSR ZA īstenais loceklis (1951). Beidzis RPI Ķīmijas nod. (1916). Strād. Ukrainā (1918-20), L-jas augstskolā, LR valdībā (1922, 1925), LU, JLA, LLA (1920-61), Mežsaimn. problēmu institūtā (1946-58), Mežs. probl. un koksnes ķīm. inst. (1958-63), Koksnes ķīmijas institūtā (1963-81). Pētījumi atsveķošanā, tās ķīmiskā stimulācijā, koksnes tehniskās īpašībās, meža un koksnes tehnoloģijā, koksnes mehāniskā apstrādē un plastifikācijā, ārstniecības preparātu sintēzē un skuju vitamīnmiltu ražošanā.

D. Mežu tehnoloģija. R., 1925; Medniecība. R., 1925; Latvijas priedes (Pinus silvestris L.) tehniskās īpašības. R., 1930; Medniecība. R., 1943; Ķīmiskā meža tehnoloģija. R., 1944; Finierrūpniecība, kokzāģētavas un ar tām saistītas kokrūpniecības nozares. R., 1946; Mežsaimniecības un kokrūpniecības produktu pārbaude. R., 1947; Medības un medību saimniecība Latvijas PSR. 1951, 1958². Koksne kā ķīmijas rūpniecības izejviela. R., 1967., kā arī daudzu izgudrojumu līdzautors.

Kundziņš Arturs (1897. 25. VIII Matkules pag. – 1994. 15. III Rīgā), inženieris mežkopis, lauks.zin.kand. (1949), lauks.zin.doktors (1969), profesors (1972). Beidzis LU Lauksaimniecības fak. mežkopības nodaļu (1928). Strād. Matkules pagastskolā (1919-23), LLU (1928), Mežu pētīšanas stacijā (1928-41), Mežu departamentā (1941-45), LLA (1945-51), Mežsaimniecības problēmu institūtā (1951-86). Pētījis melnalkšņa augšanas un dabiskās atjaunošanās gaitu, alkšņu savstarpējo hibrīdu rašanās iespējas, to bioloģiskās īpašības un mežsaimniecisko nozīmi.

Lange Voldemārs (1907. 24. VI Jelgavas apr. Vecsvirlaukas Upes-Piģos – 1989. 22. XII – Rīgā), inženieris – mežkopis, lauks.z.k. (1947) profesors (1975). Beidzis LU Lauks. fak. mežkopības nodaļu (1933). Strād. Mežu departamenta Mežu pētīšanas stacijā (1934-36), LU (1933-34; 1936-39), JLA, LLA (1939-84), kat.vad. (1944-70). Pētījumi mežsaimniecībā, dendroloģijā, dendrofloras un kokaugu bioloģijā, kokaugu sēklu jautājumos.

D. Dendroloģija. R., 1978 (līdzaut.).

Liepa Imants (1937. 18. II Tukumā) – inž. mežkopis, biol.z.k. (1968), biol.z.dokt. (1976), Dr.habil.biol. (1992), prof. (1979), valsts prof. (1998), kat.vad. (1990-2003), LLU Senāta pr-jis (kopš 1992). LR 6. Saeimas dep. (1995-98). Beidzis LLA Mežs. un mežtehn. fak. ar izcilību (1962). Strād. Jelgavas MS (1962-63), Aizupes meža tehnikumā (1964-66), LVU (1967-90), LLU (kopš 1991). Pētījumi ekoloģijā, meža ekoloģijā, biometrijā, meža taksācijā.

D. Biometrija. R., 1974; Agronomisko izmēģinājumu metodikas pamati. R., 1976 (līdzaut.); Mācību prakse botānikā. R., 1977; Faktoranalīze un komponentanalīze. R., 1980; Динамика древесных запасов. Прогнозирование и экология. Рига, 1980; Таблицы текущего прироста древостоев Прибалтики. Рига, 1980 (соавтор); Ekoloģija un dabas aizsardzība. R., 1991 (līdzaut.); Bioloģijas rokasgrāmata. R., 1995 (līdzaut.); Pieauguma mācība. Jelgava, 1996; Таблицы поточного приросту по запасу основных лисоутворяющих пород Украинских Карпат (1-31 Ивано-Франкивськ, 1996 (соавтор).

Līpiņš Leonards (1940. 12. III Rēzeknes apr. Sakstagala pag. Laizānos) – mežsaimniecības inženieris, tehn.z.k. (1975), Dr.ing. (1992), asoc.prof. (1998). Beidzis LLA Mežs. un mežtehn. fak. (1964). Strād. Meža nozares novatoru klubā (1964-71), LLA Mežsaimn. un mežtehn. fak. (kopš 1971). Meža fakultātes dekāns (1993-2003). Pētījumi kokmateriālu standartizācijas, kvalitātes, uzglabāšanas, uzmērīšanas jautājumos un dispečerdienesta ieviešanā MRS.

D. Mežizstrādes tehniskais progress. R., 1974; Mežagrāmata. R., 1987 (līdzaut.); Stumbru racionālā sagarumošana. R., 1999.

Mangalis Imants (1927. 1. I Jelgavas apr. Līvberzes pag. Edelmaņa Kliģos) – inženieris mežkopis, lauks.z.k. (1955), lauks.z.dokt. (1986), profesors (1987), Dr.habil.mežk. (1992), prof. in perpetuum (1993), prof. emeritus (kopš 1994), kat.vad. (1973-90), LLAMZ loc. (1992). Beidzis LLA Mežsaimn. fak. ar izcilību (1952) un aspirantūru (1955). Strād. LLA un LLU (kopš 1956). Pētījumi meža stādmateriālu izaudzēšanā, meža mākslīgās atjaunošanas agrotehnikā un tehnoloģijā.

D. Meža kultūras. R., 1971; Meža kultūras. R., 1989.

Markus Rūdolfis (1895. 28. XII Vitebskas guberņā, Baltkrievijā – 1984. 18. VII Mičiganas pavalstī, ASV) – inženieris – mežkopis, Dr. mežzin. (1936), profesors (1937).

Apbalvots ar Lāčplēša kara ordeni (3. šķira, 1922), Viestura ordeni. Beidzis LU Lauksaimniecības fak. mežkopības nodaļu (1924). Strād. LU (1924-39), JLA (1939-44), Vācijā (1944-48), ASV (kopš 1948). Pētījis nosusināšanas ietekmi uz priedes un egles pieaugumu purvaugsnēs L-jā, egļu formas, mežsaimniecības rentabilitāti, meža tipoloģiju, sastādījis priežu un egļu raukuma un tilpuma tabulas.

D. Nosusināšanas ietekme priedes un egles pieaugumā purvaugsnēs Latvijā. R., 1936.

Miķītis Ēriks (1906. 22. II Jaungulbenes pag. – 1972. 10. X Rīgā) – kokapstrādes inženieris tehnologs, tehn.z.k. (1955), profesors (...), LPSR Nopelniem bagātais izgudrotājs (1966). Beidzis Sibīrijas mežtehnisko institūtu (1934). Strād. kokapstrādes uzņēmumos Sibīrijā – Krasnojarskā, Omskā, Sverdlovskā (1934-44), LPSR Mežrūpniecības, papīra un kokapstrādes rūpniecības ministrijā (1944-50), Mežsaimniecības problēmu ZPI (1950-72), LLA (1951-1962). Pētījis koksnes žāvēšanu, zāģmateriālu ražošanu.

D. Zāģmateriālu mākslīgā žāvēšana. R., 1959 (līdzaut.); Koksnes žāvēšana. R., 1971 (līdzaut.).

Muižarāja (dz. Klinklāva) Ella (1921. 27. VIII Pjatigorskā) – agronome – dārzkope, lauks.z.k. (1970), Dr.lauks. (1992), kat.vad. (1970-83), profesore (1989), profesore emeritus (kopš 1994). Beigusi LLA Agronomijas fak. (1948). Strād. LLA (1948-91), LLU (1991-94). Pētījusi zemeņu ziedu attīstību, L-jas reto un aizsargājamo sugu bioloģiju un izplatību, savvaļas augu genofonda aizsardzību, augu anatomiju un morfoloģiju.

D. Augu morfoloģija un anatomija. R., 1967 (līdzaut.).

Ostvalds Eižens (1851. 4. XI Rīgā – 1932. 12. II Rīgā) – mežkopis, Leipcigas universitātes goda doktors (1923), LU goda doktors (1926), profesors (1922). Beidzis Tarandtas meža akadēmiju (1872). Strād. Rīgas pils. valdē (1872-1906); RPI (1878-1900); Vidzemes meža birojā (1907-14); Mežu departamentā (1919-21); LU (1920-30). Pētījis mežu nosusināšanas ietekmi uz koku augšanu un meža rentes teoriju.

D. Der Wald im Rahmen der Güterfideikomisses // Baltische forstliche Versuchsstelle. R., 1916; Grundlinien einer Waldrententheorie. R., 1931.

Purvgalis Aivars (1939. 24. XI Rīgā) – inženieris tehnologs, ekon.z.k. (1982), Dr.silv. (1992), asoc.prof. (1999). Beidzis LLA Mežsaimn. un mežtehn. fak. (1962), Ļeningradas

Mežsaimn. ZPI aspirantūru (1982). Strād. Inčukalna MRS (1962-64); LPSR Mežs. un mežrūpn. min-jā (1964-65); Rīgas Jūrmalas MRS (1965-68); DZO centrs (1968-83); LLA, LLU (kopš 1983). Pētījis funkcionālās vērtības pielietojšanas iespējas kokapstrādes uzņēmumos.

D. Mikroelementu normatīvu sistēma MTM-1 kokapstrādē // LLU Raksti. 1998., 16 (293).

Roze Ernests (1895. 31. XII Talsu apr. Zentenes pag. – 1968.29. XII Čikāgā, ASV) – inženieris mežkopis, Dr.mežz. (1943), ārkārtas prof. (1943-44). Beidzis LU Lauksaimniecības fak. mežkopības nod. (1929). Strād. LU (1930-39); JLA (1939-44); Ebersvaldes akadēmijā un Getingenas universitātē (1944-50); Čikāgā (kopš 1950). Pētījis priežu sakņu un vainagu savstarpējās attiecības silā, koku sēklu dīdību un stādu attīstību mežā.

Sakss Kārlis (1897. 18. VII Rīgas apr. Nītaures pag. – 1987. 4. V Rīgā) – mežsaimniecības inženieris, lauks.z.k. (1945), LPSR Nopelniem bagātais mežkopis (1966). Beidzis Ļeņingradas Mežtehnisko akadēmiju (1930). Strād. Gorku lauks.inst. (1923-24); Ļeņingradas meža inst. (1926-29); Ļeņingradas Valsts mežsaimniecības ZPI (1929-31); Ļeņingradas meža eksporta tehnikumā (1931-32); Ļeņingradas Mežu pārvaldē (1933-36); Ļeņingradas Centrālajā mežsaimniec. ZPI (1936-40); LPSR Mežu departamentā un LPSR Mežrūpniecības tautas komisariātā (1940-41), Ļeņingradas mežrūpniecības trestā (1941-42); Ļeņingradas Mežtehn. akad. (1942-43); LLA (1945-76); LPSR ZA (1946-50); LPSR Mežsaimniecības ministrijā ministrs (1947-50). Pētījis koku sugu bioloģisko atjaunošanos, meža dabisko atjaunošanos, mežaudžu rekonstrukciju, kopšanas cirtes.

D. Latvijas PSR oša mežaudzes un to atjaunošanas mežsaimnieciskie pamati. R., 1958.

Salinš Zigurds (1931. 23. X Rīgā) – inženieris tehnologs, tehn.z.k. (1967), Dr.ing. (1992), LLMZA loc. (kopš 1992), Ņujorkas ZA (kopš 1997), profesors (1986), profesors emeritus (no 1994), kat.vad. (1978-95). Beidzis Mežs. un mežtehn. fak ar izcilību (1955). Strād. LLA, LLU (kopš 1953). Pētījis mežizstrādes tehnoloģijas optimizāciju, meža mašīnu ietekmi uz ekosistēmu, mežizstrādes ekonomiku un mežizstrādes vēsturi.

D. Mežu izstrādes mehanizācija un tehnoloģija. R., 1958 (līdzaut.); Kokmateriālu treilēšana, iekraušana un izvešana. R., 1961; Mehanizācija un automatizācija kokmateriālu krautuvēs. R., 1964; Benzīna motorzāģi. R., 1969 (līdzaut.); Jaunā mežizstrādes tehnika. R., 1971; Mežizstrādes inženiertehniskā sagatavošana. R., 1985 (līdzaut.); Cirsma izstrādes mehanizācija. R., 1987; Mežizstrādes tehnoloģija. Jelgava, 1997; Meža izmantošana Latvijā. Jelgava, 1999 (līdzaut.); Mežs – Latvijas nacionālā bagātība, 2002.

Teikmanis Andrejs (1877. 22. IX Rīgas apr. Ādažu pag. Vecvilciņos – 1956. 25. VI Zviedrijā) – mācīts mežkopis, JLA mežzinātņu goda doktors (no 1942), profesors (no 1943). Apbalvots ar Triju Zvaigžņu ordeni (3. šķira, 1933); Francijas ordeni Merite Agricola (3. šķira, 1933). Beidzis Pēterburgas Meža inst. (1902). Strād. Buhtormas mežniecībā Altajā (1903-08); Krievijas agrārbankas Mogiļevas nodaļā (1909-13); Jaunvalovskas kokapstrādes un parketa fabrikā (1914-15); Krievijas agrārbankas nodaļā (1915-17); Tirdzniecības un rūpniecības sabiedrībā Kargatā, Sibīrijā (1918-19); Krasnojarskas guberņas zemes nodaļā (1919-21); LR Mežu departamentā (1921-34); LU (1922-39); JLA (1939-44); Stokholmas Karaliskajā Mežsaimniecības augstskolā (1944-50). Pētījis koksnes anatomisko uzbūvi, egļu un apšu trupi, meža statistiku, koksntirdzniecību, mežu lauksaimniecisko nozīmi.

D. Mūsu valsts meži un viņu izmantošana // Mežsaimniecības rakstu krājums, 1924.

Tuherms Hennis (1939. 6. IX Tallinā) – kokapstrādes inženieris, tehn.z.k. (1970), Dr.ing. (1992), Dr.habil.ing. (1993), kat.vad. (1985-90; 1996-....), LLMZA loc. (kopš 1991), Igaunijas Lauks. universitātes goda doktors (1996), profesors (no 1993), valsts profesors (kopš 1998), Beidzis LLA Mežsaimn. un mežtehn. fak. (1963). Strād. LLA un LLU (kopš 1963). Pētījis gateru konstrukcijas, absolūto koordinātu metodi plakano mehānismu kinemātiskiem aprēķiniem, augstākās izglītības organizācijas un pilnveidošanas jautājumus, maģistru studiju programmas.

D. Kokzāģēšanas tehnoloģija un ekonomika. R., 1968 (līdzaut.); Kokapstrādes instrumenti. R., 1985; Zāģmateriālu ražošana. R., 1992 (līdzaut.); Higher Education System in Forest Economics in Latvia // Report of FAO/WAU Workshop., Rome, 1995.; forest Policy research and studies in Latvia // Scandinavian of Forest Economics. Joensuu (Somija), 1997.

Zemītis Nikolajs (1890. 3. VIII Cēsu apr. Kalsnavas pag. Tāllejās – 1977. 23. VI) Kalsnavā) – mācīts agronoms, inženieris mežkopis, profesors (1941-44). Beidzis RPI Lauks. nod. (1917), LU Lauks. fak. mežkopības nod. (1922). Strād. LU (1922-39); JLA (1939-44).

D. Meža botānika. R., 1924; Medniecība. R., 1928.

Vecākie docenti, docenti

Aire Andris (1948. 3. II Rīgā) – mežsaimniecības inženieris, lauks.z.k. (1977), Dr.silv. (1992). Beidzis LLA Mežsaimn. un mežtehn. fak. ar izcilību (1970); Mežsaimniecības problēmu institūta (MPI) aspirantūru (1973). Strād. MPI (1973-78); VNIIVodpolimer (1978-83); LLA (1983-94); Ziemeļvalstu ģimnāzijā (1994-95); Latv. valsts mežzinātnes institūtā “Silava” (1995-97); Zemkopības ministrijā (1997-98). Pētījis mežu hidroloģiju, zemju kultūrtehnikas un mežsaimniecības sertifikācijas jautājumus.

Avotiņš-Pavlovs Kārlis (1892. Lielvārdes pag., miris) – mežkopis, lauks.z.k. (1943), docents (1947). Beidzis Sibīrijas lauksaimniecības un mežkopības institūtu (1927). Strād. Rīgas uzņēmumos (1906-13); Tomskas apg. mežierīcības partijā (1927-28); Sibīrijas mežsaimniecības zin. pētn. institūtā (1928-44); Latvijas mežu pētīšanas stacijā (1944-45); LLA Mežsaimniecības fak. (1945-57). Pētījis meža atjaunošanas jautājumus.

Banders Verners (1920. 3. III KPFSR Samaras apg. Buzulukā) – inženieris mežkopis, lauks.z.k. (1964), Dr.silv. (1992), dekāns (1965-68). Beidzis LLA Mežsaimn. fak ar izcilību (1947). Strād. Jelgavas apr. sakaru kantorī (1941); Svētes mežniecībā (1943-44); LLA (1945-93). Kopš 1993.g. jūnija pētījis Karēlijas bērza izcelšanos un ieaudzēšanas iespējas Latvijā, šī bērza koksnes uzbūvi un veidošanos.

Cīrulis Jānis (1907. 16. II Madonas apr. Kalsnavas pag. Baznīckrogā – 2002. 9. II Jelgavā) – inženieris mežkopis, lauks.z.k. (1953), Dr.silv. (1992), docents (1955). Beidzis LU Lauksaimniecības fak. mežkopības nodaļu (1938). Strād. Mežu departamenta sistēmā (1932-40; 1941-44); Valsts plāna komisijā (1940-41); Aizputes MRS (1945); trestā “Kurzemes mežs” (1945-47); LLA (1947-83). Pētījis kokmateriālu sagatavošanas un transporta izdevumu ietekmi uz koku vērtību, kā arī bērza izplatību un saimniecisko nozīmi Latvijā.

Damberga Regīna (1934. 7. V Ludzas apr. Rundēnu pag. Lielkrinicā – 1991. 17. I Jelgavā) – bioloģe-botāniķe, biol.z.k. (1970), docente (1978). Beigusi LVU Bioloģijas fak. (1958). Strād. LLA (1958-91). Pētījusi kultivējamo graudzāļu bioloģiskās īpašības un L-jas dabas rezervātu floru.

D. Edafisko faktoru ietekme uz kultivēto graudzāļu bioloģiju. R., 1970.

Domkins Andrejs (1957. 31. VIII Jelgavā) – kokapstrādes inženieris, inženierzinātņu maģistrs (1993), docents (1997). Beidzis LLA Mežsaimn. un mežtehn. fak (1980), maģistrantūru (1993). Strād. LLA, LLU (kopš 1980). Kokrūpniecības federācijas izpilddirektors (kopš 2003).

Eiche Vilis (1903. 29. VI Rīgas apr. Ādažu Jaunmugurās – 1991. 31. VIII Solnā Zviedrijā) – inženieris mežkopis, mežzinātņu Dr. (1966), profesors (1966). Beidzis LU Lauksaimniecības fak. mežkopības nodaļu (1928). Strād. LU (1928-39); LLA (1939-44); Zviedrijas Karaliskajā augstskolā (1944-70). Pētījis vides un iedzimtības lomu priežu selekcijā, priedes bojājumus no sala Ziemeļzviedrijā.

D. Cold Damage and Plant Mortality in Experimental Provenance Plantations with Scots Pine in Northern Sweden. Zviedrijā, 1966.

Emsiņš Juris (1936. 31. X Rīgā) – inženieris tehnologs, docents (1991). Beidzis LLA Mežsaimn. un mežtehn. fak. (1960). Strād. Ogres rūpkombinātā (1960-62); kokapstrādes kombinātā “Asociācija” (1963); mēbeļu firmā “Rīga” (1963-72); SPTB “Orgproekttverdosplav” (1972-74); LZRA “Gauja” (1974-....); LLU (1991-92).

Gailītis Laimonis (1885. 31. V Cēsu apr. Dzērbenes draudzes skolā – represēts 1941., miris) – dabas zinātnieks, docents (1939-40). Beidzis Petrogradas universitātes Fizikas un matemātikas fak. (1915), LU Matemātikas un dabaszin. fak. (1932). Strād. Krievijā, Nižņijnovgorodas gub. muižās (1915-17); Nižņijnovgorodas universitātē (1917-20); LR Mežu departamentā (1920-34); Rīgas zooloģiskajā dārzā (kopš 1933); LU (1924-39); JLA (1939-40). Pētījis meža kaitēkļus, to izplatību un apkarošanu.

D. Rokas grāmata meža sardzei. Mežu kaites un kaitēkļi. R., 1930 (līdzaut.).

Gasiņš Ludvigs (1908. 26. X Ilūkstes apr. Asares pag. Emsiņos – 2001. 5. XI Rīgā) – inženieris mežkopis, tehn.z.k. (1963), Dr.ing. (1992), docents (1965). Beidzis LLA Mežs. fak.

(1948). Strād. dzelzceļa dienestā (1929-45); mežzinis Inčukalnā (1948-51); Kurzemes MMS (1952-53); LLA (1953-82), docents (1865). Pētījis mehanizētas meža augšņu apstrādes jautājumus un kokzāģēšanas racionalizāciju.

D. mežsaimniecības darbu mehanizācija. R., 1959.

Kiršteins Kārlis (1890. 30. V Cēsu apr. Kosas pag. Upīškrogā – 1937. 11. VIII Ulbrokā, Rīgā) – mācīts mežkopis, docents (1927), LR 3. un 4. Saeimas deputāts. Beidzis Pēterburgas meža institūtu (1914). Strād. Tobeļskas gub. Krievijā (1915-16); Ukrainā (1918-20); Vijciema meža skolā (1920-22); Cīravas meža skolā (1922-28); LU (1927-37).

Kokins Leons (1932. 14. VI Daugavpils apr. Naujienes pag.) – kokapstrādes inženieris-tehnologs, tehn.zin.kand. (1975), Dr.inž. (1992), docents (1979). Beidzis LLA Mežs. un mežtehn. fak. (1957). Strād. Rīgas 3. mēbeļu kombinātā (1956-59), kokapstrādes kombinātā “Mīlgrāvis” (1959-60), LPSR Papīra un kokapstrādes rūpn. Pārvaldes konstruktoru birojā (1960), LLA (1960-90), LLU (1990-93), IU “Auseklis” (1995-96), a/s “Latvijas Finieris” (no 1997). Pētījis ar koksnes žāvēšanu saistītas vides (žāvēšanas aģentu) un koksnes īpašības, finieru un saplākšņu ražošanas tehnoloģijas jautājumus, apaļkoku tilpuma noteikšanas metodes. Koksnes hidrotermiskās (siltumapmaiņas, žāvēšanas) un mehānisko apstrādes inženieruzdevumu risināšanā un pētniecībā izmantojis un izstrādājis daudzveidīgas datorprogrammas. Pilnveidojis, precizējis un papildinājis ar koksnes hidrotermisko apstrādi, finierrūpniecību un koksnes plātņu ražošanu saistītu latviešu valodas terminoloģiju.

D. Finieru un saplākšņu ražošana. R., 1971; Фанерная промышленность Латвийской ССР., Рига, 1974 (līdzaut. P.Hāks); Усовершенствование контроля некоторых геометрических параметров лущения шпона, Рига, 1977; Koksnes hidrotermiskā apstrāde un konservēšana. R., 1984 (izņemot cita autora sarakstīto 6. nodaļu – Zāģmateriālu žāvētavas); Zāģmateriālu žāvētavu projektēšana, Jelgava, 1986; Koksnes un žāvēšanas aprēķinu pilnveidošana ar ESM lietošanu. Jelgava, 1989; Koksnes žāvēšanas pamatjautājumi. R., 1997; Koksnes žūšana kamerās un atmosfērā. R., 1997; Zāģmateriālu žāvētavas un to izvēle. Jelgava, 1998; Finierrūpniecība (manuskripts), 1999.

Kozuliņš Voldemārs (1933. 28. V Rēzeknes apr. Atašienes pag. Aizupēs) – mežizstrādes inženieris un kokapstrādes inženieris, tehn.z.k. (1971), Dr.ing. (1992), docents

(1974). Beidzis LLA Mežs. un mežtehn. fak. (1957), neklātienes fak. (1963) un aspirantūru (1971). Strād. LLA, LLU (kopš 1957). Pētījis mīksto koksnes racionālu izmantošanu un uzlabošanas iespējas.

D. Benzīna motorzāģi. R., 1969 (līdzaut.); Kokzāģēšanas produkcijas kvalitāte un tās uzlabošana. R., 1978 (līdzaut.); Zāģmateriālu ražošana. R., 1992 (līdzaut.).

Liepiņš Ojārs (1938. 19.VI Jelgavā) – mežizstrādes inženieris, tehn.z.k. (1974), Dr.inž. (1992), docents (1984). Beidzis LLA Mežs. un mežtehn. fak. (1962) un aspirantūru (1973). Strād. LLA (1961-70; 1976-86); Latvijas Mežsaimniecības problēmu ZPI (1973-75); ZRA “Silava” (1986-87); LPSR Koksnes kompleksās izmantošanas rep. starpnozaru zin. tehniskajā kompleksā (1987-91); SIA “Ķilbe” (1991-92); SIA “Silava-Teh” (1992-94); A/S “Bolderāja” (1994-96); SIA “More-Industry” (1996-98); SIA “Komiss” (kopš 1998).

D. Комплексная механизация рубок ухода. P., 1975 (līdzaut.).

Liepiņš Roberts (1886. 31. V Taurupes pag. – 1950. 12. XI Vācijā) – ķīmiķis, Dr. phil., docents (1944). Beidzis Bāzeles universitātes Ķīmijas nodaļu (1912). Strād. Vācijā (1913-14); Maskavā, Galvenajā artilērijas pārvaldē (1915-18); Ivanovo-Vozņesenskas Politehniskajā institūtā (1918-20); LU (1921-39); JLA (1939-44). Pētījis Latvijas koku tehniskās īpašības, kokrūpniecības produktu analīzes metodes.

D. Mežsaimniecības un kokrūpniecības produktu analīze. R., 1929; Latvijas koku vidējās tehniskās īpašības. R., 1933 (līdzaut.).

Melderis Krišs (1880. 19. II Bikstu pag. Gērmaņos – 1942. 17. II Priedainē) – mācīts mežkopis. Dr.silv.h.c. (1941), docents (1921). Beidzis Pēterburgas mežu institūtu (1908). Strād. Pēterburgas mežu institūtā (1908-14); Ukrainā (1914-21); LU (1921-24); Zemkopības ministrijas Mežu departamentā (1922-28); Mežu pētīšanas stacijā (1928-34). Pētījis Latvijas mežu tipoloģiju, egļu mūķenes izplatību un bīstamību.

D. Meža vakari. R., 1932, 1936, 1995; Miers un laime. R., 1933; Mācība par mežu. R., 1939.

Mūrnieks Pauls (1905. 24. X Lietuvā, Šauļu apr. – 1995. 3. X Rīgā) – inženieris mežkopis, lauks.z.k. (1948), docents (1945). Beidzis LU Lauksaimniecības fak. mežkopības

nodaļu (1938). Strād. Jelgavas LA (1939-44), LLA (1944-85). Pētījis baltalkšņu augšanas gaitu, smiltāju nostiprināšanas un apmežošanas iespējas, veicis mežaudžu krājas statisko un dinamisko kontroli.

D. Priedes un egles stumbru raukuma un tilpuma tabulas. 1939; Pieauguma tabulas normālām mežaudzēm. R., 1947; Baltalkšņa augšanas gaita Latvijas PSR. R., 1948.

Neilands-Leinerts Fricis (1906. 11. XI Talsos) – inženieris mežkopis, docents (1940). Beidzis LU Lauksaimniecības fak. mežkopības nodaļu (1932). Strād. Mežu departamenta uzņēmumos (1928-33;1934-35); Liepājas mežniecībā (1935); Viļakas mežniecībā un meža skolā (1935-37); LU, JLA, LLA (1937-49); Aizupes meža tehnikumā (1949-52); Mālpils hidromeliorācijas tehnikumā (1952-55); Rīgas 3. vidusskolā (1955- ...).

Ozols Valdis (1944. 22. I Rīgā) – agronoms, biol.z.k. (1983), Dr.biol. (1992), docents (1984). Beidzis LLA Agronomijas fak. (1970). Strād. LLA (1968-93); Ķekavas vsk. (kopš 1993). Pētījis rožu potcelmus, rožu audzēšanas bioloģiju un tehnoloģiju zemstikla kultūrās, reto un aizsargājamo savvaļas augu sugas.

D. Rozes. R., 1983 (līdzaut.).

Princis Rūdolfs (1908. 20. IX Cēsu apr. Kārļu pag. – 1977. 24. XII Rīgā) – inženieris mežkopis, lauks.z.k. (1964), docents (1965). Beidzis LLA Mežsaimniecības fak. ar izcilību (1947). Strād. LLA (1945-77). Pētījis baltalkšņu un citu ātraudzīgo sugu izplatību, augšanas gaitu un saimniecisko nozīmi.

D. Pieauguma tabulas normālām mežaudzēm. R., 1947.

Rokjānis Bronislavs (1926. 8. IX Daugavpils apr. Jasmuižas pag. Piparos) – inženieris mežkopis, lauks.z.k. (1958), Dr.silv. (1992), docents (1961), docents emeritus (kopš 1994). Beidzis LLA Mežs. un mežtehn. fak. ar izcilību (1952) un aspirantūru (1956). Strād. LPSR VĻKJS Centrālkomitejā (1952-53); MPS “Kalsnava” (1956-59); Daugavpils pedagoģiskajā institūtā (1959-65); LLA (kopš 1965). Pētījis baltalkšņa ieaudzēšanu oligotrofos apstākļos, L-jas mežu pieaugumu, barības vielu apriti egļu vērī, viršu un zāļu grīnī.

Rozēns Andrejs (1902. 11. XI Bauskas apr. Codes pag. Zosēnos – 1984. 24. I Jelgavā) – inženieris mežkopis, lauks.z.k. (1947), docents (1941). Beidzis LU Lauksaimn. fak. mežkopības nod. (1925). Strād. LU (1924-39); JLA (1939-44); LLA (1944-76); LPSR ZA Mežsaimniecības problēmu institūtā (1946-49). Pētījis koksnes mikro un makro uzbūvi, kā arī mežizstrādes darba rīku racionalizācijas iespējas.

Sarma Pauls (līdz 1939.g. Pauls Šteinerts, 1901. 9. VII Talsu apr. Ārlavas pag. Ozolkalnos – 1975. 23. X Rīgā) – inženieris mežkopis, lauks.z.k. (1947), docents (1940). Beidzis LU Lauks. fak. mežkop. nod. (1928). Strād. Zemkopības ministrijas Zemes ierīcības departamentā, LU (1936-39); JLA (1939-44); LLA (1946-61); Latvijas Mežsaimniecības problēmu institūtā (1961-75); LVU (1961-). Pētījis meža taksācijas un mežierīcības, meža tipoloģijas un dabas aizsardzības jautājumus, kā arī mežsaimniecības vēsturi.

D. Meža taksācija. R., 1948; Latvijas PSR meža tipi. R., 1954; Dabas aizsardzības problēmas un pamatjēdzieni. R., 1974 (līdzaut.).

Skudra Pēteris (1935. 7. IX Dobeles apr. Zebrenes pag.) – inženieris mežkopis. lauks.z.k. (1983), Dr.silv. (1992), docents (1984). Beidzis LLA Mežsaimn. un mēzteln. fak. (1962). Strād. Aizupes meža tehnikumā (1953-76); LLA (kopš 1976). Pētījis rūpnieciskā piesārņojuma ietekmi uz audžu augšanu un kailciršu fonda sagatavošanu bez koku vienlaikus uzskaites.

D. Mežierīcība. R., 1985; Mežs un mežkopja darbs. R., 1987; Mežsaimniecības pamati. R., 1993 (līdzaut.); Mežā. R., 1996.

Staprāns Jānis (1935. 16. III Talsu apr. Laidzes pag. Staprānos) – kokapstrādes inženieris, tehn.z.k. (1968), Dr.ing. (1993), docents (1970). Beidzis LLA Mežs. un mežtehn. fak. (1958). Strād. LPSR ZA Mežsaimniecības problēmu inst. (1958-70); LPSR Tautsaimniec. vadītāju un speciālistu Starpnozaru kvalifikācijas celšanas institūtā (1970-93); LLU (kopš 1993). Pētījis zāģmateriālu žāvēšanu, žāvēšanas režīmus un pieaugušo apmācības metodikas pilnveidošanas iespējas.

D. Koksnes hidrotermiskā apstrāde un konservēšana. R., 1984 (līdzaut.).

Svarāns Jānis (1908. 15. II Ventspils apr. Zūru pag. – 1986. 27. I Rīgā) – inženieris mežkopis, docents (1965). Beidzis JLA Mežsaimniecības fak. (1941). Strād. Meliorācijas rūpnīcā “Aktīvis” (1941-43); Kokapstrādes trestā (1943-44); LLA (1946-75). Pētījis kokzāģēšanas racionalizācijas iespējas, zāģmateriālu uzglabāšanas un dabiskās žāvēšanas procesus.

D. Koksnes zāģējamās mašīnas un zāģi. R., 1950 (līdzaut.); Kas jāzina gatera vadītājam un apkalpei. R., 1952, 1956² (līdzaut.); Zāģbaļķu pareiza uzglabāšana un pārstrādāšana zāģmateriālos. R., 1956; Zāģmateriālu uzglabāšana. R., 1963; Darba drošība lauksaimniecībā. R., 1964, 1973² (līdzaut.); Kokzāģēšanas ekonomika un tehnoloģija. R., 1968 (līdzaut.).

Šmits Jānis (1939. 1. VI Rīgā) – kokapstrādes inženieris, tehn.z.k. (1976), Dr.ing. (1992), docents (1988). Beidzis Mežs. un mežtehn. fak. (1961). Strād. Rīgas 1. mēbeļu kombinātā (1961- 98); Strapnozaru kvalifikācijas celšanas institūtā (1983-88); LLA, LLU (1988-98). Pētījis koksnes un koksnes materiālu apdares procesu pilnveidošanas iespējas.

D. Izgudrojumi – aizstāvēti ar 12 autorapliecībām (līdzaut.).

Transehe von Nikolass (1886. 31. VII Valmieras apr. Jaunbrenģuļos – 1969. 29. IX Vācijā) – dabas zinātnieks, Dr.phil. (1913). Beidzis Leipcigas universitāti ar magna cum laude (1913). Strād. LU (1920-39); JLA (1939-40); Baltkrievijas militārā mežsaimniecības pārvaldē (1941-43); Polijā (1943-).

D. Latvijas putni. R., 1936 (līdzaut.); Die Vögel Lettlands mit Berücksichtigung der Nachbargebiete. Vācijā, 1965.

Vanders Kārlis (1907. 8. XI Valkas apr. Cirgaļu pag. – 1998. 2. IX Rīgā) – inženieris mežkopis, lauks.z.k. (1963), Dr.silv. (1992), docents (1970). Beidzis LLA mežs. fak. (1952). Strād. L-jas Zivju rūpniecības Galvenajā pārvaldē (1940); Mežu departamentā (1941-44); LLA (1945-71). Pētījis Eiropas dižskabārža ieaudzēšanu Latvijā un tā selekciju.

Vasiļevskis Antons (1930. 11. XI Daugavpils apr. Asūnes pag. Lidoņos) – mežizstrādes inženieris tehnologs, tehn.z.k. (1967), Dr.ing. (1992), docents (1980). Beidzis LLA Mežsaimn. un mežtehn. fak. ar izcilību (1954), aspirantūru (1996), PSRS Centrālo

patentzinību institūtu Maskavā (1971). Strād. Jēkabpils MRS (1954-56); Pļaviņu ĶMS (1957-63); LPSR Mežsaimniecības problēmu ZPI (1963-75); LPSR ZA Koksnes ķīmijas institūtā (1975-80); LLA, LLU (kopš 1980). Pētījis sasmalcinātas koksnes ātržāvēšanu, mežizstrādes, mežizglītības un mežu vēstures jautājumus, kā arī patentzinības.

D. Tehnoloģisko šķeldu ražošana. R., 1982; Iekraušanas un izkraušanas darbu mehanizācija mežrūpniecības saimniecību lejasgala krautuvēs. R., 1983; Kokmateriālu šķirošana lejasgala krautuvēs. R., 1986; Kokmateriālu mizošana. R., 1987; Malkas koksnes apstrāde kokmateriālu lejasgala krautuvēs. R., 1988; Apaļo kokmateriālu iekraušana dzelzceļa vagonos. R., 1989; Отраслевой алфавитно – предметный указатель к системе классификации изобретений. Р., 1974.

Vītolīņš Jānis (1927. 17. VII Rīgā) – kokapstrādes inženieris tehnologs, tehn.z.k. (1970), Dr.ing. (1992), docents (1975). Beidzis LLA Mežsaimn. un mežtehn. fak. (1959). Strād. Rīgas kokapstrādes kombinātā (1959-60); LLA, LLU (1960-92). Pētījis koksnes tehnisko un ekspluatācijas īpašību uzlabošanas iespējas, acetilēšanas procesu un tehnoloģiju, mēbeļu necaurspīdīgās apdares tehnoloģijas pilnveidošanu, izmantojot sintētiskās emaljas.

D. Koka izstrādājumu un mēbeļu tehnoloģija. R., 1974.

Zaķis Pēteris (1917. 28. I Madonas apr. Praulienas pag. Auguļos – 1975. 1. IV Rīgā) – inženieris mežkopis, docents (1966). Beidzis LLA Mežsaimn. fak. (1950) un aspirantūru (1954). Strād. LLA Mācību – pētījumu mežniecībā (1950-54); LLA (1954-75). Pētījis plastificētas koksnes apstrādes režīmus un pielietošanu būvplātņu ražošanai; izstrādājis tehnoloģiju mežizstrādes atlieku izmantošanai.

D. Izgudrojumi, aizsargāti ar 3 autorapliecībām (līdzaut.).

Vecākie pasniedzēji, lektori

Bumbura Milda (1919. 20. VII Rīgā – 1981. 4. X Rīgā) – bioloģe-botāniķe, vec. pasniedzēja. Beigusi LVU Bioloģijas fak. (1949). Strād. Rīgas valsts tehnikumā (1939-44); LVU (1949-52); LLA (1951-81). Pētījumi par L-jas floru, ārstniecības augiem, augu morfoloģiju un anatomiju.

D. Latvijas PSR flora. R., 1959 (līdzaut.); Augu morfoloģija un anatomija. R., 1967 (līdzaut.).

Būmane (dz. Avotiņa) Anda (1964. 24. XII Jelgavā) – kokapstrādes inženiere, inženierzinātņu maģistre, lektore (kopš 1996). Beigusi LLA Mežsaimn. un mežtehn. fak. (1988). Strād. LLA, LLU (kopš 1988). Pētījusi kokzāģēšanas nozares stāvokli Latvijā.

Būmanis Kārlis (1965. 1. II Rīgā) – inženieris mehāniķis, inž.zin. maģistrs (1992), lektors. Beidzis LLA Lauksaimniecības mehanizācijas fak. (1988). Strād. LLA, LLU (kopš 1988). Pētījumi par kokapstrādi Latvijā un makroekonomiskie pētījumi par nozari.

Buškevics Juris (1962. 24. X Jelgavā) – mežsaimniecības inženieris, mežzinātņu maģistrs (1995), lektors (1994-99). Beidzis LLA Mežsaimn. un mežtehn. fak. (1985). Strād. Latvijas mežierīcības uzņēmumā (1985); LLA, LLU (1985-99). Pētījis LR privāto mežu apsaimniekošanas pamatprincipus.

Jaudzeme Valentīna (1916. 18. II Helsinkos – 1985. 28. IX Rīgā) – bioloģe-botāniķe, vec. pasniedzēja (1963-71). Beigusi LVU Bioloģijas fak. (1951). Strād. Daugavpils apg. slimnīcā (1933-34); Daugavpils apgabaltiesā (1934-39); Rīgas pils. Acu klīnikā (1941-47); LLA (1951-71). Pētījusi L-jas floru, augu morfoloģiju, anatomiju un sistemātiku.

D. Latvijas PSR flora. R., 1953-59 (līdzaut.); Augu morfoloģija un anatomija. R., 1967 (līdzaut.).

Vecākie asistenti, asistenti, subasistenti

Blija Teodors (1953. 20. V Iecavā) – mežsaimniecības inženieris, mežzinātņu maģistrs (1996), asistents (kopš 1993), lektors (kopš). Beidzis Mežsaimn. un mežtehn. fak. (1976). Strād. LLA, LLU (kopš 1976). Pētījis mašīnu pielietošanu dažādās meža atjaunošanas tehnoloģijās un biofizikālo anomāliju ietekmi uz kokaugiem.

Dārziņš Tenis (1927. 18. VII Rīgā – 1997. 18. II Rīgā) – inženieris-mežkopis, asistents, tehn.z.k. (1963). Beidzis LLA Mežs. fak ar izcilību (1951). Strād. Vecmāšu –

feldšeru skolā (1946-49); zobu tehniķu skolā (1949); LLA (1951-60). Pētījumi koksnes presēšanā. Kopš 1960.g. ZA Koksnes ķīmijas institūtā.

Geipelis Arnis (1928. 12. II Rīgā) – inženieris mežkopis, asistents (1974-84). Beidzis LLA Neklāties fak. (1962). Strād. LVU (1949-52); LLA (1952-84). Pētījis meža augšņu apstrādi.

Gertners Arnis (1946. 17. X Limbažu raj. Viļķenes c.) – mežsaimniecības inženieris, asistents. Beidzis LLA Mežsaimn. un mežtehn. fak. (1972). Strād. Limbažu MRS (1965); pad. saimn. «Viļķene» (1967); LLA (1971-82). Pētījis mežizstrādes darbu tehnoloģiju un mehanizāciju.

D. Racionalizācija mežizstrādē. R., 1975 (līdzaut.).

Grīnfelde (dz. Liepiņa) Gunta (1930. 28. XI Madonas apr. Vecgulbenes mežniecībā – 1998. 19. XI Jelgavā) – inženiere-mežkope, asistente (1963-84). Beigusi Mežsaimn. un mežtehn. fak. (1956). Strād. LLA (1963-84). Pētījusi retināšanas cirtē izcērtamo koku parametrus un to korelatīvās sakarības.

Jurevičs Bruno (1887. 11. V Vecauces pag. Mazgaviļu mājās – 1973. 6. III ASV, Filadelfijā) – mācīts mežkopis, lektors (1920). Beidzis Novo-Aleksandrijas lauksaimniecības un mežkopības institūta Mežkopības fakultāti (1912). Strād. Krievijas Mežu departamenta dienestā (1913-17); Saratovas apg. Volgotopā (1917-19); Latvijas Mežu departamentā (1919-21); LU (1920-21); Benkavas virsmežniecībā (1921-38); Mežu departamentā (1938-44); Vācijā (1945-51); ASV (1951-58). Pētījis stepju apmežošanu, plūstošo smilšu nostiprināšanu; ozola audžu atjaunošanu, egļu mežu augsnes un slimības; darbojies mežsaimniecības un mežzinātnes terminoloģijas komisijā.

Kazāks Vilnis (1941. 20. IX Valkas raj.) – kokapstrādes inženieris tehnologs, Dr.ing., vec. pasniedzējs (1995). Beidzis LLA Mežsaimn. un mežtehn. fak. (1972). Strād. LLA (1975-79; 1983-87; 1989-91); LVU (1987-89).

Kīglers Fridrihs (1881. 3. VI Lielstraupes muižā – 1970. 24. II Vācijā) – mežkopis, lektors (1920). Beidzis Ebersvaldes meža augstskolu (1904). Strād. mežzinis privātmuižās (1904-18); Mežu departamentā (1919-22); LU Lauksaimniecības fak. (1920-27); dažādās koktirdzniecības firmās (1922-39); Vācijā Pozenes apg. (1939-42); vācu okupācijas varas dienestā Latvijā (1942-44). Pētījis mežaudžu pieauguma problēmas.

Kūliņš Laimonis (1942. 1. VI Jelgavā) – kokapstrādes inženieris, inženierzinātņu maģistrs (1992), lektors (kopš 1998). Beidzis LLA Mežsaimn. un mežtehn. fak. (1968), magistrantūru (1992). Strād. Latvijas dzelzceļa Jelgavas nodaļā (1962-65); LLA, LLU (kopš 1965). Pētījis koksnes racionālās izmantošanas problēmas; plātņu materiālu dekoratīvo un ekspluatācijas īpašību uzlabošanas iespējas.

Liepa Juris (1942. 9. VIII Jelgavas apr. Lielvircavas pag. Moderniekos) – mežsaimniecības inženieris, mežzinātņu maģistrs (1992), lektors (kopš 1993). Beidzis LLA Mežsaimn. un mežtehn. fak. ar izcilību (1969), aspirantūru (1974). Strād. Dobeles MRS (1969-70); LLA, LLU (kopš 1974). Pētījis meža kokaudzētavu augšņu agroķīmiskās īpašības, meža stādmateriāla izaudzēšanas agrotehniku, kā arī meža mākslīgās atjaunošanas tehnoloģijas.

Indāns Rūdolfis (1905. 5. VII Jēkabpils apr. Dignājas pag. Indānos – 1987. 3. XII Rīgā) – inženieris-mežkopis, vec. pasniedzējs (1948). Beidzis LU Lauksaimniecības fak. mežkopības nodaļu (1938). Strād. Rīgas eksportostā (1930-39); JLA (1939-44); Saukas lauksaimniecības tehnikumā (1944-45); LLA (1945-49); LPSR ZA Mežsaimniecības problēmu institūtā (1946-65). Pētījis mežstrādnieku darba rīkus un to apkopes piederumus, kā arī pārvietojamās elektrostacijas motorinstrumentu darbināšanai mežā.

D. Mežstrādnieku zāģi un to pareiza kopšana. R., 1943; Kokmateriālu sagatavošanas darbu mehanizācija. R., 1951 (līdzaut.); Meža cirtēja darba rīki un to kopšana. R., 1955, 1960².

Rasnacis Mintauts (1960. 5. V Talsu raj. Dundagā) – mežizstrādes inženieris-tehnologs, asistents. Beidzis LLA Mežsaimn. un mežtehn. fak. (1983). Pētījis mežizstrādes tehnoloģijas optimizācijas jautājumus. Strād. LLU (1983-94).

Zommers Jānis (1945. 2. VI Saldus raj. Zvārdes pag.) – mežsaimniecības inženieris, asistents. Beidzis LLA (1964). Strād. LLA (1969-76).

10. Mežsaimniecības, mežinženieru un kokapstrādes specialitāšu

a b s o l v e n t i
1922.- 2004.gads